

FRED YAGER

CYBERSONA

HỒN HOANG

XÁC ẢO²

Phạm Thị Trung dịch

NHÀ SÁCH TRẺ

Hồn Hoang Xác Ảo

Fred Yager

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CYBERSONA

A NOVEL

Fred
Yager

Thông tin ebook:

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tên sách: Hồn Hoang Xác Áo

Nguyên tác: Cybersona

Tác giả: Fred Yager

Dịch giả: Phạm Thư Trung

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Công ty phát hành: Phương Nam

Số trang: 204

Trọng lượng: 198 g

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13 x 21 cm

Giá bìa: 58.000

Năm xuất bản: 2011

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Ngày hoàn thành: 07/11/2013

Nơi hoàn thành: Hà Nội

<http://www.facebook.com/smartebbooksvn>

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Một vụ đánh cắp nhân dạng đặc biệt...

Đó là khi một thiên tài máy tính - trở thành tàn tật do bị kẹt giữa làn đạn trên phố, sử dụng một trò chơi trên Internet có tên là “Cybersona” để chiếm cơ thể người chơi - một thầy giáo khoa học đã bị sa thải - nhằm trả thù những kẻ có liên quan tới vụ tai nạn.

Người thầy giáo, trong nỗ lực nhằm quay lại cơ thể của mình, đã chiếm cơ thể của người chơi tiếp theo, chỉ có điều anh không ngờ rằng người đó lại là một cậu bé 10 tuổi.

Giới thiệu tác giả:

Fred Yager là tác giả của các tiểu thuyết *Rex*, *Untimely Death*, *Just Your Everyday People* và hai cuốn sách phi hư cấu. Từng là phóng viên của tờ Associated Press trong 13 năm liền với cương vị nhà phê bình phim, đã từng phỏng vấn nhiều diễn viên đạo diễn nổi tiếng như Stephen Spielberg, Arnold Schwarzenegger. Hiện ông đang điều hành công ty World News & Information Network, Inc.

Nhận định về tác phẩm:

“Dù câu chuyện diễn biến nhanh đến nghẹt thở, nó vẫn dành cho độc giả những khoảng lặng để suy nghĩ về công lý và báo thù, lòng tha thứ và từ tâm.”

Heartland Reviews.com

“Trong thế giới mênh mông về máy tính này, người đọc sẽ bị mê hoặc bởi ý tưởng ‘*Cyberpersona*’ của Fred Yager. Người đọc sẽ tham gia vào cuộc hành trình chưa từng có xuyên qua không gian mạng. Câu chuyện đầy ắp tưởng tượng, kích thích và bí ẩn sẽ khiến bạn phải lật gấp từng trang. Một cuốn sách bắt buộc phải đọc nếu bạn là người yêu thích truyện viễn tưởng.”

Những trải nghiệm ảo trong cuốn truyện này rất có thể trở thành hiện thực trong một tương lai không xa!

Sue M. Cold Spring Harbor, NY.

Mục Lục

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[Lời kết](#)

Dành tặng Jan vợ tôi và các con Scott và Jeffrey

GARLAND DANIELS nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng mình và thấy cả núi sương mù đang tràn vào từ Thái Bình Dương, che phủ mọi thứ trừ những ngọn tháp cao nhất của cầu Golden Gate. Hắn biết rằng sắp tới sẽ là một trong những đợt sương mù dày, ẩm ướt, lạnh tê đập-thăng-vào-mặt làm sồn ọc như một cái chăn ẩm ướt hay như một miếng bông nhờn nhớt khổng lồ khi nó chạm vào da thịt.

Hắn tiếp tục theo dõi sự chuyển động chậm chạp của bức tường trắng đó khi nó tràn qua cây cầu và bao phủ Đảo Alcatraz khi tiến vào thành phố bên Vịnh, làm buốt giá cả đêm San Francisco.

Garland là người duy nhất không phải gốc châu Á sống trong tòa nhà chung cư xây trước thế chiến này, trong đây còn có một rạp chiếu phim Trung Hoa và một dịch vụ cung cấp thức ăn. Căn hộ của hắn nhìn ra con phố chính của khu Chinatown trên phố Grant. Việc là người thuê nhà không phải gốc châu Á duy nhất khiến hắn cảm thấy đặc biệt. Về mặt hình thể, Garland hơi có vẻ tầm thường. Thân hình hắn gầy gò và gương mặt thay đổi như tắc kè trong bức hình chụp so với bức hình khác, không hề có hai bức nào giống nhau, tùy thuộc vào độ sáng và đổ bóng như thế nào. Nhưng những gì thiếu hụt ở hình thể lại được hắn bù đắp nhiều hơn ở sự sắc sảo trong tư duy. Garland là một thiên tài. Người ta không biết chỉ số IQ của hắn là bao nhiêu vì hắn luôn đạt được 160 điểm trong những bài kiểm tra trí thông minh Wechsler và đó là số điểm cao nhất có thể đạt được. Không câu hỏi nào hắn không trả lời được hay bài toán nào mà hắn không tìm được cách giải. Cho đến giờ, nó là vậy.

Garland quay khỏi cửa sổ và trở về với vấn đề của mình, một vấn đề mà hắn đã vật lộn trong nhiều tuần, một vấn đề hoàn toàn không liên quan gì đến công việc mà lẽ ra hắn phải đang thực hiện.

Ở tuổi 25, Garland đã khẳng định mình là một trong những chuyên viên an ninh mạng hành nghề tự do giỏi nhất khu vịnh này. Hầu hết khách hàng của hắn là những doanh nghiệp nhỏ hoặc những nhân vật giàu có với những hệ thống vô tuyến và băng thông rộng cần đến tường lửa tinh vi để ngăn dòng tấn công dường như bất tận của những virus mới, phần mềm xâm nhập, len lỏi, và theo dõi.

Nhưng thay vì hoàn tất phần việc mà mình đã nhận tiền, Garland đang bối rối trước lần thứ mười thất bại khi cố gắng viết một chương trình ứng dụng đặc biệt cho niềm đam mê gần đây của hắn, một trò chơi trí tuệ thực tế ảo mới trên internet tên là *Cybersona*, do một nhóm năm sinh viên bỏ ngang Đại học Stanford viết nên.

Sử dụng những phần mềm trí thông minh nhân tạo và thực tế ảo tinh vi, *Cybersona* cho phép người chơi không chỉ tạo những nhân vật ảo cho mình, hay họ còn gọi là “con”, mà còn có thể tạo những thế giới ảo để nhân vật của mình sống trong đó.

Với Garland, chơi trò *Cybersona* thì gần như với việc đóng vai Thượng đế nhất mà hắn từng đạt được. Trong trò *Cybersona*, Garland không còn là một con mọt máy tính gầy gò, cận thị nữa. Trong *Cybersona*, hắn cao thước tám, với cơ bắp hoàn hảo, và sở hữu những sức mạnh siêu nhiên như di

chuyên đồ vật và khả năng ngoại cảm. Cơ bản là, hắn có thể khiến đồ vật bốc cháy bằng cách tập trung tinh thần và dự đoán được tương lai. Chính vào một trong những đợt làm việc căng thẳng hơn bình thường đó mà Garland nảy ra ý tưởng viết một trình ứng dụng đặc biệt có thể khiến những người khác phải ganh tỵ. Nhưng không may, hắn vẫn chưa nắm bắt được thiết kế chương trình phức tạp cần cho trình ứng dụng đó.

Khẩu hiệu của trò *Cybersona* là “Nếu bạn tưởng tượng ra được cái gì, chúng tôi làm ra được cái đó.”

Nếu đó là sự thật, Garland nghĩ, vậy sao tụi bây không thể tạo ra cái tao đang tưởng tượng?

Garland đang định kiện những người viết ra *Cybersona* vì tội quảng cáo sai sự thật thì nhạc chuông điện thoại di động của hắn vang lên giai điệu “*Back Door Man*” của nhóm The Doors. Hắn nhìn màn hình và nhận ra đó là số của khách hàng phiền phức mà lẽ ra hắn phải viết xong chương trình cho họ. Hắn để hộp thư thoại trả lời. Hơn nữa, hắn vẫn chưa trễ hạn đến vậy. Trong khoảng một tiếng nữa hay hơn, hắn sẽ hoàn thành nó và kiếm được thêm mười ngàn đô.

Một ngày làm việc quá tốt. Tuy nhiên, nếu hắn có thể bẻ khóa được đoạn mã để có thể tạo được trình ứng dụng đặc biệt cho *Cybersona* thì thế giới mà hắn từng biết trước đây sẽ trở nên một nơi hoàn toàn khác biệt.

Hắn nhìn đồng hồ và quyết định gác vấn đề *Cybersona* sang một bên và quay lại với cái máy chủ chậm chạp mà một công ty phát hành video tin tức đã chi tiền để hắn nâng cấp. Hắn tính rằng mình có thể xử gọn chuyện này trong một tiếng và đến căn hộ của Suzy trễ nhất là mười giờ.

Trong lúc lại bắt tay vào với trang web của khách hàng, Garland tự hỏi liệu có nên mặc thêm áo khoác trước khi ra ngoài không. Hắn nhận thấy không khí ùa vào qua cửa sổ mở toang trong căn hộ trên phố Grant của hắn đã giảm mười độ kể từ lúc mặt trời lặn và có lẽ sẽ giảm thêm mười độ nữa khi sương mù xuống đậm.

Garland thích sương mù, cái cách mà lớp sương lạnh tẩy sạch không khí bụi bặm thành phố như một ly rượu pha sô đa khổng lồ. Không khí luôn tươi mới hơn sau khi sương mù kéo qua và đường phố cũng như vỉa hè đều lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Ở VÙNG RÌA PHÍA BẮC của khu Chinatown và khu bãi biển phía bắc San Francisco, những con phố, bình thường thì chen chúc du khách, giờ đây gần như vắng lặng khi sương mù tràn xuống các ngõ ngách và những con đường bên sườn đồi.

Đây là kiểu đêm mà Raymond Lee thích nhất. Raymond là đại ca của băng Mãnh Long phố Street và sương mù là bạn gã. Không như Garland, người thích sương mù vì khả năng tẩy rửa của nó, Raymond đánh giá cao những đặc tính khác. Chẳng hạn, sương mù làm giảm bớt khách bộ hành và là lớp màn che lý tưởng những khi cần thiết. Những lúc đó thường là khi Raymond và đàn em cần trốn khỏi những đợt truy bắt vì tiêu thụ hàng gian.

Ở tuổi 22, Raymond là đứa lớn nhất và nhiều kinh nghiệm nhất băng Mãnh Long, gồm tám thằng gốc châu Á trưởng thành trong bán kính hai khu nhà tính từ đường hẻm hắc đang đứng. Đứa nhỏ nhất 14 tuổi. Raymond trở thành đại ca của tụi nó từ năm ngoái, thừa hưởng từ Jackie Lee (không có họ hàng với Raymond) nằm khám bảy tới mười năm ở Chino vì tội tàng trữ và mua bán một lô hàng, khoảng nửa ký hàng trắng có tên là China White.

Một chiếc Chavy Impala mới đánh bóng lại, màu đen, được “độ” lại thành gầm thấp, thân xe bóng loáng của nó chỉ cao hơn lề đường khoảng năm phân, chậm chạp bò theo đường Broadway tới ngã tư cắt phố Grant. Mấy cửa kính trên chiếc xe dài, bóng loáng đó được nhuộm tối đến mức bạn tự hỏi làm sao tài xế thấy đường mà chạy. Chiếc xe dừng lại ngay ngã tư, rồi quẹo trái vào phố Grant, chậm chậm chạy qua con hẻm nơi Raymond và đàn em đang ẩn trong bóng tối và sương mù.

Lớp sơn bóng còn mới đến nỗi Raymond có thể nghe thoang thoang mùi dầu chùi rửa Turtle Wax khi chiếc gầm thấp chạy qua. Gã quan sát chiếc xe trong khi dùng tay ra hiệu sau lưng cho đám đàn em đứng yên. Khi chiếc xe đã chạy qua, Raymond hạ tay xuống và những tên châu Á còn lại tiếp tục kiểm tra lại mấy khẩu tự động.

Khi lần đầu nghe tin một băng Mỹ Latinh nói đến chuyện dời sang khu North Beach, gã không tin. Nhưng chuyện đó đang từ từ diễn ra, khi những băng nhóm gia đình Ý kiểu cũ đã rời khỏi khu quanh đây và tụi Trung Quốc, cùng với một đám những thằng trẻ măng, dị hợm không rõ gốc gác, kéo đến chiếm đóng. Chúng không quan tâm ai bán thứ ma túy của chúng.

Vấn đề là, theo Raymond Lee thấy, là tụi Mỹ Latinh có vấn đề về lãnh địa và do đó không hài lòng với việc bán ma túy trên phố Grant đoạn ở phía bắc đại lộ Telegraph. Người ta thấy hai thằng Mỹ Latinh làm ăn ở tuốt phía nam tới tận Stockton. Đêm nay, Raymond Lee sẽ dạy cho mấy cái thằng gốc Mỹ lần sân này một bài học địa lý khó quên.

Phía bên kia đường đối diện con hẻm, Floyd Harrison ngồi sau tay lái chiếc bốn chỗ màu đen của nhà nước tự hồi khu Chinatown đã phát triển ở bắc Broadway như thế nào. Khi đồn trú ở Đảo Treasure vào giữa thập niên 1970, Harrison và đám bạn thủy thủ thường la cà vào buổi tối và những ngày cuối tuần trong những hộp đêm ngực trần và quán cà phê hippy nằm dọc theo phố Broadway và phố Grant. Thời đó khu Chinatown còn chưa lan tới Broadway. Và phố Broadway là chỗ bắt đầu khu North Beach và nó vẫy gọi những đám thủy thủ cô đơn ra ngoài chơi một đêm ở quán R&R, mà họ thích gọi là, S&T - say và tình. Giờ đây, cả những quán rượu ngực trần lẫn những quán cà phê đều đẹp hết, thay vào đó là các khu chợ Tàu, những quán cà phê internet, và cửa hàng điện thoại di động.

Harrison đã bước sang tuổi 50 khi ông chấp nhận chuyển đến San Francisco. Đây là chuyến đi tuần đầu hôm của ông với Cục Phòng Chống Ma Túy (DEA). Hai mươi năm phục vụ Hải quân đồng nghĩa với việc ông sẽ về hưu ăn lương của DEA sau mười năm. Giờ này năm sau, Floyd Harrison có lẽ đã là một gã tự do thoải mái. Không còn những đêm nhàm chán với việc theo dõi phí công, dù rằng ca theo dõi đêm nay có thể gặt hái được gì đó. Thực ra, nó phải gặt hái cái gì đó vì chính Harrison là người thuyết phục được viên chỉ huy đơn vị cho ông lấy thêm sáu nhân viên nữa để phòng khi có tình huống cần bắt giữ. Một thằng nghiện ma túy tổng hợp đã mách cho Harrison biết có thể có một vụ giao hàng giữa hai băng nhóm thù địch, đó là lý do khiến ông đậu xe bên kia đường đối diện con hẻm nơi băng Mãnh Long phố Grant đang tụ tập. Harrison đã từng dùng thông tin của tên nghiện này trước đây và thường thì tin tức đáng tin cậy. Ông cần một vụ bắt giữ ra trò. Có tin đồn rằng những nhân viên thiếu năng lực sẽ bị giảm biên chế, bị chuyển khỏi ngành với mức trợ cấp giảm một nửa hoặc ba phần tư. Chuyện chó chết, Harrison nghĩ. Đêm nay sẽ có người bị gục. Nhưng trước hết ông phải bắt quả tang được nghi phạm, có băng ghi hình, và với chất lượng độ nét cao.

Harrison xem đồng hồ đến lần thứ một trăm và cố gắng trông có vẻ kín đáo trong cái áo khoác xanh với hàng chữ DEA màu vàng nằm trong vòng tròn trên ngực như một đích ngắm. Ông cầm ống nhòm hồng ngoại ban đêm mà các tay bắn tỉa thường lắp vào súng và đặt nó lên mắt trái. Qua ống ngắm, ông có thể thấy tám bóng người trong con hẻm tối kể bên khu chợ Tàu. Cho dù có ống nhòm ban đêm, nhưng cũng khó mà nhìn vào trong hẻm do sương mù, nếu đó là nơi mà có bất kỳ vụ làm ăn nào sắp diễn ra.

Harrison hạ ống nhòm xuống và bắt đầu tự hỏi liệu mình có chọn nhầm chỗ đậu xe không. Nhưng bây giờ có làm gì thì cũng đã quá trễ. Bất cứ chuyển động nào lúc này cũng sẽ làm lộ vị trí của ông và toàn bộ chiến dịch này sẽ tiêu tan. Ông đã bố trí các nhân viên ở bốn địa điểm quanh con hẻm, chờ lệnh của ông.

Ông chìa ống nhòm vào chiếc xe gầm thấp màu đen vừa mới quẹo vào phố Grant.

Harrison bấm vào bộ đàm.

“Tôi nghĩ nó sắp bắt đầu,” ông thì thào. “Giữ nguyên vị trí đến khi tôi ra lệnh.”

“Tôi thấy một chiếc xe đang tiến đến,” giọng nói trong bộ đàm rọt rọt vang lên.

“Đó chắc là đội khách,” Harrison nói.

“Anh có chắc tụi này sẽ chơi đẹp với nhau không?” một giọng khác hỏi. “Tôi không bao giờ nghĩ

băng Mãnh Long sẽ chịu chia lãnh địa.”

“Chúng ta đang trong nền kinh tế toàn cầu mà. Chuyện buôn bán xuyên biên giới diễn ra ở khắp nơi,” Harrison nói.

“Anh là sếp ở đây đó, Harrison,” giọng thứ ba cất lên. “Chỉ hy vọng tin tình báo của anh là chính xác.”

Harrison định trả lời thì ông đề ý thấy có chuyển động từ con hẻm hướng ra đường. Ông nhìn qua ống nhòm lần nữa và thấy cửa tòa nhà cách con hẻm nửa khu nhà mở ra. Một thanh niên, vai mang túi xách vi tính, đóng rồi khóa cửa trước khi bước dọc con đường đi về phía con hẻm.

“Ôi trời,” Harrison nói.

“Chuyện gì vậy?” bộ đàm lách cách.

“Một thường dân. Hắn ta đang bước thẳng về chỗ lộn xộn này,” Harrison nói.

“Anh ngăn hắn lại được không?”

“Chặn thì được nhưng như vậy sẽ làm hỏng cả chiến dịch này luôn.”

Harrison dỗi ống nhòm dọc con đường và nhìn theo chiếc xe gầm thấp lúc nó vượt qua chàng thanh niên đang đi tới con hẻm. Đèn thắng của chiếc xe sáng lên khi nó dừng lại và chuyển bánh để quẹo chữ U.

“Cứ đi tiếp đi, anh bạn,” Harrison thì thầm với chính mình.

Sau đó ông nâng ống nhòm lên và thấy chiếc xe gầm thấp đã trở đầu xong và bắt đầu đi ngược đường một chiều để quay trở lại con hẻm.

KHÔNG ĐỂ Ý ĐẾN MÀN KỊCH sắp diễn ra xung quanh, Garland Daniels xóc túi xách của mình vào vị trí dễ chịu hơn khi đang đi bộ theo phố Grant tới Broadway và cửa hàng video ưa thích. Hắn hít thở bầu không khí lạnh ẩm trong khi bước đi, miệng tạo ra âm thanh póc póc.

Ngay lúc đó thì điện thoại di động của hắn đổ chuông. Hắn lôi ra và nhìn số đang gọi. Lần này hắn quyết định trả lời.

“A lô. Ủ, tôi nhận được tin nhắn của anh rồi. Hơi tốn thời gian hơn tôi tính một chút, nhưng mà xong hết rồi. Tôi kết nối server của anh để phòng khi bị nghẽn mạng, thì người sử dụng sẽ được chuyển ngay sang đường truyền khác. Ngoài ra tôi còn tăng RAM thêm một gig và thêm hai ổ cứng phụ 300 gig nữa. Như vậy sẽ bảo đảm tải bất kỳ đoạn phim nào. Tôi cũng gỡ bỏ hai phần mềm ăn cắp và mấy con virus khó chịu. Hãy nâng cấp hệ thống của anh liên tục và gọi cho tôi nếu có nghi ngờ bị xâm nhập. Tôi đã e-mail hóa đơn cho anh rồi. Gặp lại sau.”

Garland đã định cắt điện thoại. Thay vì vậy, hắn gọi số khác bằng một phím - chế độ gọi nhanh.

“Chào Suze. Anh biết. Nhưng mà chưa trễ lắm mà. Tụi mình vẫn kịp xem phim hay làm gì đó mà. Anh vừa mới kiếm được chút đỉnh. Anh muốn ăn mừng. Anh sẽ mang theo món em thích nhé, vài món Thái và một DVD phim. Nửa tiếng nữa anh tới. Tuyệt.”

Garland cắn môi dưới và tắt điện thoại. Ôi Suzy, sao mình may mắn vậy nhỉ? Mình gặp cô ấy ở Đại học San Francisco. Cô đang theo học lớp tâm lý học quái dị và hai người tâm đầu ý hợp, ban đầu là bạn bè, rồi khi bạn trai Suzy, một gã tốt nghiệp Berkeley, đánh cô thâm tím mắt, thì Garland có mặt để xoa dịu cơn đau. Garland biết rằng cô hoàn toàn ngoài tầm của mình xét về mặt diện mạo, nhưng những thiếu sót về hình thể của hắn, lại được bù đắp bằng sự hóm hỉnh và trí thông minh. Suzy nể phục tài nghệ vi tính của hắn. Trong việc lập trình sáng tạo thì hắn đã đạt tới đại đen. Và chuyện này khiến cô thấy hấp dẫn hơn bất kỳ cơ bụng sáu múi nào.

Từ trong xe nhìn ra, Floyd Harrison có cảm giác như thế giới đang chuyển động chậm lại. Ông nhớ lại lời chỉ dẫn có được từ những tháng làm cảnh sát chìm và thu thập tin tình báo để từ đó cho ông thông tin cần thiết để hình thành chiến dịch này. Ông nhớ đến lời một trong những đặc vụ đã nói, rằng thật vô lý khi hai băng nhóm thù địch lại đột nhiên bỏ qua hàng thập kỷ thù địch và bắt đầu làm ăn chung với nhau. Có thể lần này người chỉ điểm của ông hiểu sai thông tin. Một thằng nghiện ma túy tổng hợp thì đáng tin cậy cỡ nào? Có chuyện tồi tệ gì đó sắp xảy ra. Harrison có thể cảm thấy điều đó. Tuy nhiên, ông cũng cảm thấy chắc chắn rằng sắp tới sẽ có chuyện còn lớn hơn nữa và vấn đề chính là ở đó. Tối nay sẽ có vụ bắt bớ đây.

Ông quan sát kỹ chiếc xe đen gầm thấp khi nó chậm chậm bò dọc con đường, vẫn ở phía sau anh chàng đi bộ trên lề đường. Có thể chúng sẽ đợi đến khi mọi thứ chắc ăn. Ông chỉ có thể hy vọng vậy. Ông đã từng trong những tình huống như vậy rồi, khi mọi chuyện hóa ra hồng бет vì một nguyên nhân không thể đoán trước được. Sự tự tin của ông bắt đầu tan đi khi những câu hỏi xoay vòng trong đầu. Lỡ đây không phải là một vụ giao dịch làm ăn thì sao? Lỡ đây là một cuộc chiến thì sao?

Garland đang nghĩ xem nên chọn DVD phim nào thì nghe tiếng xe sau lưng. Hắn ngừng lại và quay ra đường, thấy chiếc xe màu đen đang chạy ngược con đường một chiều này.

“Ê,” Garland la lên. “Đang đi ngược chiều đó.”

Tài xế xe giảm tốc độ xuống còn khoảng năm dặm một giờ và một bên cửa kính đen từ từ hạ xuống khi chiếc xe tiến đến Garland, người đang đứng giữa chiếc xe và con hẻm.

“Phố Grant là đường một chiều, chiều này nè,” Garland nói, chỉ về phía bắc.

Có chuyển động trong con hẻm phía bên phải khiến hắn chú ý. Hắn quay lại thì thấy tám bóng người từ trong hẻm phủ sương mù đang đi về phía mình. Chúng hình như có mang vũ khí.

Chuyện này không ổn rồi, Garland nghĩ.

Khu chợ. Có thể hắn sẽ kịp chạy đến khu chợ.

Harrison đang thò tay tới nắm cửa thì thấy một thằng gốc Latinh, quàng một cái khăn ca rô quanh cổ, đang nhắm khẩu Uzi tự động qua kính sau của chiếc xe gầm thấp.

“Ôi không,” Harrison la lên khi dịch người mở cửa.

“Chuyện gì vậy?” điện đàm kêu rọt rẹt.

“Một thường dân đang đi vào giữa đám chúng nó,” Harrison la lên.

“Đây là vụ của anh đó. Anh nói vậy mà.”

Harrison đang định can thiệp thì thấy Garland quay mình chạy vào khu chợ Tàu. Ông nhắm mắt, thở ra một hơi rồi thu cái tay run rẩy của mình khỏi tay nắm cửa xe.

“Ốn trời. Cha đó sẽ vào được khu chợ rồi.”

Garland bắt đầu đi tới khu chợ thì thấy một bàn tay bên trong cửa kính quay bảng “Mở cửa” thành ra “Đóng cửa.”

Hắn chạy lao tới cửa và la lên, “Ê. Mở cửa ra. Giúp tôi với! Làm ơn! Có chuyện khẩn cấp!”

Hắn nhìn qua cửa sổ và thấy có người ở cuối chợ đang tắt đèn, bước ra nhà sau, và đóng cửa.

“Ê,” Garland gào lên trong khi tay vặn nắm cửa, rồi biết chắc rằng nó đã khóa trái. “Không!”

Bước lui khỏi cánh cửa chính, Garland thấy tim mình bắt đầu dồn dập. Hắn lập tức móc điện thoại ra. Ngay lúc đó hắn nghe một loạt tiếng kim loại lách tách. Nếu từng trải một chút, hắn hẳn sẽ nhận ra đó là tiếng lên đạn của súng.

Garland đang gio điện thoại lên giữa chừng thì thấy khuôn mặt giận dữ của Raymond Lee hiện ra từ bóng tối của con hẻm.

“Ôi Chúa ơi!” Harrison la lên, khi ông vươn người tới cửa xe.

“Chuyện gì vậy?” giọng từ điện đàm vang lên.

“Anh ta bị kẹt giữa bọn chúng. Tôi vào đây.”

“Vụ này của ông đó, Harrison.”

Harrison kéo chốt an toàn khẩu Sig Sauer chín li rồi bước ra khỏi xe.

Garland từ từ bước lui khỏi con hẻm và bắt đầu bấm số 911 trên điện thoại trong khi đứng chôn chân giữa đám sát thủ trong hẻm với chiếc xe ngoài đường.

Họng của ba khẩu tự động ló ra khỏi lớp sương mù, chĩa về chiếc xe khi Harrison chạy lao qua con đường, ban đầu ông chĩa súng vào chiếc xe gầm thấp, sau đó chĩa vào trong hẻm.

“Bỏ vũ khí xuống!” anh la lên. “Đừng bắn!”

Họng súng trong xe chuyển hướng qua Harrison và một phát đạn nổ ra từ họng súng ló ra ở cửa sau chiếc gầm thấp. Harrison cúi người né khi viên đạn bay ngang qua mặt ông, phả luồng hơi nóng lên má ông. Ông nhắm và bắn lại chiếc xe cũng vừa lúc Garland, trong tình trạng hoàn toàn bối rối, ra khỏi đường đạn giữa băng trong xe và băng trong hẻm và bước ngay vào giữa Harrison và chiếc gầm thấp.

Garland lập tức cúi người khi nghe tiếng nổ từ đâu đó sau lưng. Đó là âm thanh cuối cùng mà Garland nghe được khi cảm thấy mình bị đập trúng gáy bởi một lực kinh khủng nóng hổi quăng mặt hắn xuống lề đường. Mấy ngón tay của hắn nắm chặt lấy điện thoại di động khi bàn tay hắn đập xuống lề đường. Một sức nóng thiêu đốt lan ra từ gáy hắn và chìm vào đầu đó sau đó. Rồi hắn không còn cảm thấy gì nữa khi màn đêm bao phủ lấy hắn.

HỎA LỰC PHÁT RA từ trong hẻm, xé nát bên hông của cái xe gầm thấp, làm vỡ kính, thủng bánh xe và cuối cùng ghim vào bình xăng, khiến nó bắt lửa. Những cánh cửa bên kia xe bật mở và mấy tên trong băng Mỹ Latinh nhào ra đường núp sau những xe đậu gần đó và bắn trả.

Harrison núp sau một chiếc taxi đang đậu. Ông cúi thấp khi một viên đạn phá vỡ kính xe. Run rẩy, Harrison nói vào bộ đàm, “Nhào vô! Ngay lập tức! Đi! Đi!”

Con đường đầy đạn rơi vãi khi mấy tên trong hẻm bắn nhau với băng nhóm đi chiếc gầm thấp. Đột nhiên, những đèn pha bùng lên, chiếu sáng cả đoạn đường và con hẻm khi những đặc vụ DEA bao vây hai băng nhóm.

“Bỏ vũ khí xuống. Tụi bây bị vây rồi,” một đặc vụ la lớn qua loa phóng thanh.

Tụi băng đang trả lời bằng nhiều phát súng hơn, khiến các đặc vụ DEA phải lao người tìm chỗ núp. Thừa dịp đó, tụi Mỹ Latinh từ chiếc gầm thấp chạy qua bên kia đường đối diện con hẻm.

Floyd Harrison vẫn cúi sát phía sau chiếc taxi khi đạn bắn vỡ kính bên phía tài xế. Vụn kính đổ xuống người anh như mưa đá. Ông định nhòm người dậy để bắn trả, nhưng ngưng lại khi thấy đường phố dường như đầy đạn bay như một bầy ong sát thủ vừa đến.

Cả hai băng đang xài đủ loại súng tự động nghe như M-16 và AK-47. Harrison nhìn khẩu chín ly nhà nước cấp và nhận ra ông và những đặc vụ đã không chuẩn bị đối phó với hỏa lực cỡ này. Tụi băng đang trang bị vũ khí dùng cho chiến đấu, trong khi ông và đồng đội chỉ mang súng thích hợp cho việc tập bắn.

Ông cầm chặt bộ đàm. “Giữ yên vị trí. Tiến vào bây giờ là tự sát.”

Trong vòng không tới 60 giây, mấy khẩu tự động hết đạn. Sáu tên trong băng Mỹ Latinh, rỉ máu từ những vết thương hầu hết là phần mềm, bỏ chạy, mỗi tên chạy một theo một đường nhánh khác nhau, bỏ lại đằng sau chiếc gầm thấp, một chiếc xe chỉ còn cái xác đang cháy âm ỉ.

Raymond Lee bước ra khỏi con hẻm, nạp một băng đạn cho khẩu Uzi tự động. Gã nhìn xuống lề đường nơi Garland đang nằm bất động trong vũng máu, vẫn còn nắm chặt điện thoại di động. Có tiếng vang lên từ điện thoại. Raymond quỳ xuống và cầm nó lên. Gã để lên tai.

“Xin chào. Xin chào. Có ai đó không? Bạn vừa gọi tới số trợ giúp khẩn cấp. Xin cho biết tình huống khẩn cấp của bạn là gì,” một giọng nữ vang lên.

Raymond lắc đầu, tắt điện thoại, nhét vào túi, và ra hiệu cho đàn em lẩn vào sương mù của con

hèm, biến mất như những bóng ma khi tiếng còi hụ xe cảnh sát tiến gần.

“Tiến vào! Tiến vào!” Harrison la lên khi vội vã lao ra từ sau xe taxi. Chiếc xe cảnh sát đầu tiên trong bảy chiếc xuất hiện khi Harrison và sáu đặc vụ khác tiến đến vùng trước khu chợ Tàu. Không khí ngập khói thuốc súng và sương mù. Hàng ngàn vỏ đạn đồng rải khắp lề đường và mặt nhựa đường.

Harrison thấy rằng cả hai băng đã biến mất. Chiếc găm thép còn cháy âm ỉ. Ông cất súng, đi tới chàng thanh niên đang nằm trước khu chợ Tàu, và móc huy hiệu vào thắt lưng khi xe cấp cứu dừng lại. Hai bác sĩ cấp cứu nhảy ra và chạy về phía Garland với hộp cứu thương.

Harrison liếc nhìn xuống Garland trong khi một nhân viên cấp cứu đang bắt mạch cổ Garland. Ông có thể thấy một viên đạn đã ghim vào sau đầu chàng trai.

“Anh chàng này còn sống.”

“Anh không nói chơi chứ,” Harrison nói.

Harrison đang đứng kế bên các bác sĩ cấp cứu cho Garland thì một gã đặc vụ DEA đến gần. “Một vụ trao đổi hàng thuần túy, hả?” tay đặc vụ mĩa mai, lắc đầu khi bỏ đi.

Những nhân viên cấp cứu khác đến và bắt đầu băng bó sơ sơ cho vết thương của Garland. Sau đó, họ đưa hắn lên băng ca và đẩy đến sau xe cấp cứu.

Floyd Harrison nhìn theo khi chiếc xe tăng tốc trên con đường.

“Chúc may mắn, anh bạn trẻ,” ông thì thầm với chính mình.

BÁC SĨ CARL STUMBAUGH đã làm việc suốt 35 tiếng liền kể từ khi người ta mang nạn nhân vụ đầu súng vào. Quả là phép màu khi hắn ta vẫn còn sống. Một đầu đạn chín ly xuyên vào cổ hắn và chu du lên đến sau đầu, ghim vào hành tủy. Đây sẽ là cuộc phẫu thuật khó khăn vào một ngày tốt lành. Bác sĩ Stumbaugh bước vào phòng phẫu thuật, cầu nguyện rằng kích thích tố hưng phấn sẽ phát huy tác dụng bất cứ thời điểm nào trong lúc này.

Hai tiếng sau, ông đã xác định được vị trí mẩu đạn. Chỉ có điều giờ đây ông đang đối mặt với tình huống tiến thoái lưỡng nan. Nếu ông tiếp tục tìm cách lấy mẩu đạn ra, thì ông phải cắt tủy sống của bệnh nhân, điều này sẽ khiến hắn ta liệt cả người. Nhưng nếu ông không lấy mẩu đạn ra, thì bệnh nhân chắc chắn sẽ chết. Có thể thấy sự phân vân hiện trên khuôn mặt ông. Ông nhắm mắt trong giây lát.

“Mọi chuyện ổn chứ?” một y tá hỏi.

“Xin lỗi,” bác sĩ Stumbaugh nói. “Mình sẵn sàng chưa?”

“Bất cứ khi nào ông muốn, bác sĩ.”

Khi Garland mở mắt, hắn nghĩ mình đang ở thiên đường. Hắn chỉ nhìn thấy màu trắng. Nhưng khi nhìn kỹ lại, hắn có thể thấy những vết nứt nhỏ và nhận ra mình không phải đang nhìn lên thiên đường mà là một trần nhà màu trắng.

Tiếng động từ chiếc động cơ nhỏ phát ra bên phải hắn và hắn thấy hình như mình đang được dựng dậy.

Lúc đầu tất cả những gì hắn có thể thấy là nơi trần nhà giáp với tường, được sơn màu lục nhạt, rồi hắn có thể thấy ai đó ở cuối giường đang đọc moat biểu đồ.

Một bác sĩ. Đây chắc là bệnh viện.

Bác sĩ Stumbaugh rời mắt khỏi biểu đồ gắn ở cuối giường. Ông mỉm cười với Garland.

“Cậu tỉnh lại rồi,” bác sĩ nói. “Lúc này cậu sẽ cảm thấy hơi mất phương hướng một chút.”

“Tôi đang trong bệnh viện hả?”

“Đúng,” bác sĩ Stumbaugh nói.

“Sao tôi không cảm thấy gì hết vậy?” Garland nói.

Bác sĩ Stumbaugh bước tới đầu giường và nhéo vào má Garland.

“Ui da!”

“Có cảm giác không?” bác sĩ Stumbaugh mỉm cười.

Garland nhìn ông bác sĩ với ánh mắt giận dữ. Thằng cha kỳ cục này là ai? Hắn tự hỏi mình.

“Ông làm tôi đau,” Garland nói, cố gắng cử động.

“Cậu Daniels, cậu còn sống là rất may mắn.”

“Sao tôi không cử động được thân người? Sao tôi không cảm nhận được gì từ cổ trở xuống?”

“Không may là, để cứu lấy mạng sống của cậu, chúng tôi phải hy sinh. Đó là khoảnh khắc cần quyết định ngay.”

“Ông quyết định.”

“Thì ai đó phải làm thôi.”

“Vậy ông quyết định tôi sống thực vật thì tốt hơn là chết hả.”

“Cậu Daniels. Nhiệm vụ của chúng tôi là cứu mạng sống, bằng bất cứ giá nào. Nếu có người bị hoại tử có thể gây tử vong ở tay hoặc chân, thì chúng tôi tháo bỏ cái chân đó. Cậu có một viên đạn ghim vào thân não, nếu nó dịch chuyển, nó có thể đã giết cậu. Để lấy được mẩu đạn, chúng tôi buộc phải cắt cột sống của cậu. Chúng tôi đã chọn liệt giường còn hơn là chết.”

“Ông chọn. Tôi nghĩ tôi thà chết còn hơn.”

“Mọi chuyện quá bất ngờ với cậu nên không thể chấp nhận ngay được. Nhưng với kỹ thuật ngày nay, cậu sẽ ngạc nhiên với những gì mình có thể làm được mà không cần phải động tay động chân.”

Đến lúc đó Garland nhận ra có người bước vào phòng bệnh của hắn. Hắn cố nhìn ra sau lưng bác sĩ Stumbaugh và ông bác sĩ cảm thấy có người sau lưng và tránh sang một bên.

Đứng đó là một phụ nữ Mỹ gốc Á khoảng hai mươi với cặp mắt đầy nước mắt.

“Garland,” Suzy nói, gương mặt nhìn lo âu.

“Tôi thấy cậu có khách kìa,” bác sĩ Stumbaugh nói. “Tôi sẽ quay lại kiểm tra sau.”

Khi bác sĩ ra khỏi phòng, Suzy tiến đến bên cạnh giường.

“Em nghe rồi phải không?” Garland hỏi.

“Phải,” Suzy nói, hạ thấp đầu xuống. “Ôi Chúa ơi, Garland. Em rất tiếc.”

“Ừ, anh cũng vậy,” Garland nói, gương mặt hắn chuyển từ giận dữ sang buồn bã. Một giọt nước mắt xuất hiện bên mắt trái và bắt đầu chảy dài xuống má hắn khi Suzy ngồi xuống ghế cạnh giường và gục đầu lên ngực hắn.

Garland, không thể cử động, nhìn lên trần nhà, gương mặt hấn đầy cảm xúc cay đắng, mãnh liệt.

“Suzy, anh muốn em làm giúp anh một chuyện.”

Cô ngẩng đầu lên và mỉm cười trong nước mắt. “Chuyện gì cũng được, anh nói đi.”

“Ngắt điện cho anh đi.”

“Cái gì?”

“Anh không thể sống như vậy được.”

“Không.”

“Suzy. Em là người duy nhất...”

“Đừng bắt em làm như vậy. Xin đừng.” Cô đứng lên và lui khỏi giường.

“Đừng đi.”

“Đừng bắt em làm bất cứ chuyện gì giống như vậy. Đừng bao giờ.”

“Anh xin lỗi,” Garland nói. “Nhưng anh thực sự cần em làm giúp anh một chuyện. Anh cần máy tính của mình.”

PAUL FREEMAN BIẾT RẰNG anh đang mất sức lôi kéo với chúng. Hai mươi ba gương mặt nhìn lên anh từ những bàn học bên dưới, đôi mắt chúng chờ đợi vì chán nản lần thờ ơ. Ôi trời, thậm chí anh còn thấy chán chính mình. Anh đã thấy chuyện này xảy đến cho những giáo viên khác, yếu tố chán nản, khi họ cứ phải nhai đi nhai lại một bài giảng hay một ví dụ trên lớp hàng tỉ tỉ lần. Bạn phải giữ cho nó luôn tươi mới, hoặc ít nhất khiến nó có vẻ mới mẻ vì bọn trẻ chưa nghe tới nó lần nào.

Ở tuổi 40, Paul đã giảng dạy môn khoa học cho trường trung học Kingsville ở Kingsville, Texas mười sáu năm. Đây là công việc đầu tiên của anh sau khi tốt nghiệp. Anh đã lấy bằng thạc sĩ và đủ tín chỉ cho tám bằng tiến sĩ, nhưng anh vẫn chưa chọn được đề tài thích hợp cho luận án của mình.

Khi anh để ý đến những học sinh của lớp khoa học đầu cấp này, một nửa hình như đang ngủ gục, thì anh nhận ra rằng có lẽ đã đến lúc tiếp tục công việc bỏ dở. Không may là anh lại cần công việc này để trả tiền thuê nhà và hóa đơn thẻ tín dụng mà vợ anh đã chi tiêu để cải thiện chất lượng cuộc sống của họ.

“Được rồi,” anh nói hơi lớn tiếng, khiến nhiều học sinh giật mình tỉnh giấc. “Ai có thể cho tôi biết có bao nhiêu dạng năng lượng tồn tại?”

Paul bắt đầu đi lại giữa dãy bàn, gõ nhẹ bút chì lên một bên đầu. “Có ai không?” anh hỏi.

Miễn cưỡng, một vài học sinh giơ tay lên. Paul ngừng đi lại và gật đầu về phía một nữ sinh có vẻ chịu khó học.

“Lucinda?”

“Theo sách giáo khoa, thì có bảy dạng,” Lucinda nói. “Nhưng em nghĩ cuốn sách ấy sai. Ý em là, có thể có, chẳng hạn, vô số những dạng năng lượng chẳng?”

Paul chỉ nghe chữ được chữ mất vì anh đang nhìn một học sinh khác đeo một cặp kính mát khác thường. Paul bước về phía cậu học sinh và khi nhìn kỹ anh nhận ra cặp kính có gắn kèm tai nghe và chiếc kính hình như được kết nối với một máy tính xách tay nhỏ, đang nhấp nháy đèn màu xanh lục.

“Vô số dạng năng lượng à. Thú vị đó,” Paul nói khi giật dây nối tai nghe với máy tính và gõ cặp kính khỏi đầu anh học sinh. “Em nghĩ sao, Bo?”

“À à,” Bo nói. “Câu hỏi là gì vậy, thầy Freeman?”

“Em đang làm gì vậy?”

Paul ngẩng ngó cặp kính và nhìn vào màn hình. Trên màn hình anh nhìn thấy dòng chữ: “*Cyberpersona*, nếu bạn tưởng tượng được cái gì, thì chúng tôi có thể tạo ra được cái đó.”

“Đây là một trò thú vị đó, thầy Freeman,” Bo nói. “Nó có trí thông minh nhân tạo nên thầy có thể tạo nhân vật cho riêng mình. Và thầy có thể...”

“Tắt đi, Bo.”

Bo tắt máy tính. “Em xin lại cặp kính được không?”

“Tôi sẽ tịch thu cái này,” Paul nói lúc bước lên trước lớp với cặp kính.

“Ôi, thôi mà, thầy Freeman.”

Paul nghiên cứu cái kính. “Kính thực tế ảo hả?”

“Dạ,” Bo nói. “Đôi khi em quên mình đang đeo nó.”

Paul bỏ chiếc kính vào ngăn kéo bàn. “Vậy là giải quyết xong vấn đề.”

“Em còn cái khác,” Bo nói.

“Vậy đừng đeo trong lớp học,” Paul nói. “Được rồi. Mọi người lấy ra một tờ giấy. Tôi muốn các em viết ra càng nhiều dạng năng lượng mà các em nghĩ ra càng tốt. Ai viết được nhiều nhất sẽ tự động nhận được một điểm A cho bài kiểm tra sắp tới.”

Cả lớp hầu như chuyển động cùng lúc và bắt đầu viết.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta vừa chứng kiến một dạng năng lượng mới. Động lực.”

Trong khi những học sinh đang viết ra danh sách của mình, thì Paul thấy có bóng chuyển động bên ngoài cửa lớp. Anh bước ra mở cửa và thấy thầy hiệu trưởng đang đứng ở hành lang kế bên cửa lớp.

“Tiến sĩ Rathbone,” Paul nói. “Ông có muốn vào trong không?”

“Tôi cần nói chuyện với anh. Nhưng tôi có thể chờ đến khi hết giờ.”

“Chuyện nghe nghiêm trọng vậy. Có lẽ ông nên cho tôi biết ngay bây giờ đi.”

Paul bước ra hành lang với thầy hiệu trưởng.

“Tôi vừa nhận được quyết định từ hội đồng nhà trường,” tiến sĩ Rathbone nói. “Nguồn quỹ của chúng ta vừa bị cắt giảm. Vậy đó, chuyện này có thể đề đến sau giờ dạy.”

“Chuyện này nghĩa là sao? Cắt giảm quỹ?”

“Tôi e rằng chúng tôi phải đề một số giáo viên ra đi. Ngay lúc này, tôi e là vậy. Chúng tôi sẽ gộp lớp của anh với lớp cô Hosteller.”

“Ông sẽ không sa thải cô Hosteller chứ?”

“À - không. Đây không phải là sa thải, Paul. Đây là giảm biên chế.”

“Nhưng mà cô ta đã làm việc ở đây suốt hai mươi năm.”

“Ừ, Paul. Cô ấy sẽ không phải ra đi.”

“Ồ, tốt.”

“Mà là anh.”

“Ông chắc đang đùa.”

“Tôi xin lỗi. Nghe nè, giờ dạy của anh sắp hết rồi. Vào mà dạy cho xong đi. Tôi sẽ quay lại sau, khi các học sinh ra về lúc 3 giờ.”

Paul trông ỉu xiu và chán nản, như một người bị mất sinh khí, khi anh quay lại lớp học. May thay, không học sinh nào chú ý đến sự thay đổi sắc thái này; anh cố đi tới bàn giáo viên và chống tay xuống bàn. Tựa người vào bàn, anh nhìn lên và thấy một học sinh, một cô gái ngồi hàng đầu, đang nhìn anh.

“Thầy có sao không, thầy Freeman?” cô hỏi.

Ngay lúc đó chuông reng.

Khi học sinh dọn dẹp bàn học và nộp lại tờ giấy kê danh sách của mình thì Paul giơ tay lên.

“Trước khi các em đi. Tôi muốn thông báo một chuyện.”

Các học sinh dừng lại và nhìn lên anh.

“Đây là buổi cuối tôi dạy các học sinh tuyệt vời ở đây. Tôi vừa bị giảm biên chế.”

Hầu hết các học sinh chỉ nhìn anh, bất động. Nhưng có một cậu ở cuối lớp giơ tay lên.

“Sao Steven?”

“Vậy có phải là tuần sau không có bài kiểm tra không ạ?”

Tiếng chuông vào tiết mới vang lên trước khi Paul kịp trả lời.

Với Paul, cả ngày hôm đó trôi qua trong hoang mang. Nếu có ai hỏi anh nhớ lại một bài giảng trong hai lớp còn lại buổi chiều, thì hẳn anh sẽ không thể nhớ được. Tất cả những gì anh nghĩ đến là chuyện anh đã bị đuổi việc. Đuổi việc! Sau mười sáu năm ngày nào cũng đến ngôi trường này và dạy tại lớp học này, người ta đã không còn cần anh nữa. Cảm ơn rất nhiều.

Khi đồng hồ treo tường điểm ba giờ và giờ dạy cuối cùng trong ngày kết thúc, và nhóm 29 học sinh cuối cùng rời phòng, Paul Freeman ngồi xuống sau bàn giáo viên có lẽ là lần sau cùng, chiếc bàn có lẽ gần như là nhà của anh.

Anh bắt đầu nhớ lại những ngày đầu mình đi dạy nhưng đoạn hồi tưởng đó bị cắt ngang ngay tức khắc vì ngay khi học sinh cuối cùng rời khỏi phòng, thì tiến sĩ Rathbone đã quay lại.

“Quay lại để áp tải tôi ra hả?” Paul hỏi. “Bảo vệ đâu?”

“Chuyện đó đâu cần thiết, phải không?”

Paul ghi vội điều gì đó lên một mẩu giấy trên bàn, gấp nó lại, rồi bắt đầu kéo các ngăn kéo ra rồi cho mọi thứ trong đó vào một túi mua hàng siêu thị cỡ lớn.

“Tôi chưa từng hình dung nó sẽ xảy ra. Mười sáu năm,” Paul nói.

“Anh nói gì?” tiến sĩ Rathbone nói.

“Tôi đã giảng dạy ở đây suốt mười sáu năm. Đây là công việc duy nhất tôi từng có.”

“Đây không phải lệnh của tôi, Paul. Hội đồng bỏ phiếu.”

“Thôi đi. Ông đã trông chờ chuyện này từ khi được cất nhắc lên làm hiệu trưởng. Ông chưa bao giờ ưa tôi. Tôi biết điều đó mà.”

“Anh không thể coi chuyện này là thù riêng,” tiến sĩ Rathbone nói. “Toàn bộ hệ thống giáo dục của bang đều bị ảnh hưởng của việc giảm biên chế. Nếu anh muốn đổ lỗi, hãy đổ lỗi cho nền kinh tế.”

Paul đã thu dọn xong bàn làm việc, đứng dậy, ôm túi mua hàng và cặp táp, và bắt đầu đi ra cửa.

“Mười sáu năm,” tiến sĩ Rathbone nói. “Anh chắc là nhận được khoản trợ cấp giảm biên chế khá.”

Paul dừng lại ở cửa lớp. Anh quay lại và mở miệng định nói điều gì đó nhưng thôi, và bước ra ngoài.

“Tôi đoán là vậy,” tiến sĩ Rathbone tự nhủ. Rồi ông nhìn xuống bàn giáo viên và thấy một mẩu giấy ghi tên ông trên đó. Ông với lấy và mở ra đọc.

Một đoạn thư ngắn ghi:

“Nếu có những người không thể,

Dạy học,

Thì dường như có lý

Khi những người không thể dạy học,

Trở thành hiệu trưởng.”

Bãi giữ xe trường mau chóng sạch bóng học sinh và giáo viên khi Paul đi đến chiếc Acura Legend cũ đời 1994. Anh mở cửa phía tài xế và ném cặp táp và túi mua hàng lên ghế hành khách. Vừa làm vậy, anh nhận ra sự cẩu thả của mình khi cái túi lật nghiêng ra rồi đổ tung những thứ nhét đầy tới miệng túi ra sàn xe.

“Hôm nay không phải ngày may mắn của mình,” Paul lầm bầm, khi anh cúi xuống và bắt đầu nhét mọi thứ vào túi. Anh làm được nửa chừng thì nhặt lên cặp kính thực tế ảo đã tịch thu của học sinh. Anh định cầm nó ra khỏi xe thì nhớ đến lời cậu học sinh: “Em còn cái khác.”

Paul thực sự không muốn quay trở vào trong trường. Anh nhìn kỹ cặp kính, nhún vai, và để trở lại vào túi mua hàng.

KINGSVILLE, Texas là một vùng rộng không tới hai dặm nên Paul không mất nhiều thời gian để lái xe từ trường về nhà. Khi anh đang quẹo xe lên đường vào hông nhà, anh cau mày khi thấy chiếc xe tải trắng đậu ở lối vào, chắn mất đường vào gara của anh. Anh tắt máy và ra khỏi xe và bước về phía gara vì cửa đang mở lên.

“Hệ thống nước A-One” được in lên bên hông chiếc xe tải.

“Mình nhớ là đường ống nước vừa được kiểm tra mà,” Paul nghĩ, đi vào gara và đến cửa thông vào nhà. Anh nhìn vào một căn phòng nhỏ tách biệt với gara trong đó đặt thiết bị xử lý nước. Căn phòng trống trơn.

Anh tiếp tục vào phòng giặt đồ và bước lên bậc thang vào nhà bếp.

Paul và Denise vợ anh đã mua một nhà trang trại hai tầng vì vị trí gần trường hơn là tòa kiến trúc, cái mà Denise ghét cay ghét đắng.

Cô ghét kiểu thiết kế chia tầng so le, nói rằng nó buộc mình phải quyết định lên trước hay xuống trước các bậc thang mỗi khi muốn vào nhà. Paul không bao giờ bận tâm đến chuyện đó vì anh luôn vào nhà bằng đường gara, mà nó luôn nằm ở tầng dưới cho nên không cần phải ra quyết định nào.

Khi bước vào nhà bếp, anh tưởng sẽ thấy tay thợ ống nước đang kiểm tra đường nước ở bồn rửa chén với cả lô hóa chất của hắn. Nhưng nhà bếp không có ai.

Lúc đó anh nghe tiếng cười nói, cùng với tiếng người đang làm gì đó.

Có lẽ có sự cố trong phòng tắm, anh tự nhủ khi bước dọc hành lang hướng về nơi phát ra tiếng động.

Âm thanh phát ra từ phòng ngủ chính, nơi có phòng tắm riêng.

Cửa chỉ khép hờ khi anh mở toang nó ra. Paul bước vào phòng ngủ thì thấy vợ mình và một thằng đàn ông, trần truồng, đang trên giường ngủ cỡ lớn của hai vợ chồng, chân đan quần vào nhau và rên rỉ.

Một tảng băng như đè lên vai Paul khi anh lui khỏi cửa và dựa vào tường ở hành lang.

“Denise!” Paul hét lên.

Denise mở mắt và trông bối rối. Đó là khi cô nhận ra cửa phòng ngủ đã mở rộng. Paul đã về nhà và bắt gặp cô. Từ bên dưới cô chuỗi người ra khỏi gã đàn ông bên trên.

“Ê,” hắn nói.

“Mặc quần áo vào. Nhanh lên. Chồng tôi về tới rồi.”

“Ông có súng không?”

Denise mặc áo ngủ vào. “Mặc đồ vào đi, được không? Tôi sẽ thu xếp ông chồng tôi.”

Cô bước khỏi phòng ngủ ra hành lang, giờ đây đã trống trơn. Cô nghe tiếng động từ phía nhà bếp.

“Paul?” cô gọi khi hít một hơi sâu và bước vào nhà bếp.

Paul đang ngồi ở bàn uống một lon bia khi cô vào và anh nhìn lên. “Thằng cha xử lý nước sao?”

“Anh đừng kiếm chuyện. Tôi tưởng anh phải ở lại trông chừng buổi cắm túc,” Denise nói. “Tôi không nghĩ anh về nhà trước năm giờ.”

“Tôi bị tổng cổ.”

“Tôi bị đè cổ.”

“Chẳng hài hước chút nào.”

“Đúng,” Denise nói. “Tôi xin lỗi.” Cô đưa tay về phía anh nhưng anh tránh ra chỗ khác. “Anh không nghĩ mình phải bàn về chuyện này sao?”

“Có gì để nói đâu? Tôi sẽ đi thu dọn đồ đạc,” Paul nói.

“Không. Không. Tôi sẽ dọn đi,” Denise cương quyết. “Gần đây tôi cũng đã nghĩ đến chuyện dọn đi rồi.”

“Cô lựa thời điểm thật thích hợp, như mọi khi.”

Đúng lúc đó tay thợ xử lý nước, giờ đây trong bộ áo liền quần hệ thống nước A-One, bước vào cửa nhà bếp, trông ngượng ngịu.

Paul và Denise nhìn hắn ta. “Chuyện gì?” họ cùng nói.

“Ờ...”

“Tao nghĩ mày nên cút khỏi đây,” Paul nói. “Ngay lập tức!”

“Tôi sẽ đi. Chắc mà. Nhưng ông chặn đường rồi. Ông phải dời xe đi chỗ khác.”

Đã hai ngày đêm kể từ khi Denise bỏ đi và Paul vẫn không chắc anh cảm thấy thế nào hoặc cái gì khiến anh phiền lòng hơn, mất việc hay mất vợ. Hai cú liên hoàn. Và anh vẫn còn choáng váng. Anh biết cuộc hôn nhân đã gặp rắc rối khi anh không được tăng lương và vợ anh quyết định đi nghỉ mát hai tuần với mấy bà bạn chứ không phải với anh.

Anh cũng nghi ngờ vợ mình lừa dối, nhưng anh chưa có bằng chứng nào hết, ngoài chuyện cô không ăn nằm với anh nữa.

Từ khi cô bỏ đi, Paul gần như suốt ngày ở trong phòng riêng của mình, nơi mà anh xem như là nơi làm việc của mình. Anh ngồi đó trước màn hình đi dạo trên mạng, tìm kiếm sự cứu giúp và ai biết được cái gì khác - lang thang từ trang web này đến trang kia, dừng ở bất kỳ trang nào khiến anh chú ý.

Việc anh làm là gõ vài tiêu đề vào công cụ tìm kiếm như Yahoo!®, hay Google™, và anh lên đường. Anh không rõ làm sao mình tìm thấy *Cybersona* hay thậm chí từ khóa nào đã dẫn anh tới đó. Anh nhớ có một học sinh đã nhắc tới nó. Học sinh với cặp kính thực tế ảo. Ngay khi Paul vào trang đó, anh biết mình đã tìm thấy một điều tuyệt diệu. Và ngay khi vào đó, anh không thể dứt ra được.

Cơ bản, *Cybersona* là một phiên bản phức tạp hơn của SimCity™, một trò chơi trực tuyến mà hàng triệu người đã chơi.

Nhưng trò này khác. Anh không những phải tạo nhân vật thể thân ảo, mà còn phải tạo những nhân vật khác và nơi chốn nữa, và sau đó tương tác với chúng.

Và khi anh dùng chiếc kính thực tế ảo tịch thu của học sinh, thì cảm giác còn mạnh hơn nữa.

Paul uống hết một lon bia nữa và quay trở lại công chuyện dang dở. Anh đã say. Anh sẽ nhận điều này, nếu ai đó có hỏi. Nhưng không có ai ngoài Paul, con mèo, và máy vi tính của anh.

Có một bức hình phụ nữ trên màn hình và cô có nét trông giống Denise. Chỉ có một vẻ giả tạo, xa lạ ở cô ấy, không hề giống người thật.

“Denise,” Paul nói. “Cô làm tôi thất vọng. Thực sự thất vọng.”

“Tôi có thể làm gì để anh đổi ý, Paul?” người phụ nữ trên màn hình trả lời.

“Vấn đề là ở đó, Denise. Tôi không biết nữa. Tôi chỉ biết là cô không còn như xưa nữa. Có cái gì đó bị thiếu mất.”

Những tấm ảnh của Denise thật ngoài đời nằm rải rác xung quanh bàn máy tính. Một số tấm từ thuở Paul và Denise còn hạnh phúc bên nhau. Một trong những tấm lớn hơn đang nằm trên máy scan hình.

“Để thêm hoặc bỏ bớt đặc điểm ngoại hình hay tính cách, bạn chỉ cần nhấn nút shift control và click vào lựa chọn phù hợp,” người phụ nữ trên máy nói.

Paul nhấn nút shift control. Tấm hình trên màn hình thay đổi và chữ *Cybersona* xuất hiện trên góc màn hình với bảng lựa chọn bên dưới.

“Để thay đổi đặc điểm ngoại hình, ấn phím 1,” giọng phụ nữ ra lệnh. “Để đổi đặc điểm tính cách, ấn phím 2.”

Paul nhấn 2.

“Bạn đã vào kho dữ liệu tính cách của *Cybersona*. Bạn có thể đánh máy hoặc nói lên đặc điểm tính cách bạn muốn thêm vào. Bạn có thể chọn một trong những tính cách chung của chúng tôi hoặc tự tạo tính cách riêng cho mình.”

Paul gõ vào bàn phím từ “c-o-n-đ-i-ê-m.”

“Xin lỗi. Chúng tôi không tìm thấy đặc điểm tích cách này,” máy tính nói.

“Không có à,” Paul nói. “Vậy còn con khôn tự cho mình là trung tâm thì sao?”

GARLAND ghét cảm giác vô tích sự. Hắn hoàn toàn phụ thuộc vào các y tá và y công trong gần như mọi việc. Họ cho hắn ăn, tắm rửa, và xoa bóp cho hắn. Mới chỉ một tuần và hắn sắp phát điên. Ngay cả ngủ hắn cũng mơ thấy mình còn đi và chạy được.

Hắn nhớ lại mình có xem một bộ phim, *The Sea Inside*, với Suzy và cả hai đã bật khóc thế nào ở cuối phim khi nhân vật chính, một người bị liệt, nhận được những lượng nhỏ thuốc độc từ mười người bạn để không ai trong số họ bị khởi tố vì tội giúp đỡ tự sát. Garland không có đến mười người bạn. Hắn đã bị kẹt, và nếu không vì *Cyberpersona*, hắn có lẽ đã nghĩ quẩn.

Trò chơi internet này đã trở thành phao cứu sinh cho hắn. Hắn vẫn phải nhờ y tá đeo giùm chiếc kính thực tế ảo, nhưng hắn đã cài vào máy phần mềm nhận lệnh bằng giọng nói cho phép hắn điều khiển bàn phím và chuột bằng lời.

Tuy nhiên, có một điều mà trò chơi này không khóa lắp nổi, đó là cơn thịnh nộ ngày càng tăng của hắn với những kẻ chịu trách nhiệm cho việc đẩy hắn vào cuộc sống chó chết như nhà tù này.

Tuy nhiên, hắn có thể thoát khỏi phần nào nỗi tuyệt vọng của mình trong *Cyberpersona*, điều mà hắn đang làm hôm nay, khi y tá trực buổi chiều ghé ngang để xem hắn thấy thế nào.

Garland được đặt nửa nằm nửa ngồi trên giường, mang chiếc kính thực tế ảo, và kết nối với một chiếc máy vi tính xách tay lớn.

Hắn có vẻ mải mê với những gì trên màn hình khi cô y tá bước đến bên giường và khởi sự bắt mạch cho hắn. Khi bắt mạch, cô liếc nhìn vào màn hình và thấy trên đó là cảnh tượng tàn phá dã man.

Một con phố cháy rụi vẫn còn âm ỉ sau một vụ nổ bom. Xác người đầy máu rải rác khắp nơi. Một băng đảng có vẻ châu Á xuất hiện ở cuối con đường đầy khói lửa. Bọn chúng đều trang bị vũ khí đầy đủ.

“Súng bắn tên lửa,” Garland nói.

“Hả?” y tá nói.

Trên màn hình một nhân vật xuất hiện. Khi y tá nhìn kỹ hơn, cô thấy sự giống nhau điển hình giữa khuôn mặt trên màn hình với gương mặt chàng thanh niên đang nằm trên giường bệnh. Anh chàng trong màn hình mang một loại vũ khí trên vai. Nó được nhắm vào tụi băng đảng.

“Bắn!” Garland hét, khiến cô y tá giật mình.

Nhân vật Garland trên màn hình bắn vào tụi băng đảng, thổi bay chúng thành từng mảnh.

Mắt cô y tá mở to và gương mặt cô mang vẻ ghê sợ cảnh đầm máu trên màn hình.

“Thật là bệnh hoạn,” cô y tá nói.

Garland quay về phía cô y tá. “Tôi lại thấy dễ chịu,” hắn nói.

“Vậ à,” cô y tá nói. “Anh làm tôi đếm sai.” Cô y tá đặt ngón tay lên cổ Garland, và đếm. Cô nhìn lên đồng hồ trên tường. Cô dừng lại và viết gì đó vào cuốn sổ.

Garland quay lại màn hình.

“Súng phun lửa.”

Một khẩu súng phun lửa xuất hiện trên tay nhân vật Garland.

“Bắn.”

Một ngọn lửa bắn ra và đốt cháy mọi đồ vật hay con người trên đường đi của nó. Cô y tá lắc đầu.

“Thấy đỡ hơn chưa?” cô hỏi khi gỡ chiếc kính ra.

“Thấy đỡ hơn hả? Tôi không thể cảm thấy cái gì cả, nhớ không?”

“Uống cái này đi,” cô ra lệnh và gắn ống hút vào miệng hắn.

Garland hút ống hút, liếc nhìn cô y tá.

Y tá quay sang màn hình máy tính và nhìn vào nhân vật Garland vẫn đang đứng, chờ mệnh lệnh tiếp theo. Đột nhiên, nhân vật bắt đầu tự cử động và nạp đạn vũ khí. Rồi nó quay lại màn hình và cười.

“Hôm nay anh sao rồi?” nhân vật Garland hỏi.

Cô y tá giật mình lùi lại, mắt cô trở ra.

“Ồ!” rồi cô nhìn Garland vốn đang uống bằng ống hút. Cô y tá quay sang màn hình. Nhân vật Garland chĩa súng vào cô.

“Cô muốn gì hả?” nhân vật trong màn hình hỏi.

Chuyện này khiến cô lùi lại và ôm ngực.

“Trò chơi kiểu gì vậy?” cô hỏi.

“Thú vị, phải không?” hắn nói. “Đó là *Cybersona*. Nó dùng những ứng dụng trí thông minh nhân tạo và thực tế ảo. Tôi đã chơi từ khi nó trở thành trò trực tuyến.”

“Trong đó là anh, phải không?” cô y tá hỏi. “Cái tay nhỏ con đó.”

“Đó là nhân vật ảo của tôi. Anh chàng nhỏ bé này là sự cứu rỗi của tôi.”

“Là sao?”

“Cô thấy đó, với trò chơi này, tôi có thể cử động lại được. Tôi có thể làm bất cứ thứ gì tôi từng làm được và hơn thế nữa. Đeo kính cho tôi rồi xem nhé.”

Cô y tá đặt chiếc kính thực tế ảo lại lên đầu hấn, đeo vào mắt hấn. Garland điều chỉnh cái micro nhỏ gắn vào áo đồng phục bệnh viện.

“Dùng siêu năng phát lửa xóa sổ khu nhà liên hợp kia.”

Nhân vật Garland quay sang nhìn một khu nhà. Khi hấn nhìn vào khu nhà, gạch và tường bắt đầu rung và nứt ra. Xà gỗ bắt đầu bốc cháy. Từ từ, khu nhà bắt đầu đổ sụp xuống.

“Anh có siêu năng lực và các thứ vậy à,” cô y tá nói. “Như siêu nhân vậy.”

“Tôi có những năng lực mà siêu nhân mơ còn chưa được,” Garland nói. “Thực ra, có một siêu năng mà tôi đã xây dựng từ lâu và nếu thành công, nó sẽ thay đổi mọi thứ.”

“Vậy hả? Anh sẽ làm gì với các thứ siêu năng đó?” y tá hỏi.

Garland nhìn lên màn hình.

“Để sửa chữa mọi thứ.”

“Chúc may mắn,” cô y tá nói khi cất bước rời phòng. Lúc đó cô thấy một tờ báo trên bàn cạnh giường. Trang đầu tiên có tựa bài: “Đặc Vụ Chìm Vô Tình Để Đạn Lạc Trúng Thường Dân.”

Bên dưới là dòng chữ: “Những nguồn tin thân cận cuộc điều tra cho biết một đặc vụ DEA có mặt tại hiện trường vụ độ súng giữa các băng nhóm tuần trước thực ra đã bắn phát súng khiến một thường dân bị liệt toàn thân...”

Một tiêu đề khác viết: “Đặc Vụ Chìm Không Liên Quan Đến Những Sai Phạm Đã Xảy Ra Trong Cuộc Độ Súng.”

Cô y tá rời mắt khỏi tờ báo và quay lại nhìn Garland, lúc đó hấn đã quay lại thế giới ảo và chơi trò chơi của mình.

“Này,” cô y tá nói. “Chuyện gì xảy ra cho cô bé xinh xinh vẫn thường ghé qua thăm vậy?”

Garland vẫn tiếp tục chơi trong khi nói.

“Tôi e cô ta đã nhận ra rằng cuộc sống với một thằng hoàn toàn vô dụng sẽ như thế nào nên chạy càng nhanh càng tốt rồi. Cô nghĩ sao?”

Không thể trả lời, cô y tá chỉ lắc đầu và rời khỏi phòng.

NẾU GIỜ NÀY không phải là buổi hẹn trị liệu thường xuyên lúc ba giờ, thì có lẽ Paul vẫn còn trong phòng của mình ngồi trước máy tính. Anh cũng từng nghĩ đến chuyện gọi điện nói rằng mình không thể tới được nhưng nỗi lo lắng về sức khỏe nằm sâu trong hệ thần kinh dễ kích động của anh bảo anh phải ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Paul đã đến khám chỗ bác sĩ Faulkner khoảng một năm nay, từ lúc vợ anh lần đầu tiên dọa rằng sẽ bỏ đi nếu anh không làm gì với tình trạng trầm cảm của mình. Hôm nay anh nóng lòng muốn kể cho vị lương y kia rằng anh đã thấy khá hơn nhiều khi mất cả vợ lẫn công việc.

“Tôi muốn được hoàn lại tiền,” anh nói khi bước vào văn phòng mà bác sĩ Faulkner dùng chung với hai nhà trị liệu khác ở Trung tâm Tâm lý trị liệu Kingsville.

Bác sĩ Faulkner vuốt râu và cười. Rõ ràng ông đã nghe điều này trước đây. “Cần nhiều thời gian để thay đổi một lối sống có hại cho bản thân.”

“Vậy hả? Vậy, tôi nghĩ mình không thể chịu đựng thêm bất kỳ phương pháp cải thiện bản thân nào nữa đâu, bác sĩ.”

“Anh có vẻ mệt mỏi. Anh ngủ giấc nào chưa?”

“Ngủ? Tôi không biết. Tôi nghĩ là có.”

“Anh làm gì từ khi mất việc làm?”

“Tôi bận.”

“Bận làm gì?”

“Ừ thì, tôi có lên mạng một chút.”

“Tìm việc làm à?”

“Không hẳn.”

“Là sao?”

“Một trò chơi.”

“Trò chơi à. Như trò chơi điện tử hả?”

“Cũng giống như vậy. Nhưng hay hơn nhiều.”

“Cái gì khiến nó hay vậy?”

“Nó không chỉ là một trò chơi. Nó như đời thật, nhưng do tôi kiểm soát. Thực ra, nó còn tốt hơn vậy nữa vì tôi có thể làm lại cuộc đời để nó đạt kết quả tôi mong muốn,” Paul nói.

“Giống như đóng vai Chúa trời vậy,” bác sĩ Faulkner trả lời.

“Nhưng không phải chịu trách nhiệm.”

“Trò đó chơi như thế nào?” bác sĩ Faulkner hỏi.

“Nó sử dụng chương trình trí thông minh nhân tạo rất tinh vi và đồ họa thực sự đẹp. Nên nếu ông chơi bằng kính thực tế ảo, nó giống như là ông thực sự ở bên trong trò chơi.”

“Anh chơi trò này bao lâu?”

“Tôi không biết. Tôi không bao giờ để ý.”

“Một tiếng? Hai tiếng?”

“Nhiều hơn.”

“Nhiều hơn bao nhiêu?”

“Mọi lúc.”

“Mọi lúc? Mọi lúc nghĩa là sao?”

“Tôi, à, lúc nào tôi cũng chơi.”

“Paul. Có vẻ như anh đã nghiện nó rồi.”

“Có thể. Nhưng tôi không còn trầm cảm.”

“Anh làm gì với trò chơi đó?”

“Bất cứ chuyện gì ông muốn. Đó chính là điều khiến nó tuyệt vời. Ông có thể chơi nhiều loại trò chơi. Thậm chí ông có thể tạo luật chơi và các nhân vật trong đó. Lúc đó tới lượt trí thông minh nhân tạo. Nó cho phép người chơi tạo một nhân vật ảo, còn gọi là Nhân ảo, bằng chính tính cách của mình. Chúng tôi thậm chí có thể thêm một số đặc điểm khác chẳng hạn siêu thông minh, hoặc sức chịu đựng đau đớn cao. Ông thậm chí còn có thể có những khả năng siêu phàm. Trong trò *Cyberpersona*, họ có khẩu hiệu là, ‘nếu bạn tưởng tượng ra được cái gì, chúng tôi tạo ra được cái đó.’ Trong trò *Cyberpersona*, ông có thể thực sự trở thành người ông muốn.”

“Tôi thích trò này, bác sĩ. Tôi thực sự thích. Nó khiến tôi quên mình đang cô đơn và thất nghiệp. Tôi phải khơi mở trí tưởng tượng của mình và dựng ra các cảnh trí, các nhân vật, và những mâu thuẫn đến giờ vẫn chỉ tồn tại trong tâm trí tôi. Để tôi giải thích theo kiểu này, bác sĩ à. Đây chính là liệu pháp cho tôi lúc này.”

Ngay khi về nhà, Paul hâm một chiếc bánh pizza xúc xích rắc tiêu bằng lò vi ba, và đăng nhập lại vào internet.

“Chào mừng đến với *Cybersona*,” một giọng nữ vang lên khi anh click vào trang web.

“Xem nào,” Paul lầm bầm. “Mình đang ở đâu đây?”

Anh di chuyển con chuột ngang màn hình và click vào mục bối cảnh.

Paul đẩy chiếc kính thực tế ảo lên mắt và bước vào thế giới ba chiều ảo của không gian số.

Bối cảnh mà Paul vừa chọn hóa ra là cảnh đồ nát của một ngôi trường. Lớp học thì bị lục tung, tường bốc khói, cửa sổ bị vỡ nát.

Hành lang bị những băng nhóm lang thang trang bị vũ khí tối tân đến tận răng chiếm đóng. Một trong những tên đó chạm mặt Paul.

“Ê, thầy giáo siêu phàm kia. Nói coi. Ông không biết là ngoài này nguy hiểm lắm sao? Nhất là với các loại thầy giáo?” tên du côn vừa nói, vừa nâng súng lên để nhả đạn.

Nhưng trước khi hắn kịp bắn, một cánh tay vươn ra và vồ lấy vũ khí của hắn.

Cánh tay, hiển nhiên là gắn với Paul, lúc đó đập khẩu súng vào một dãy tủ cá nhân.

“Mày là học sinh ở đây hả?” một Nhân ảo trông rất giống Paul hỏi. “Đưa tao coi giấy phép ra ngoài của mày.”

Thay vì trả lời, tên du côn chạy mất khi một tên xâm nhập khác, to hơn và trông nguy hiểm hơn xuất hiện.

“Trường học đẹp rồi, ông thầy. Tới giờ về nhà thôi,” kẻ xâm nhập ra lệnh, rút một thanh kiếm khổng lồ trong vỏ ra. Hắn bắt đầu múa vài đường cho thấy hắn biết cách sử dụng nó.

Một cách kiên quyết, Nhân ảo Paul rút ra một cây viết và bấm vào đầu, hiện ra đầu bi để viết.

Kẻ xâm nhập nhìn cây viết, mỉm cười và vung tay chém nó bằng thanh kiếm. Ngay khi chạm vào cây viết, thanh kiếm lập tức gãy đôi.

Hắn há hốc mồm.

“Nếu em để ý, thì em hẳn đã biết chuyện này có trong bài kiểm tra rồi,” Paul nói, “rằng cây bút thì quyền năng hơn thanh kiếm.”

Tên xâm nhập bỏ chạy khỏi hành lang giờ đây đầy những học sinh mỉm cười hạnh phúc.

“Cám ơn thầy, thầy giáo siêu phàm!” một học sinh nói.

“Thầy là người giỏi nhất,” một đứa khác nói.

“Bây giờ chắc chúng ta có thể quay về lớp và học gì đó,” đứa thứ ba thêm vào.

Paul nghe tiếng lò vi ba kêu nên anh bỏ kính ra và bước vào bếp để lấy bánh pizza ra.

Khi quay lại máy tính, anh thấy mình vừa nhận được tin nhắn. Anh không biết người gửi và thường không nhận tin nhắn từ người không quen, nhưng đây là tin nhắn đầu tiên anh nhận được trong cả tuần nay. Nên anh nhận nó.

Tin nhắn tới từ một người tên Garland.

“Tôi thấy bạn hiện đang chơi trò *Cybersona*. Trò này tuyệt vời, phải không?”

Paul trả lời lại.

“Đúng. Làm sao anh biết tôi đang chơi?”

“Người ta vừa thêm ứng dụng mới cho phép bạn chơi trực tuyến với người khác.”

“Thật à. Vậy thì hay quá,” Paul gõ phím trả lời.

“Vậy nên tôi tự hỏi bạn có muốn chơi chung với tôi một ván không?”

Paul đã nghĩ đến chuyện này. Trò này bắt đầu hơi chán.

Paul gõ trả lời. “Tôi chơi. Làm sao chúng ta chơi được?”

Một tin nhắn trả lời lập tức xuất hiện.

“Chỉ cần làm theo tôi. Đăng xuất ngay bây giờ đi.”

“Sao vậy?”

“Tôi sẽ vào trò chơi trước và để cổng mở,” dòng nhắn hiện ra thế. “Khi xong rồi, tôi sẽ nhắn cho bạn biết. Như vậy bạn sẽ là người chơi tiếp theo.”

“Vậy sao?”

“Vậy đó. Bằng cách này chúng ta có thể chơi chung. Tôi sẽ quay lại. Garland.”

CÁCH ĐÓ KHOẢNG một ngàn năm trăm dặm trong một phòng tại bệnh viện San Francisco, nụ cười đã xuất hiện trên môi Garland Daniels. Đó là lần đầu tiên hắn cười trở lại từ sau khi bị bắn.

Rải rác quanh phòng là những tờ báo mở ra ở những bài về chuyện một cảnh sát chìm chống ma túy đã có mặt tại hiện trường vào lúc xảy ra vụ độ súng. Một tiêu đề phụ viết, “Đặc Vụ Lẽ Ra Nên Cảnh Báo Nạn Nhân Bị Bắn, Nhưng Lại Im Lặng Để Bảo Vệ Cuộc Phục Kích.” Những tựa bài khác xoay quanh vấn đề gia tăng các băng nhóm bạo lực và in hình đầu đảng của hai băng tham gia vào vụ độ súng khiến một thường dân vô tội nằm liệt.

“*Cybersona*,” Garland nói vào microphone nối với máy tính của mình.

“Chào mừng đến với *Cybersona*,” một giọng nữ trong máy tính vang lên trả lời. “Nếu bạn tưởng tượng ra được cái gì, chúng tôi tạo ra được cái đó.”

“Garland Daniels. Đăng nhập.”

Hình Nhân ảo Garland xuất hiện trên màn hình. Đó là hình chỉnh sửa lại của Garland, nhưng với một thân hình cơ bắp, gần như hoàn hảo hơn. Garland ảo mỉm cười trong máy tính. “Sẵn sàng cộng thêm siêu năng,” hình ảnh Garland nói.

“Thêm siêu năng mới - nhập,” Garland thật nói vào microphone.

“Xin lưu ý rằng siêu năng này chưa được thử nghiệm,” Garland ảo nói.

“Xin lưu ý rằng để *Cybersona* cho phép sử dụng siêu năng này, thực thể sở hữu phải được lưu ý. Việc sử dụng những siêu năng chưa được cho phép sẽ dẫn đến trục xuất ngay lập tức khỏi *Cybersona*. Bạn hiểu rõ điều này chứ?”

“Rõ,” Garland trả lời vào microphone.

“Rất tốt,” Garland ảo trả lời. “Chúng tôi sẵn sàng nâng cấp siêu năng.”

Trở lại Kingsville, Texas, Paul dụi cặp mắt đỏ ngầu của mình. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy màn đêm bên ngoài. Ngày trôi về đâu rồi vậy?

“Làm sao mình vào đây được?” anh tự hỏi mình.

Chú mèo con nhảy lên đùi anh và dụi đầu nó vào ngực Paul.

“Mày cũng muốn chơi, hả?” Paul hỏi con mèo. “Tao nghĩ tao đang thua. Đây có lẽ là ý tưởng

dở.”

Con mèo kêu grừ grừ và dụi đầu nó vào cằm Paul.

“Cái gì? Mày muốn ăn nữa. Được. Để ta nói...”

Nhưng trước khi Paul kịp gửi tin nhắn thì một tin nhắn trực tuyến xuất hiện.

“Được rồi, Paul. Tụi này chuẩn bị hết rồi. Mang kính vô đi. Đăng nhập liền đi để làm người chơi tiếp theo lên mạng. Nhanh lên!”

“Có vẻ bữa tối sẽ phải chờ.”

Paul đeo kính và gõ bàn phím. Hình nhân vật *Cybersona* của Paul xuất hiện trên màn hình với mày râu nhẵn nhụi và đầy tự tin. Kế bên là một Nhân ảo khác. Nó nhìn có vẻ trẻ hơn Paul nhiều, và vóc dáng đẹp hơn.

“Chào mừng trở lại, Paul,” hình Nhân ảo Paul nói. “Tôi thấy rằng chúng ta đang chơi với một bạn khác tên Garland. Bạn có đồng ý không?”

Paul gõ chữ *yes*.

“Tốt lắm. Mình tiếp tục nào,” Paul ảo nói. “Bạn có muốn thêm hay bỏ bớt đặc điểm ngoại hình hay siêu năng nào không?”

Paul đánh vào những siêu năng quen thuộc của anh. Ứng đối nhanh, cực kỳ thông minh, sự cuốn hút không thể cưỡng lại.

“Tốt lắm,” Paul ảo nói. “Trước khi bắt đầu Garland đề nghị chúng ta một siêu năng anh vừa nghĩ ra gọi là ‘nhập’. Vì siêu năng này là siêu năng tương tác và sẽ liên quan đến nhân vật của bạn, nên anh ta cần có sự đồng thuận của bạn rồi mới tiếp tục được. Bạn có đồng ý không?”

Paul suy nghĩ trong một lúc. Rồi đánh vào máy, “Với điều kiện tôi cũng được sử dụng siêu năng này.”

“Để tôi hỏi,” Paul ảo nói, khi nó quay sang hình Nhân ảo kia, nhân vật của Garland. “Paul xài chung ‘nhập’ được không?”

Garland ảo quay ra màn hình và nhìn Paul. Một nụ cười nhẹ nhưng có thể thấy được nở trên môi. “Cứ tự nhiên,” nó nói.

“Tốt lắm,” Paul ảo nói. “Hãy bắt đầu trò chơi.”

“Chưa có gì xảy ra,” Paul nói với con mèo. “Đây,” anh nói lớn tự nhủ. “Nhập là loại siêu năng nào nhỉ? Sao không gọi là chui?”

Trong phòng bệnh của mình, Garland nhìn xuống những tựa bài báo rải cạnh giường và hít một hơi sâu. “Đến lúc sửa lại mọi thứ.”

Anh quay lại màn hình giờ đây có hai chân dung: Garland ảo và Paul ảo.

Trên góc trái màn hình, một bảng lựa chọn mệnh lệnh xuất hiện. Ô đầu tiên viết “tạo bối cảnh”.

“Vì đây là lần đầu tiên chúng ta chơi chung,” Garland ảo nói, “hãy để tôi chọn bối cảnh đầu tiên và bạn có thể quyết định cái tiếp theo. Tôi rất thích San Francisco. Vậy mình chơi ở đó đi.”

“Tôi cũng muốn đến thăm San Francisco.”

Phía sau ảnh nhân vật khung cảnh thành phố San Francisco đồng thời hiện ra trên cả hai màn hình của Garland lẫn Paul.

“Mục tiêu của cuộc chơi là gì?” Paul ảo hỏi.

“Sống sót được không?” Garland nói.

“Vậy là chúng ta sẽ cố tiêu diệt lẫn nhau, phải vậy không?” Paul hỏi.

“Chủ yếu là vậy,” Garland nói. “Thấy vậy được không?”

“Sao không?” Paul nói.

“Ừ. Sao không? Chơi bây giờ được chưa?”

“Tôi còn một câu hỏi nữa. Siêu năng nhập có gì đặc biệt?”

“Để tôi cho bạn xem,” Garland ảo nói, khi nó nắm lấy vai Paul ảo và nhìn sâu vào mắt nó. “Nhập!”

Trong căn phòng riêng của mình, Paul vừa mới chỉnh lại chiếc kính thực tế ảo và đang chuẩn bị cho cuộc đấu. “Được rồi. Xem bạn có gì...”

Đột nhiên, một luồng sáng chói lòa phát ra từ chiếc kính và dường như lao vào mắt anh. Ánh sáng xé võng mạc anh, những tia sáng chói lòa tràn vào cầu mắt, một sức nóng tiến sâu vào hành tủy và lan ra khắp não bộ.

Paul ngồi chết lặng trước màn hình, bị lóa mắt vì ánh sáng chiếu rọi khắp phòng trong vài giây rồi trở lại bình thường.

“A!” hắn thốt lên khi từ từ đứng dậy và cởi kính ra. Hắn nhìn xuống thân mình như thể nhìn thấy nó lần đầu tiên. Hắn ngấm ngĩa hai tay mình, rồi tới khuôn mặt, sờ soạng phần thân trên.

“Mình có thể cảm giác được,” hắn nói. “Thành công rồi.”

Ban đầu còn ngượng ngịu, hắn từ từ nhồm lên khỏi ghế, miệng phát ra tiếng póc póc như Garland thường làm. Rồi, hắn từ từ đứng lên khỏi ghế. “Mình đứng được.”

Con mèo chạy vào phòng, nhìn lên và khịt khịt, rồi cong lưng lên như thể có người không mời mà đến. Một kẻ lạ mặt nào đó đang chiếm lấy thân xác ông chủ nó. Hắn nhìn xuống con mèo với ánh

mắt lạnh nhạt.

“Đừng kiệ̉m chuyện với tao,” hặ́n nói.

Con mèo lao ra khỏi phòng.

Hặ́n quay lại màn hình và thấy hình ảnh Paul ảo, giờ đây với gương mặt lo lắng. “Mình bắt đầu chưa vậy?” Paul ảo hỏi.

PAUL ẢO quay sang Garland ảo, giờ đây có vẻ đã ngủ gục.

“Ê. Thức dậy coi! Chuyện gì xảy ra vậy?” Paul ảo nói. “Garland? Tụi mình phải làm gì ở đây? Nhân vật của anh hình như ngủ gục rồi.”

Không có trả lời. “Được rồi,” Paul ảo nói. “Anh dùng phép nhập của mình rồi hả? Không nói, hả? Được rồi. Tôi sẽ đẩy anh.”

Paul ảo tiến đến và đẩy Garland ảo, nó ngã ra sau.

“Ôi, thôi nào.”

Paul ảo quỳ xuống và lay đôi thủ của mình. “Xin chào. Có ai trong đó không?”

Trong khi đó, Garland đã kiểm soát tốt hơn cơ thể của Paul. Hắn đứng lên khỏi bàn và bước từ từ vào phòng tắm, như thể hắn tập đi lại lần nữa. Hắn đi đến trước gương để xem dung mạo mình trong gương.

“Hmmm. Quá bảnh,” Paul/Garland nói. “Hơi già hơn mình tưởng. Nhưng mình có thể thu xếp được.”

Hắn bắt đầu quan sát hình ảnh trong gương, nhìn kỹ gương mặt đang nhìn lại mình. Có sự thay đổi rõ ràng trên nét mặt thường thấy ở Paul. Nét mặt thờ ơ dễ dãi khi xưa được thay bằng ánh mắt giận dữ và gương mặt ánh lên sự tức giận và cay đắng. Có sự mãnh liệt trong ánh mắt mà trước đây chưa từng có.

Hắn bẻ khớp cổ tới rồi lui, giống Robert DeNiro trong phim *Taxi Driver*.

“Mày nói chuyện với tao đó hả?” Paul/Garland bắt chước.

Chắc chắn có gì đó đã thay đổi. Đây không còn là Paul Freeman đã ngồi trước màn hình chơi game sáng nay. Đó là cơ thể và gương mặt của Paul, nhưng con người bên trong đã hoàn toàn khác.

“Hỡi cơ thể của Paul Freeman. Hãy làm quen với trí óc của Garland Daniels.” Nhân vật Paul/Garland xoay tròn người và cười khinh.

“Nếu mày không nói với tao, thì mày nói chuyện với ai?” Hắn nói, tiếp tục trò đóng giả DeNiro.

Nhân vật Paul/Garland cắn môi dưới, như Garland thường làm.

“Đợi đã,” Paul/Garland nói với mình trong gương. “Còn nữa. Mình có mang theo vài thứ.”

Paul/Garland quay khỏi tấm gương và nhìn trừng trừng vào tấm màn cửa phòng tắm. Một dòng năng lượng nóng phát ra từ mắt hắn ta như tia laze và tấm màn bốc cháy.

“Ha!” Paul/Garland la lên khi nhảy lui khỏi ngọn lửa. Chuông báo khói đột nhiên phát ra những âm thanh chói tai.

“Ôi trời.” Hắn lao vào phòng tắm và mở nước, xịt nước vòi sen vào tấm màn đang cháy.

“Ôi, mùi hôi quá,” hắn nói khi ngọn lửa bị dập tắt. Rồi hắn bước ra hành lang để khởi động lại chuông báo cháy.

“Chuyện sẽ vui lắm đây,” Paul/Garland nói khi hắn gỡ chiếc màn bị cháy khỏi phòng tắm và nhét nó vào thùng rác. Đột nhiên, một cảm giác kỳ lạ lướt qua tâm trí hắn.

“Ừ ha,” hắn giải thích. “Khả năng biết trước? Mình có thể dự đoán tương lai. Ai đó, mình tin rằng, sắp sửa nhấn chuông ở cửa trước.”

Một lúc sau, chuông cửa vang lên.

TRONG KHI THÂN XÁC Paul Freeman ở thế giới thật, dưới sự điều khiển của Garland Daniels, ra cửa trước trả lời, thì Nhân ảo của Paul Freeman, vẫn do Paul Freeman kiểm soát, đang gãi đầu, nhìn quanh khung cảnh kỹ thuật số chỉ tồn tại trong thế giới nhân tạo được biết đến dưới tên *Cybersona*.

Cụm từ “không thể hiểu nổi” liên tục lớn vồn trong đầu Paul. Cụm từ đó cùng với từ “bị tách khỏi”, mặc dù bị tách khỏi có lẽ là không đầy đủ. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Một phút trước thôi anh còn đang chuẩn bị nhập cuộc một trận chiến trực tuyến với một người tên Garland nào đó và điều tiếp theo anh nhận ra là anh thực sự đã vào bên trong trò *Cybersona*, hay ít nhất anh đang có vẻ ở trong đó. Nhưng làm sao có chuyện này được? Làm sao tâm trí anh lại bị tách khỏi thân xác được? Hay nó đã tách ra rồi?

“Có ai làm ơn cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?” Paul ảo van nài. “Trò chơi kết thúc chưa? Garland? Anh nghe tôi nói không?”

Anh quay sang nhân vật Garland ảo, giờ đây vẫn còn có vẻ ngủ gục.

“Anh quyết định không chơi tiếp hả? Tôi phải làm gì tiếp theo đây? Tự chơi một mình hả? Tôi cho anh biết chuyện này không hài hước chút nào hết. Nghe nè, nếu anh không muốn chơi, anh chỉ cần nói ra. Anh vẫn còn ở đó chứ?”

Anh đến gần nhân vật Garland hơn và xem xét nó một hồi. Nó vẫn nằm chỗ Paul đã đẩy nó ngã, nhưng không cử động.

“Thiệt là điên rồ,” Paul ảo nói. “Mình tự nói chuyện với mình. Có tay quản lý chương trình hay ai đó mà tôi có thể nói chuyện không? Chủ trang web, chẳng hạn? Tôi nghĩ có trực trực đây. Điều sau cùng hắn nói là gì nhỉ? Cái gì đó về chuyện nhập. Đúng rồi. Nhập. Hắn đã nhập cái gì đó và... giờ mình... Không biết đang xảy ra chuyện chó chết gì nữa!”

Paul ảo tiến đến và đẩy Garland ảo. “Nè. Mà thích không?”

Nhưng thay vì trả lời, thì Garland ảo bắt đầu vỡ vụn ra. Những điểm ảnh nhỏ xíu tan ra và bắt đầu trôi lơ lửng. Rồi những điểm ảnh đó bắt đầu cuộn lại như một đám mây hình phễu bay vòng vòng trong *Cybersona*, cho đến khi chúng biến mất vào một thứ giống như xoáy “lỗ đen” trong không gian ảo.

“Đợi đã. Không. Đừng đi. Đứng lại!” Paul ảo gào lên.

Trong khi đó, ở Kingsville, Texas, thân xác Paul Freeman đang đi tới cửa trước.

“Tôi ra tới đây,” thân xác Paul Freeman, dưới sự điều khiển của Garland, trả lời.

Paul/Garland mở cửa và cười với tiến sĩ Rathbone, ông hiệu trưởng đã sa thải Paul.

Paul/Garland lập tức dùng khả năng đọc suy nghĩ của người khách để xác định xem ông là ai, cùng với mối quan hệ với cái thân xác mà Garland đang kiểm soát. Đọc ý nghĩ là một trong những khả năng thêm vào mà Garland đã xây dựng và mang theo từ trò *Cybersona*.

“Ồ, thật ngạc nhiên,” Paul/Garland nói sau khi tìm được phản ứng thích hợp cho tình huống.

“Chào Paul,” tiến sĩ Rathbone nói, trông có vẻ không thoải mái lắm. “Tôi hy vọng không làm phiền anh.”

“Không hề,” Paul/Garland trả lời.

“Tôi chỉ ghé qua sẵn tiện đưa cho anh tiền lương tháng cuối và xem anh sao rồi.”

“Ồ, ông thật chu đáo,” Paul/Garland nói. “Tôi lúc này rất tốt. Sao ông không vào nhà và ngồi một chút.”

“À. Anh chắc không?” tiến sĩ Rathbone bối rối hỏi.

“Dĩ nhiên,” Paul/Garland nói. “Tôi sẽ pha chút trà.”

“Có lẽ chỉ vài phút thôi,” tiến sĩ Rathbone nói. “Hình như tôi nghe có mùi khét?” Ông hỏi khi bước vào phòng khách.

Paul/Garland đảo mắt nhìn ra cửa và hai phía con đường trước khi đóng cửa lại sau lưng.

“Cháy hả?” Paul/Garland nói, nở một nụ cười quái ác. “Ồ, chuyện đó hả. Bất cẩn trong phòng tắm thôi. Ông biết đó. Hút thuốc trong nhà vệ sinh. Vô tình khiến màn cửa nhà tắm bắt lửa. Không phải chuyện lớn. Nhưng phải chịu thôi, đúng không? Thói quen xấu. Và nguy hiểm nữa.”

TRONG KHÔNG GIAN ẢO, Paul ảo đứng trước lỗ đen nhìn trần trời vào hố thẳm hư vô.

“Giờ thì mình hiểu Alice cảm thấy thế nào rồi,” anh nói bằng quơ, vì hình như anh là người duy nhất quanh đây. - Không, gọi vậy không đúng, một thực thể nào đó, có lẽ. “Bạn gọi một phần hồn không xác là gì?”

Nhân vật *Cybersona* của anh quay nhìn xuống lỗ đen, những điểm ảnh cuộn xoáy.

“Mày đang thuyết phục tao bước vào đó, phải không?” anh hỏi. “Tao ghét chuyện này.”

Paul ảo hít một hơi sâu, rồi bước vào lỗ đen đó.

Mình chết mất, anh nghĩ khi bắt đầu rơi và xoay, lộn tưng phèo, cứ rơi, rơi... rơi xuống.

Nếu mình nôn mửa, thì không biết ra cái gì nữa? Paul ảo tự hỏi khi anh trôi vào trạng thái như mơ. Anh nhắm mắt lại rồi mở ra.

Màn đêm biến mất và anh thấy mình nằm trong một căn phòng màu trắng. Anh nhìn xung quanh và thấy tường và trần nhà phẳng phồng và trông như vật thể sống.

Một giọng nam trầm vang lên. “Bạn vừa vào vùng ứng dụng đặc biệt của *Cybersona*. Bạn muốn thêm, xóa, hay thay đổi một trong những ứng dụng cụ thể nào của mình không, Daniels?”

Paul ảo nhồm dậy rồi đứng lên.

“Hả... Daniels? Tôi không phải là Daniels.”

Giọng nam tiếp tục. “Bạn có muốn đổi tên không?”

“À, không. Chắc hẳn là có sai sót gì ở đây,” Paul ảo nói, nhìn quanh tìm nơi phát ra giọng nói.

“Nghe nè. Tôi đã có một tên đăng ký rồi. Paul Freeman. Tôi đăng nhập dưới tên Paul Freeman. Nhưng tôi chơi chung với...”

“Paul Freeman không còn đăng nhập nữa,” giọng nam vang lên, ngắt lời anh.

“Không. Chuyện đó không thể có,” Paul ảo nói. “Có chuyện gì rất lạ đang diễn ra. Tôi chuẩn bị chơi *Cybersona* với một người tên Garland và hẳn hẳn ta đã làm gì đó rồi. Có thể họ của hẳn là Daniels. Hẳn chưa nói. Dù sao, hẳn đang làm gì đó. Nhập. Đúng rồi. Hẳn nhập tôi. Đó là lúc có chuyện xảy ra. Hẳn phải có vi rút hay gì đó. Bởi vì tôi là Paul Freeman. Hiểu không. Và... anh vừa nói nơi này là gì?”

Giọng nam trả lời, “Vùng ứng dụng đặc biệt. Bạn có muốn thêm, xóa hay thay đổi tính năng cụ thể nào không, Daniels?”

“Bây giờ nghe đây. Anh vẫn cứ lẫn lộn tôi với thằng cha Daniels đó,” Paul ảo nói. “Tôi là Paul Freeman.”

“Nhân ảo của bạn có thể là Paul Freeman, nhưng bạn đăng nhập dưới tên Garland Daniels. Và bạn đã vào khu vực ứng dụng đặc biệt. Bạn có muốn thêm, xóa hay thay đổi tính năng cụ thể nào không?”

Paul ảo cúi đầu. Phải có cách nào đó thoát khỏi nơi này. Mình đã rơi vào đây, phải không? Một ý tưởng hình thành trong đầu anh khi anh hướng tới bức tường trắng.

“Có,” anh nói. “Tôi muốn thêm nhập.”

“Bạn đã có tính năng này rồi,” giọng nói trả lời. “Bạn có muốn kích hoạt nó không?”

“Có, kích hoạt đi.”

“Xin lỗi. Tính năng này hiện thời không thể sử dụng.”

“Phải được chứ. Nó vừa mới được kích hoạt mà. Với tôi.” Paul ảo lại gãi đầu. “Chính xác thì nhập là tính năng gì?”

“Nhập,” giọng nam trả lời, “là một tính năng siêu năng đặc biệt do Garland Daniels tạo ra. Tính năng này cho phép người chơi nhập chiếm đầu óc đối thủ. Tuân theo định luật vạn vật, hai vật thể hay lực không thể cùng tồn tại trong cùng một không gian vào cùng một thời điểm, cho nên trí óc đã bị mất chỗ của đối thủ sẽ bị đẩy vào nhân vật ảo của người đó.”

“Anh đùa hả. Thằng khốn nạn đó nhảy vào đầu tôi? Tại sao hắn làm vậy? Đợi đã. Theo anh nói vậy là bằng cách nhập vào đầu tôi, hắn đẩy trí óc của tôi vào đây. Làm vậy để làm gì? Có phải nghĩa là hắn kiểm soát được cơ thể tôi? Sao hắn lại muốn cơ thể tôi? Làm sao tôi lấy lại được? Có cách nào phục hồi lại được không? Một động tác phòng thủ?”

“Theo thông tin được biết thì không có động tác phòng thủ chống nhập,” giọng nam trả lời.

“Tôi làm gì đây? Tôi có nhập ngược trở lại được không? Tôi muốn lấy lại cơ thể mình. Chuyện này thật điên rồ. Tại sao hắn lại muốn kiểm soát cơ thể tôi? Tôi có phải kiểm soát lại hắn không? Sao tôi không thể nhập vào trí óc và cơ thể hắn?”

“Để sử dụng tính năng nhập, phải có ít nhất hai người chơi trò này. Hiện tại thì anh là người chơi duy nhất, Daniels.”

“Chuyện gì xảy ra với Paul Freeman?”

“Paul Freeman đã đăng xuất.”

“Thằng khốn. Vậy theo anh là tôi kẹt ở đây đến khi có ai đó đăng nhập vào hả?”

“Anh có muốn kết thúc cuộc chơi không?”

“Không! Đừng. Làm ơn. Đừng kết thúc cái gì hết. Tôi phải suy nghĩ một chút. Chuyện này phức tạp quá. Đây là một trò chơi phổ biến, đúng không? Phải có người sắp đăng nhập liền thôi. Làm sao tôi biết khi có người đăng nhập?”

“Chúng tôi có thể báo cho anh biết. Anh có muốn được thông báo khi có người chơi mới đăng nhập không, Daniels?”

“Có. Hãy báo cho tôi. Ngay tức thì.”

Mình có biết mình đang làm gì không? Paul ảo tự hỏi. Theo như trò *Cybersona*, mình vẫn là Garland Daniels. Anh quay nhìn bức tường trắng phập phồng.

“Bây giờ, để tôi nói lại cho rõ nghe. Ngay khi có người đăng nhập vào, thì tôi sẽ có thể sử dụng ‘nhập’ liền, đúng không?”

“Chúng tôi có thể sắp xếp việc tự động tiếp cận, nếu bạn muốn. Giờ thì ứng dụng này đã được thử nghiệm, chúng tôi có thể bỏ luật ‘phải được cho phép’.” giọng nam nói.

“Tự động. Đúng. Làm đi.”

Paul ảo bắt đầu đi qua đi lại trong căn phòng trắng. “Có thể thành công,” anh nghĩ. “Đại loại là. Mình phải nhập vào cơ thể của ai đó. Ít nhất mình phải thoát khỏi đây. Rồi sau đó mình chỉ cần... cái gì? Người đó sẽ biết phải làm gì. Phải không? Anh ta giỏi mà. Vậy mình sẽ làm vậy. Mình sẽ nhập vào cơ thể người khác này. Mượn một lúc. Đi tìm cơ thể mình, nó... chuyện gì xảy ra nếu hấn điều khiển nó đi đâu đó? Nếu mình không tìm thấy hấn thì sao?”

Đột nhiên căn phòng tối đi và tường bắt đầu rung.

“Một người vừa mới đăng nhập vào chơi, Daniels,” giọng trầm vang lên.

“Tuyệt,” Paul ảo nói. “Và mình có cái phép nhập này rồi.”

“Đúng vậy. Anh có muốn tôi cho hiển thị thông tin nền của người chơi mới này vào không? Việc đó chỉ mất vài phút.”

“Tôi không có phút nào hết,” Paul ảo nói. “Chỉ cần, anh biết đó, để tôi nhập. Để tôi sử dụng phép nhập. À. Chờ chút. Tôi phải làm gì? Tôi chưa từng ‘nhập’ bao giờ. Nó hoạt động như thế nào? Tôi phải làm gì?”

“Chỉ cần ra lệnh và chúng tôi sẽ thực hiện cho bạn.”

“Ra lệnh?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì làm đi.”

“Làm gì?”

“Nhập! Nhập!”

“Xong.”

Hàng triệu màu sắc bùng nổ trong căn phòng trắng, rồi biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện.

“Ôi! Chúa ơi!”

Căn phòng trắng biến thành phòng ngủ, một phòng ngủ nhỏ, với một chiếc giường nhỏ và rất nhiều tranh ảnh những ngôi sao nhạc rap và đồ vật treo trên tường. Paul cảm thấy sự khác lạ ngay lập tức, chủ yếu là vì anh có thể thực sự *cảm thấy*. Điều mà anh không thể làm trong *Cybersona*. Anh nhìn xuống máy tính trước mặt mình. Đó là một cái máy để bàn Pentium 4 với hệ điều hành Window XP. Anh nhìn kỹ hơn vào màn hình và có thứ gì đó trên màn hình khiến anh ớn lạnh.

Đứng ngay giữa căn phòng trắng là một cậu bé và kế bên cậu ta là ảnh của Paul ảo. Chỉ có điều Paul ảo dường như đang ngủ, giống như Garland ảo trước khi hắn biến mất.

“Ôi, trời ơi! Chờ đã. Đây không phải giọng mình.”

Paul đứng lên khỏi bàn và nhìn xuống cơ thể mình.

“Ồ, không.”

Anh nhìn quanh phòng ngủ và tìm thấy một chiếc gương trên cửa phòng vệ sinh. Chầm chậm, anh tiến đến gần chiếc gương. Ảnh phản chiếu của một thằng bé liếc nhìn anh; miệng nó há rộng và cặp mắt mở to hết mức.

“**MÌNH ĐÃ LÀM GÌ VẬY?**” Paul Freeman nói khi anh nhìn thể giới qua đôi mắt của một thằng bé.

“Kevin. Em làm gì vậy?” một giọng nữ lên tiếng hỏi.

Paul quay cái cơ thể anh vừa nhập vào hướng về phía giọng nói và thấy đang đứng ở cửa ra vào phòng ngủ, là một trong những cô gái đẹp nhất anh từng thấy. Chúng ta đang nói đến vẻ đẹp kiểu ngôi sao điện ảnh, với nước da rám nắng ánh vàng và thân hình hoàn hảo. Paul nhận thấy cô khoảng tuổi đôi mươi và trong tích tắc tự hỏi không biết cô nàng có phải một nhân vật *Cybersona* mà anh tạo ra hay không. Rồi anh nhận thấy tình huống nan giải của mình hiện tại. Làm sao anh có thể thuyết phục người phụ nữ này, một người không quen biết này, rằng anh vừa nhập vào cơ thể con trai cô ta? Làm sao bạn giải thích được điều không thể có? Anh từng là một giáo viên khoa học và là nhà nghiên cứu bán thời gian. Cuộc đời anh được dành cho việc bác bỏ điều không thể, hay ít nhất là tách biệt những điều không thể khỏi những điều có thể bằng những thí nghiệm và thử nghiệm khoa học.

Giờ đây anh ước gì mình đã tham dự nhiều khóa tâm lý học hơn. Paul không tin vào cái gọi là vô thức tập thể và đồng hiện. Cho dù nó là cái quỷ quái gì đi nữa. Tất cả những gì anh nhớ được là chúng có liên quan gì đó đến ý thức và trong nó có những tính năng không nhất thiết phải bị giới hạn trong một thân xác nào. Mình đoán rằng chắc tốt nhất là có sao nói vậy, anh tự nhủ.

“Chào, mẹ,” cậu bé nói với người phụ nữ trước cửa phòng.

“Mẹ hả?”

“Chị?” đứa bé thử lại lần nữa.

“Được rồi. Có chuyện gì vậy?” cô gái lộng lẫy hỏi khi bước vào phòng và bắt đầu nhìn quanh. Cô thấy máy tính đang bật và nhìn kỹ vào màn hình, rồi cô quay sang thằng bé.

“Là em đang trong đó,” cô nói. “Người đàn ông đi với em là ai vậy?”

“À, tên ông là Paul Freeman,” thằng bé nói.

“Ông làm gì trong đó với em?”

“Không có gì. Tụi này đang chơi thôi.”

“Chơi? Đây là loại trang web gì vậy?”

“Đây là một trang web rất hay. Chị bước vào... Chuyện dài lắm.”

“Chị cũng chắc vậy. Chín giờ tối rồi. Chị hứa với mẹ là em sẽ đi ngủ vào giờ này. Đi thôi. Tắm, ngủ rồi tạm biệt.”

“À, ha. Chị có vẻ là, người trông trẻ của em?”

Cô gái bối rối nhìn thẳng bé rồi nhìn kỹ hơn, nhìn sâu vào mắt nó.

“Kevin. Chị sắp hỏi em một câu và chị muốn em trả lời thành thật.”

“Hả?”

“Em có uống cái gì không?”

“Uống cái gì hả?”

“Thì em biết đó. Một loại thuốc nào đó, hay liếm phải loại giấy dán có a xít.”

“A xít hả? Không.”

“Vậy sao em hành động như vậy?”

“À, chắc chỉ là em nhập tâm với trò chơi quá và quên mất mọi chuyện.”

“Loại trò chơi gì mà như vậy?”

“Ồ, đó là một trò chơi lòi cuốn.”

“Ừ. Thôi, dù sao cũng là giờ tắm rồi. Đi đi trước khi nước lạnh đó.”

HÀU HẾT đèn trong trường Trung học Kingsville đã tắt, tất cả trừ đèn trong phòng thí nghiệm khoa học của trường.

Trong phòng thí nghiệm, cơ thể Paul Freeman, dưới sự kiểm soát của Garland Daniels, đang đi dọc theo những chiếc bàn bật đèn và thấp lửa mấy cái đèn còn thí nghiệm rồi mở lửa lớn hết mức.

“Ông biết không, tôi chưa bao giờ thích môn hóa học,” hắn nói trong khi đi tiếp, mở vòi ga kêu xì xì. “Vật lý, toán, tin học. Những môn đó là đam mê của tôi. Ý tôi là với môn hóa. Ông trộn nhầm hai chất với nhau và bùm! Lộn xộn hết sức.”

“Anh muốn gì?” tiến sĩ Rathbone hỏi, người đang bị trói trên cái ghế treo trên đường ống trần nhà, thông xuống ngay trên bàn thí nghiệm và ngay trên mấy ngọn lửa đèn còn thí nghiệm. Ông có vẻ giận dữ hơn là sợ hãi.

“Tôi muốn gì hả?” Paul/Garland nói. “Để coi. À đúng rồi. Lựa chọn đầu tiên của tôi có lẽ là sẽ quay ngược thời gian về trước đây một hoặc hai tháng. Nhưng chuyện đó khó quá. Nếu có thì tôi đã tìm ra cách rồi. Trời ơi, nhưng mà, không nên quá day dứt về những thất bại trong quá khứ.”

“Nếu anh nghĩ làm vậy sẽ có lại việc làm cũ thì anh điên rồi,” tiến sĩ Rathbone nói.

“Lấy lại việc làm? Tôi muốn lấy lại cuộc đời mình kia.”

“Bởi vì công việc giảng dạy duy nhất mà anh sẽ nhận được sau chuyện này là dạy khoa học cho bọn tù nhân,” Rathbone nói tiếp.

“Ông có biết điều duy nhất mà thế giới ảo không thể mang lại là gì không?” Paul/Garland hỏi. “Đó là mùi khói thơm ngon của thịt nướng.”

“Thế giới ảo? Anh đang nói về cái gì vậy?” tiến sĩ Rathbone hỏi, khi ông liếc nhìn xuống Paul Freeman đang vặn ngọn lửa trên bàn bên dưới lớn lên.

“Không!” tiến sĩ Rathbone van nài. “Đợi đã. Paul. Coi nào. Chúng ta có thể giải quyết chuyện này mà. Paul, tôi xin anh. Anh không muốn làm chuyện này đâu.”

Trong khi đó, Paul Freeman, trong thân xác thằng bé tên Kevin, thấy mình đang bước tới phòng tắm, cặp mắt dõi theo cái quần jean ngắn và cái áo sơ mi hở nút dưới cùng và một khoảng bụng phơi ra.

Đột nhiên, anh nhận ra cô ta muốn mình cởi đồ và bước vào vòi sen trong khi cô nàng hấp dẫn

tuyệt vời này đứng ngay trước cửa. Anh phải làm gì đó để ngăn chuyện này lại. Anh phải cho cô biết sự thật. Họ bước vào phòng tắm và cô quay lại đối diện anh.

“Lẹ đi. Cởi đồ ra đi.”

“Chờ đã,” thằng bé tên Kevin nói.

“Gì nữa đây?”

“Em phải kể cho chị nghe chuyện này,” Paul nói bằng giọng đứa bé.

“Được rồi. Chuyện gì?”

“Em không phải... là người chị đang thấy.”

Cô gái mỉm cười và rồi phá lên cười lớn. “Em quá đáng rồi. Được rồi. Chị sẽ chơi với em. Nếu không phải Kevin, thì em là ai?”

“Tên tôi là Paul Freeman. Tôi là giáo viên khoa học trung học.”

“À há. Đây có phải là một trò lừa để em khỏi phải đi tắm không? Bởi vì nếu vậy, thì kế hoạch không thành công rồi.”

“Cô biết trò chơi tôi đang chơi không, trên máy tính? Đó là trò chơi trên internet gọi là *Cybersona*. Tôi dùng trò chơi để, à, kiểu như thế chỗ với Kevin.”

“Thế chỗ. Chị hiểu rồi. Vậy nếu em ở đây, thì Kevin đâu?”

“Cậu ta ở trong đây, trong trò chơi. Đi nào. Tôi sẽ cho cô thấy.” Anh quay trở lại phòng ngủ với cô gái theo sau, lắc đầu.

Kevin/Paul đứng trước màn hình và chỉ vào đó. “Thấy chưa, cậu ta trong đó.”

Cô gái nhìn vào màn hình và thấy hình ảnh Kevin trong đó, có vẻ sợ hãi và bị lạc. Kevin ảo bước tới hình của Paul và cố gắng đánh thức anh. Nhưng ngay khi cậu chạm vào Paul ảo, thì hình của Paul vỡ vụn ra và biến mất, y như Garland từng như vậy trước mắt anh.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Jessica hỏi.

“Ừ thì, vì tôi không còn trong đó nữa, nên nhân vật ảo của tôi không còn tồn tại nữa, đó là lý do tại sao nó biến mất khi Kevin chạm vào. Khi tôi chạm vào Garland cũng y như vậy.”

“Garland là ai?”

“Kẻ đã khởi đầu toàn bộ trò chuyển thân xác này. Đó là lý do tại sao tôi chiếm thân xác Kevin. Để có thể tìm ra Garland và lấy lại cơ thể mình. Hắn lấy cơ thể tôi.”

“Chờ đã. Em nói Kevin ở trong này, vậy thì em là ai mới được?”

“Tên tôi là Paul Freeman. Tôi là giáo viên khoa học, 40 tuổi từ Kingsville, Texas. Bây giờ, nếu

cô không phiền, xin hãy cho tôi biết cô là ai?”

Cô gái lắc đầu không tin được.

“Em có trí tưởng tượng phong phú thật, cậu bé à.”

“Cô không tin tôi,” Paul nói qua Kevin.

Cô gái nắm lấy khăn tắm và cổ tay cậu bé.

“Đi thôi. Tới giờ tắm rồi.”

Trước khi họ rời phòng có cái gì đó đập vào mắt Paul. Hay nói tỉ mỉ hơn, là mắt Kevin với ý thức của Paul nhận thức cái nó đang thấy.

“Chờ đã!” anh la lên.

Giật tay ra, Paul, trong thân thể Kevin, chạy đến cuối phòng để mở tivi lên, chuyển sang kênh CNN.

Một bản tin tức đã chen vào giữa chương trình thông thường.

Trên màn hình là ảnh của Paul Freeman.

“Là tôi đó,” Kevin/Paul nói.

Cô gái xoa hai bên thái dương. “Chuyện này bắt đầu làm chị thấy nhức đầu rồi.”

“Sao tôi lại lên tivi?” anh tự hỏi thành lời trong lúc vận lớn âm thanh lên.

Đảo mắt, cô gái theo sau với chiếc khăn tắm.

Trên ảnh nền là trường Trung Học Kingsville bao quanh bởi xe cảnh sát và cánh báo chí. Dòng chữ “trực tiếp” xuất hiện ở góc dưới bên trái màn hình.

“Có vẻ như một giáo viên bị sa thải gần đây, được xác định là Paul Freeman, đang bắt giữ hiệu trưởng trong phòng thí nghiệm của trường,” viên phóng viên tường thuật trên màn ảnh.

Cô gái nhìn màn hình với miệng há rộng.

“Hắn làm gì thế?” Kevin/Paul hỏi.

“Được rồi. Chuyện này bắt đầu làm chị sợ rồi. Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Chúng ta phải ngăn hắn lại,” Kevin/Paul nói.

“Phải rồi. Ngăn ai đây? Chị muốn em ngưng đùa giỡn với chị và bước vào bồn tắm đi.”

“Tôi phải làm gì để thuyết phục cô rằng những gì tôi nói là sự thật?” Kevin/Paul hỏi.

“Ồ, chuyện đó sẽ khó lắm đó, em có thấy vậy không? Hoặc là. Để chị nói rõ nhé,” Jessica nói.

“Em muốn chỉ tin rằng người này” - cô chỉ vào hình Paul trên màn hình tivi - “rằng một người đang bắt hiệu trưởng làm con tin ở... ở đâu?”

“Kingsville, Texas,” Kevin/Paul nói.

“Một người ở Kingsville, Texas đã kiểm soát cơ thể của một đứa trẻ mười tuổi ở Los Angeles?”

“Chuyện là vậy.”

“Chuyện này bắt đầu trở nên chán ngắt rồi.”

“Sao vậy?” anh hỏi.

“Sao hả? Chuyện này là không thể! Sao vậy là vậy đó,” cô hét lên. “Điều em vừa nói là không thể xảy ra.”

“Được rồi. Từ từ lại,” Kevin/Paul nói. “Để tôi thử lại lần nữa.”

“Chỉ là đi tắm thôi mà. Nếu em thấy khó chịu, thì thôi bỏ qua đi. Hãy bốc mùi mà lên giường đi.”

“Được rồi. Xem người trên tivi đi. Đó là tôi, nhưng không phải tôi. Ý tôi là đó là cơ thể tôi, cũng như đây là cơ thể Kevin. Nhưng một kẻ tên là Garland đang kiểm soát cơ thể tôi như tôi đang kiểm soát cơ thể Kevin.”

“Garland?”

“Garland và tôi đang chơi chung trò *Cybersona* thì hắn chiếm cơ thể tôi và giờ đây đang bắt giữ cấp trên cũ của tôi làm con tin.”

Cô gái hết nhìn Kevin/Paul chăm chăm rồi nhìn màn hình tivi, hiện đang chiếu cảnh một chiếc xe hơi đậu lại cạnh chiếc xe cảnh sát. Một phụ nữ bước ra. Kevin/Paul nhìn cô ấy thấy quen quen, nên tiến đến gần màn hình hơn.

“Denise?”

“Denise là ai nữa?”

“Vợ tôi. Hoặc tôi nên gọi là vợ cũ.”

“Theo người thương thuyết con tin của cảnh sát, Denise Freeman, bà vợ ly thân của người đang bắt giữ tiến sĩ Rathbone, đã đến hiện trường.”

Jessica đánh rơi chiếc khăn tắm cô đang giữ chặt và chồm người về phía Kevin/Paul lúc đó đang đi đến màn hình, và vươn tay chạm vào ảnh Denise, người giờ đây đang nói chuyện với cảnh sát.

KEVIN/PAUL đứng trước màn hình tivi và nhìn Denise quay về phía ống kính và lau giọt nước mắt.

“Đóng kịch giỏi lắm, Denise. Người ta sẽ nghĩ rằng cô thực sự quan tâm.”

Jessica ngồi xuống giường và thở ra một hơi dài. Cô lắc đầu và cố gắng hiểu ra chuyện cô vừa thấy. Đột nhiên, cô nhảy dựng lên.

“Ôi Chúa ơi!” cô kêu lên.

“Chuyện gì?” Kevin/Paul nói.

“Chị thực sự bắt đầu tin em rồi.”

“Tốt. Chúng ta phải đến sở cảnh sát,” Kevin/Paul nói.

Jessica nhìn lên.

“Cảnh sát hả? Làm gì?”

“Cho họ biết chuyện đang diễn ra.”

“Chuyện này phải xem xét cẩn thận.”

“Chúng ta phải làm gì đó.”

“Ừ. Chị cho là vậy. Nhưng có một vấn đề về hậu cần ở đây. Theo như tivi nói, thì vụ bắt giữ con tin nằm ở Kingsville, Texas.”

“Thì sao?”

“Chúng ta đang ở Los Angeles.”

“Không thành vấn đề. Dù sao chúng ta cũng đi. Người ta có thể chuyển lời cho cảnh sát ở Kingsville, Texas.”

“Kevin. Chị sẽ không đưa em tới sở cảnh sát đâu.”

“Đưa tôi chìa khóa. Tôi sẽ lái.”

“Không. Không. Chuyện này hoàn toàn kỳ cục. Có lẽ chị không theo kịp rồi. Em phải cho chị biết làm sao em biết tên người phụ nữ đó. Làm được vậy là hay đó. Biết không, em chút nữa là lừa được chị. Thật đó. Em giỏi thật. Trời ơi! Thật là một câu chuyện hay. Em nên viết nó thành sách. Thật

đó. Em có một điều tưởng tượng mà nó không chịu dứt. Chị chút nữa là tin chuyện đó.”

“Cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi hả?” Kevin/Paul hỏi.

“Em mười tuổi, sắp sửa sang tuổi 30. Em chấm dứt được rồi đó. Em không thể nói gì để chị tin rằng những gì vừa kể là thật. Không gì hết.”

“Kevin là học sinh loại gì? Ý tôi là, cậu ta có đi học không? Khoa học thì sao? Cậu bé có học khoa học không?”

“Chị không biết. Chị toàn thấy cậu nhóc chơi game không thôi.”

“Được rồi. Cậu ta mười tuổi, phải không? Vậy thì còn quá nhỏ để học giải phẫu chuyên ngành. Vậy thử thế này xem. Một định nghĩa của bác sĩ về cơn đau. Cơn đau bao gồm ba giai đoạn. Đầu tiên, những xung do đầu mút thần kinh gửi về là do phản ứng với kích thích. Ví dụ, một ngón tay chạm bếp lò nóng kích thích một thông điệp đến não bộ và cơn đau về cơ bản là thông điệp hồi đáp để rút ngón tay ra. Thứ hai, não bộ xử lý những phản ứng về tình cảm như là những xung. Phản ứng sợ có thể được gọi lên. Và thứ ba, là sự diễn giải dựa trên kinh nghiệm. Chúng ta nhận ra cảm giác đau đón đến từ đâu và ghi nhớ điều đó. Trong trường hợp này thì chúng ta biết rằng chạm vào lò nóng thì sẽ rất đau. Như tôi đã nói. Tôi dạy khoa học ở trường trung học.”

Jessica há hốc miệng nhìn Kevin/Paul chăm chăm.

“Chỉ là em vừa mới làm xong bài tập về nhà thôi.”

“Trời!” Kevin/Paul la lên. “Tôi phải làm gì đây? Được rồi. Tôi biết rồi. Đến đây.”

Kevin/Paul dẫn Jessica đến máy tính. Anh đánh vài chữ lên màn hình. Nhân vật ảo của Kevin nhìn quanh, rồi nói, “Ê. Cho tôi ra khỏi đây!”

Mắt Jessica mở to. “Kevin! Kevin nè, em có nghe chị nói không?”

“Cô phải đánh máy điều muốn nói.”

Jessica đánh vào câu hỏi: “Kevin, có phải thật là em đang trong đó không?”

“Chị Jessica. Chị phải không?”

Jessica đánh, “Chị đây.”

“Chị Jessica. Chị phải giúp em. Không biết chuyện gì xảy ra nữa,” nhân vật ảo Kevin nói. “Em không biết nữa. Em đang chơi trò *Cybersona* trong phòng ngủ mình thì đột nhiên, em ở đây - dù không biết đây là đâu.”

Kevin/Paul nhích đến trước màn hình và gõ.

Mắt Kevin ảo trợn lên và miệng há hốc. “Ông làm chuyện này hả! Đưa tôi ra khỏi đây.”

Kevin/Paul gõ thêm nữa.

“Cố hết sức? Chỉ cần làm chuyện này thôi. Ông đẩy tôi vào đây, giờ thì cho tôi ra.”

Kevin/Paul nhìn Jessica và thấy mắt cô ngấn lệ.

“Giờ tin tôi chưa?”

Cách lái xe của Jessica khiến Paul, người vừa làm quen với việc ở bên trong cơ thể Kevin, hơi hồi hộp. Cô không thể thôi nhìn anh, có nghĩa là cô không chú ý lắm đến nơi cô sắp đến. Khi cô gần như đâm vào đuôi một chiếc xe dừng phía trước chờ đèn, thì Paul, bằng giọng Kevin, quyết định lên tiếng.

“Làm ơn. Cô phải thôi không nhìn tôi khi đang lái xe hoặc chúng ta sẽ không bao giờ tới sở cảnh sát được,” anh van nài.

“Xin lỗi,” Jessica nói, nắm chặt tay lái. “Tôi chỉ... Tôi đang gặp khúc mắc nhỏ ở đây, được chưa? Ý tôi là nếu những gì anh nói là thật, ý tôi là, Chúa ơi.”

“Tôi biết. Tôi cũng khó khăn lắm mới chấp nhận chuyện đó và tôi thực sự trong tình huống đó,” Kevin/Paul nói. “Cô nghĩ tôi thấy sao, khi sống trong thân xác của người khác?”

“Nó giống như một kiểu bắt cóc,” Jessica nói.

“Hả?”

“Anh vừa mới chiếm thân xác một cậu bé đó. Loại người gì mà lại làm chuyện như vậy? Làm sao tôi khiến cảnh sát tin mình được chứ?”

“Đợi đã. Dừng câu chuyện lại đây. Tôi cũng là nạn nhân mà, cô biết đó. Chuyện này...”

“Chúng ta sẽ để cảnh sát làm rõ mọi chuyện.”

“Dừng xe lại!”

“Không.”

“Dừng xe nếu không tôi mở cửa và nhảy ra đó. Tôi không nghĩ Kevin sẽ thích chuyện này nếu cậu bé lấy lại được cơ thể và nó bầm dập vì cô trông trẻ của cậu khiến tôi quăng nó ra khỏi chiếc xe đang chạy.”

Jessica đâm vào vô lăng, nhưng rồi chạy từ từ lại và tấp vô lễ.

“Được rồi. Giờ hãy nghe lời tôi, cô gái trẻ. Tôi sẽ nói chuyện này một lần thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian để tìm hiểu toàn bộ chuyện này. Nhưng giờ chúng ta đã ở đây. Có người lấy cắp thân xác tôi, cuộc đời tôi, nhân dạng của tôi, và hắn ta đang dùng nó để phạm pháp. Ai biết hắn sẽ làm gì với tiến sĩ Rathbone? Thề có Chúa tôi muốn giết thẳng khôn nạn đó. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu tên Garland đó làm đúng những gì tôi tưởng tượng? Chuyện gì xảy ra nếu hắn thật sự làm vậy khi đang kiểm soát cơ thể tôi? Với cả thế giới, tôi sẽ là một tên giết người. Cô có hiểu chuyện sống còn đó không? Tôi chưa bao giờ muốn chiếm lấy thân xác Kevin. Tin tôi đi, cô có nghĩ tôi chọn thân hình một

đưa bé mười tuổi để săn đuổi hấn không? Nhưng đó là chuyện đã xảy ra. Tôi hành động quá vội vàng. Tôi không cân nhắc việc mình đang làm trong trò *Cybersona*. Nhưng giờ tôi ở đây, và tôi phải xoay sở với những gì mình có. Cô có thể giúp tôi, điều này sẽ rất tuyệt vì không ai chịu nghe một thằng bé mười tuổi, nhưng nếu tôi cho cô biết phải nói gì, họ có lẽ sẽ tin cô.”

“Ừ, phải,” Jessica nói, đầy hoài nghi. Cô thở dài một tiếng rồi nhìn sang Kevin, mắt cô ngấn lệ, miệng mím lại. Ban đầu cô từ từ sụt sùi rồi cả người nức nở.

Thân xác Kevin, dưới sự điều khiển của Paul, tiến đến gần và an ủi cô. Anh đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên vai cô và cố ôm cô an ủi. Cô bắt đầu đón nhận và tiến tới, nhưng đột nhiên cô dừng lại và nhìn anh bằng cặp mắt cảnh giác. Cô đẩy anh ra và nuốt nước mắt, rồi lau nước mắt.

“Ôi trời,” cô nói. “Tôi không biết phải làm gì.”

“Jessica,” Kevin/Paul nói. “Cô phải trấn tĩnh lại. Chúng ta phải đến cảnh sát và cho họ biết chuyện xảy ra.”

“Và anh nghĩ tôi làm được chuyện đó như thế nào?” cô nạt.

“Họ có máy tính. Tôi sẽ cho họ coi *Cybersona*. Tôi sẽ chỉ họ thấy những gì đã xảy ra.”

Jessica lấy khăn tay ra và hỉ mũi.

“Anh nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản vậy sao? Vậy nếu họ thậm chí không cho chúng ta dùng máy tính thì sao?”

“Chúng ta phải cố,” Kevin/Paul van nài. “Một mạng người đang gặp nguy. Thực ra là hai, tôi và người đã sa thải tôi. Chuyện có thể sẽ tồi tệ lắm. Chúng ta phải nhanh lên.”

HỌ IM LẶNG lái hết đoạn đường còn lại đến trụ sở cảnh sát gần nhất. Jessica tấp vào chỗ đậu dành cho dân thường trước tòa nhà một tầng có một hàng xe cảnh sát phía trước.

Bên trong, có một bàn tiếp dân và trực phía sau là một cảnh sát mệt mỏi đang đọc một cuốn sách. Anh ta ngược lên khi Jessica và Kevin/Paul tiến đến bàn.

“Tôi giúp được gì?” viên cảnh sát hỏi.

“Chúng tôi hy vọng là có,” Jessica nói. “Nhưng để giải thích tình huống này, chúng tôi cần truy cập vào một máy tính trong sở.”

“Sao? Có người đột nhập vào hệ thống của các bạn sao?”

“Không hẳn vậy.”

“Chúng tôi vẫn chưa được huấn luyện để xử lý khiếu nại kiểu này,” anh cảnh sát nói.

“Chuyện hơi phức tạp hơn một chút. Có dính tới chuyện đang xảy ra ở Kingsville, Texas.”

“Chuyện gì đang xảy ra ở Kingsville, Texas?” anh cảnh sát hỏi.

“Một vụ bắt cóc con tin. Chúng tôi có thể trợ giúp.”

Anh cảnh sát nhìn Jessica và Kevin/Paul. “Hãy đợi một chút.” Anh đứng lên khỏi ghế và đi vào cánh cửa phía sau.

Kevin/Paul nhìn quanh khu vực chờ. Có vài chiếc ghế nhựa, nhưng không có tivi. Một máy quay theo dõi được gắn trong một góc tường gần trần nhà. Nó đang chĩa thẳng vào Kevin/Paul và Jessica. Một cái đèn đỏ đang sáng bên dưới ống kính.

“Cô làm tốt lắm,” Kevin/Paul nói.

“Đề coi,” Jessica trả lời.

Nhân viên trực quay lại cùng một người mặc áo sơ mi xanh thất cà vạt. “Đây là thám tử Peterson. Anh sẽ lấy lời khai của các bạn.”

“Làm ơn theo tôi,” thám tử Peterson nói, giữ cửa mở cho Jessica và Kevin/Paul. Thám tử Peterson là kiểu người không bao giờ nhìn thẳng vào mắt bạn. Mặt anh lúc nào cũng nhìn xéo khi nói. Và anh có ánh mắt bí mật, như thể anh ta biết điều gì đó bạn không biết, nhưng bất kể anh ta có biết gì, thì chắc chắn là điều đó có ảnh hưởng tới bạn ít nhiều.

Họ theo anh đến bàn trong một căn phòng đầy bàn và những nhân viên khác, vài người mặc com lê, có người mặc đồng phục.

“Tới rồi,” anh nói, ngừng lại ở chiếc bàn có máy tính. Anh kéo thêm một cái ghế nữa để cả hai có thể ngồi bên cạnh bàn.

“Rồi,” anh tiếp, nhìn lên màn hình máy tính, “các em có thông tin về vụ bắt cóc con tin ở Kingsville, Texas hả. Trước hết, cho tôi biết tên và địa chỉ. Em có bằng lái không? Cái đó là đủ.”

Jessica lấy bằng lái ra và đưa cho anh ta. Anh ta bắt đầu ghi chép gì đó vào tập giấy.

“Tình hình vụ ở Kingsville, Texas thế nào rồi?” Kevin/Paul hỏi.

Thám tử ngược lên khỏi tập giấy nhìn thẳng bé đứng trước mặt mình. Anh mỉm cười, lắc đầu rồi viết tiếp. Khi viết xong, anh đặt bút xuống và quay sang Jessica.

“Này. Lần đầu các em nghe về vụ Kingsville là như thế nào?”

“Trên đài CNN,” Kevin/Paul nói.

“Đúng,” Jessica thêm.

Thám tử nhìn Kevin/Paul rồi nhìn sang Jessica. “Cậu bé này xem CNN hả? Được rồi. Vậy là các em biết chuyện gì đang xảy ra. Ở đây chúng tôi không xem CNN, nhưng tôi đã kiểm tra nội bộ của cảnh sát để xác minh rằng thực sự có vụ bắt cóc ở Kingsville Texas. Các em là người thân hay gì? Các em có thông tin gì?”

“Chuyện hơi phức tạp một chút,” Kevin/Paul nói. “Nhưng tôi có thể giải thích cho chú nếu chú để tôi mượn máy tính một chút.”

“Đây có phải chuyện đùa không vậy?” thám tử nói. “Rollins xúi các em làm chuyện này để chọc tôi...”

“Không đâu,” Kevin/Paul nói. “Nhưng nếu chú để tôi lên mạng và đăng nhập vào website này, tôi nghĩ tôi có thể.”

“Cứ tự nhiên,” thám tử Peterson nói, dịch người ra khỏi bàn nhường chỗ cho Kevin/Paul sử dụng máy tính.

Thám tử mỉm cười với Jessica. “Thằng bé thông minh, hả?”

“Anh không biết đâu,” Jessica trả lời.

Kevin/Paul gõ vài phím và quay sang Jessica và thám tử.

“Chúng ta không thể vào được,” anh nói.

“Em muốn vào trang web nào?” thám tử hỏi.

“Đó là một trò chơi gọi là *Cybersona*.”

“Chúng tôi không thể chơi game trực tuyến từ máy tính này.”

“Không thể truy cập trang đồi trụy luôn,” một thám tử khác thêm vào khi mỉm cười với Jessica, người bỗng ước gì mình mặc gì khác ngoài áo thun và quần ngắn.

“Đại úy chặn tất cả mấy thứ đó rồi,” thám tử Peterson nói. “Nhiều nhân viên cảnh sát Los Angeles lạm dụng đường truyền. Nên, tôi nghĩ các em phải làm theo kiểu cũ thôi.”

“Là gì?” Kevin/Paul hỏi.

“Nói cho tôi biết. Cho tôi biết các em biết gì.”

Kevin/Paul và Jessica nhìn nhau.

“Nó dính tới trò chơi,” Kevin/Paul nói. “Nếu không vào được, thì những gì tôi nói với chú đều vô nghĩa.”

“Thử cho tôi biết xem.”

“Người đang bắt cóc hiệu trưởng làm con tin không phải người mà cảnh sát tưởng.”

“À ha,” thám tử Peterson nói. “Vậy thì hẳn ta là ai?”

“Đây là phần khó giải thích nhất.”

“Tiếp đi.”

“Anh ta, à, chiếm cơ thể một người khác.”

“Nói lại lần nữa xem.”

“Kẻ đang bắt cóc con tin đã chiếm xác Paul Freeman. Paul Freeman là người mà cảnh sát tưởng rằng đang bắt cóc tiến sĩ Rathbone. Có thể vì Rathbone sa thải anh ta vài tuần trước đây, vậy đó chính là động cơ. Nhưng Paul Freeman không làm chủ thân thể anh ta.”

Thám tử Peterson cố gắng nghiêm mặt hết sức có thể, trước khi anh bắt đầu phá ra cười.

“Ồ hay thật. Cậu giỏi lắm, cậu bé. Cậu ta giỏi thật.”

“Cậu ta cũng, à, đang nói cho anh nghe sự thật đó,” Jessica nói.

Peterson nhìn Jessica và cười còn lớn hơn. “Ồ đúng rồi.”

“Được rồi Kevin, đi nào.” Jessica đứng lên và bắt đầu nắm tay Kevin kéo đi, nhưng anh rút lại.

“Không!” Kevin/Paul hét lên, quay sang thám tử Peterson. “Chúng tôi không đùa. Tình hình rất nghiêm trọng. Có người chiếm cơ thể của tôi qua một trò chơi trên internet gọi là *Cybersona*. Tôi không biết hẳn làm cách nào, nhưng hẳn đã làm rồi. Và tôi cũng vậy, đó là lý do sao tôi kẹt trong cơ

thể thẳng nhóc này. Nhưng, ông cảnh sát, tôi không phải là một thẳng nhóc. Tôi lớn hơn anh mười tuổi và nếu anh không tin tôi thì hãy gọi cho sở cảnh sát Kingsville và yêu cầu họ cử người đến nhà tôi. Số 411 phố Elm. Đó là một nhà trang trại ba phòng ngủ phân tầng so le, với một gara kế bên. Nếu họ vào từ cửa trước, thì sẽ có một tủ treo áo khoác bên trái. Nhưng anh sẽ không thể treo áo được vì bên trong đầy những thùng đựng bài thi và kiểm tra khoa học tôi đã ra trong suốt mười sáu năm giảng dạy tại trường Trung học Kingsville.”

Thám tử Peterson há hốc mồm trong gần hai mươi giây rồi mới ngậm lại được.

“Tôi không biết hai đứa đang chơi trò gì, nhưng hết giờ chơi rồi,” Peterson nói. “Ai đó đưa hai đứa phá phách này ra ngoài giùm tôi coi.”

Một nữ cảnh sát mặc đồng phục gật đầu ra hiệu cho Kevin/Paul và Jessica đi theo cô.

“Nhưng...” Kevin/Paul cố gắng.

“Tôi biết mọi chuyện nghe buồn cười,” Jessica bênh vực. “Nhưng các người ít ra cũng kiểm tra thử chứ? Cậu ta biết những chuyện chỉ có Paul Freeman biết.”

“Chắc rồi. Đến giờ những gì cậu bé cho tôi biết cậu cũng có thể xem thấy trên CNN. Tôi biết mà. Nếu tôi gọi cho Kingsville vì một chuyện khủng khiếp như vậy, tôi sẽ bị cả ngành cười vào mặt. Giờ thì biến khỏi đây trước khi tôi bắt các em vì tội gây cản trở điều tra.”

Bên ngoài, Jessica cảm thấy tội nghiệp cho Kevin khi cô mở cửa xe và ngồi vào ghế tài xế. Cô mở cửa ghế kế bên và Kevin/Paul leo vào ngồi cạnh.

“Anh phải công nhận rằng, chuyện này hơi gượng gạo,” Jessica nói.

“Có thể vậy nhưng nó là sự thật,” Kevin/Paul nói.

“Ừ thì, nghe nè. Chúng ta đã cố gắng. Nhưng tôi cho anh biết, tôi vẫn không hiểu gì hết. Làm sao anh nhập vào đầu óc một người khác được, thật vậy sao? Không phải làm vậy là phạm pháp sao? Sao công ty tạo ra trò chơi này để chuyện như vậy xảy ra được?”

“Tôi không chắc là họ có lường trước được hay không,” Kevin/Paul nói. “Đây là thứ mà Garland đã tạo ra nhờ vào trí thông minh nhân tạo trong *Cybersona*. Làm sao hắn làm được, thì tôi không biết. Hắn chắc là đã lập trình lại vài ứng dụng đặc biệt trong đó. Tôi không biết. Tôi chỉ biết là tôi đang ở đây.”

“Và Kevin vẫn đang kẹt trong trò *Cybersona*. Có lẽ tụi mình nên quay lại và nói chuyện với cậu bé một chút,” Jessica nói. “Nó chắc không vui gì khi kẹt trong đó đâu.”

“Tôi vừa nghĩ ra ý này. Kevin có thể là giải pháp.”

“Giải pháp cho chuyện gì?”

“Cho việc tìm ra Garland Daniels là kẻ nào.”

“Làm sao Kevin giúp được?”

“Tôi không chắc. Nhưng chúng ta phải quay về nhà mở máy tính và nói chuyện với cậu bé.”

Trong không gian ảo, nhân vật ảo của Kevin đang giận dữ. Thế giới này do ai tạo ra đây? Đây không phải thế giới mà cậu đã lập trình. Kevin gần đây có xem bản DVD của phim *Fantastic Voyage* và đang tái tạo lại chuyến phiêu lưu kỳ thú vào trong cơ thể con người thì mắc kẹt trong không gian ảo vì một lý do vớ vẩn của ai đó.

“Ai là người quản lý ở đây?” Kevin ảo hét lên. “Tôi vào lộn chỗ rồi.”

Kevin ảo rà soát lại bối cảnh gồm những tòa nhà bị thiêu rụi và đồng đồ nát. Quang cảnh trông như sau chiến tranh, hay một cơn ác mộng của ai đó. Dù đây là gì hay là ở đâu đi nữa, thì nó cũng khiến Kevin rùng mình.

Kevin vừa mới học giải phẫu ở trường xong và thật sự thích thú. Thậm chí cậu còn tưởng tượng mình làm bác sĩ ra sao, và mong muốn tìm hiểu cảm giác đó trong lần chơi *Cybersona* gần đây nhất. Nhưng có chuyện đã xảy ra. Ngay khi cậu vừa đăng nhập vào thì đã thấy mình trong trò chơi của người khác rồi.

TIỀN SĨ RATHBONE không thể ngừng khóc. Dù ông cũng ghét mình vì điều đó. Một người trưởng thành thì không khóc, cho dù mạng sống anh ta có đang bị đe dọa đi nữa. Cho dù anh ta bị trói vào ghế và treo bên trên chiếc bàn đầy ngọn lửa đèn cầy. Paul Freeman đã vượt quá giới hạn. Và Paul từng là người đàn ông điềm tĩnh và hòa nhã nhất mà ông từng biết. Đó chẳng phải từng là người luôn luôn lặng lẽ, mặc dù lúc này đang quát tháo và nổi điên? Anh ta sẽ làm gì? Hãy bình tĩnh. Đó là cách hay nhất, tiến sĩ Rathbone nghĩ. Giờ đây chỉ cần ông ngừng thút thít. Phải có cách thoát khỏi chuyện này. Anh ta muốn gì? Việc làm cũ. Mình sẽ đề nghị anh ta đi làm trở lại. Và tăng thêm lương. Anh ta xứng đáng được tăng lương.

Bên dưới, ông có thể thấy Paul đang nghịch mấy cái đèn cầy, chỉnh ngọn lửa. Hắn chạm tay vào một ngọn đã cháy được một lúc.

“Ôi, nóng quá,” Paul/Garland kêu lên.

Hắn nhìn lên và thấy tiến sĩ Rathbone nhìn xuống mình với cặp mắt ngán lệ.

“Đau lắm đó,” Paul/Garland nói. “Ông biết đó. Thực sự thì tôi không cần những ngọn đèn này. Nó nóng quá và ông không thể kiểm soát nó. Tôi thích như vậy hơn. Xem nè.”

Paul/Garland nhìn chăm chăm vào chiếc bàn ở đầu phòng thí nghiệm và tiếp tục nhìn đến khi nó bốc cháy.

“Vậy có phải hay hơn không?” Paul/Garland hỏi.

Tiến sĩ Rathbone bắt đầu sụt sùi tiếp, thậm chí còn lớn hơn trước.

“Làm ơn,” ông van vãn. “Anh có thể có lại việc làm cũ.”

Paul/Garland nhìn lên ông hiệu trưởng và chau mày.

“Được rồi. Đừng rên rỉ nữa,” Paul/Garland nói. “Tôi chỉ vừa làm quen với trò này thôi.”

Tiến sĩ Rathbone tự hỏi tên bệnh hoạn này đang nói đến chuyện gì.

“Tôi sẽ tăng lương cho anh,” tiến sĩ Rathbone nói. “Anh thấy sao?”

“Tôi hiểu rồi. Nếu tôi thả ông xuống, thì ông sẽ cho Paul Freeman quay lại công việc cũ phải không?”

Giờ thì tiến sĩ Rathbone còn bối rối hơn nữa. Sao hắn lại nói về mình ở ngôi thứ ba vậy? Tốt nhất là mình nên chiều theo, ông hiệu trưởng nghĩ. Làm gì cũng được miễn sao còn sống ra khỏi đây.

“À... đúng. Đúng vậy. Anh muốn gì cũng được,” Rathbone trả lời.

Khói từ cái bàn bị cháy sau cùng cũng chạm tới trần phòng, kích hoạt hệ thống phun nước trong trường. Nước bắt đầu được tưới xuống và chuông báo cháy réo lên.

“Thoát chết nhờ tiếng chuông,” Paul/Garland nói. “Phải chạy thôi.”

“Không. Anh không thể để tôi như vậy,” tiến sĩ Rathbone la lên khi thấy Paul thực sự đang rời đi. Ông hét lên, “Cho tôi xuống! Chờ đã! Được rồi. Không tăng lương gì hết, anh bạn. Cũng không có việc làm nào hết. Cứu tôi với!”

Paul/Garland dừng lại ngay ngưỡng cửa và nhìn quanh. “Ông sẽ không sao đâu. Tôi nghe tiếng xe cứu hỏa tới rồi. Tôi phải chạy thôi. Còn nhiều chỗ phải tới. Nhiều người phải làm hại.”

Paul/Garland hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra. “Ừm. Tôi e rằng mình cần sự giúp đỡ của ông.”

“Đúng. Cái gì?”

“Tôi hình như đã bị bao vây. Cảnh sát. Xe trực tiếp truyền hình. Có lối đi bí mật nào ra khỏi đây để tôi không bị bắt không?”

“Tôi không biết lối nào hết,” tiến sĩ Rathbone nói.

“Tệ thật,” Paul/Garland nói. “Vậy thì mình phải tùy cơ ứng biến thôi.” Nói xong, hắn phóng lửa vào ba trong bốn góc, khiến cả phòng thí nghiệm tràn ngập khói.

Bên ngoài xe cứu hỏa đã ngừng hú và lính cứu hỏa mang rìu xông tới phòng thí nghiệm đang cháy. Bên trong, Garland chờ đến khi người cuối cùng trong bốn lính cứu hỏa vào trong vùng khói, trước khi hắn chộp lấy người lính mặc đồng phục từ phía sau và khiến anh ta bất tỉnh. Hắn ta hành động trong làn khói, hắn nhanh chóng mang mặt nạ, áo khoác và nón cứu hỏa trước khi biến vào màn đêm.

Trong khi đó, trở lại phòng ngủ của Kevin, Kevin/Paul ngồi trước máy tính xách tay phía sau là Jessica nhìn qua vai mình.

“Tội nghiệp Kevin,” Jessica nói. “Thằng bé rất sợ khi phải ở trong đó.”

“Đúng là vậy. Tôi biết vì mình cũng từng bị như vậy, và nó chỉ mới mười tuổi.”

Kevin/Paul gõ một dòng chữ, “Kevin. Hãy cố ở trong đó. Chúng tôi đang tìm cách đưa em ra ngoài. Nhưng trước hết chúng tôi cần xác định thân xác của Garland Daniel đã.”

“Một cái xác hả?” nhân vật Kevin ảo hỏi.

Kevin/Paul gõ, “Nơi hiện nay của nó. Trong khi đó, em cần phải tìm ứng dụng ‘nhập’ trong trò

Cybersona.”

“Sao làm được?”

Kevin/Paul gõ, “Nó nằm trong khu những ứng dụng đặc biệt. Em sẽ tìm được nó. Nhưng đừng làm gì với phép đó cho đến khi anh trở lại, được không?”

“Được rồi.”

Kevin/Paul gõ tiếp, “Tôi phải thoát khỏi *Cybersona* bây giờ, nhưng tôi này sẽ quay lại ngay. Hãy yên tâm nhé, Kevin.”

Màn hình đổi từ *Cybersona* sang trang Google™.

“Anh nghĩ hẳn làm chuyện này thế nào?” Jessica hỏi.

“Ai? Garland hả? Tôi không biết. Tôi sắp dùng Google™ để tìm thông tin về Garland Daniels đây,” Kevin/Paul nói. “Để xem tìm được cái gì đây.”

Ngay khi bắt đầu tìm, thì Kevin/Paul cảm thấy mình bị gõ một cái. Nhưng đó là cú gõ bên trong đầu anh.

“Chuyện gì vậy?” Jessica hỏi. “Mặt anh hồi nãy nhìn kỳ lạ lắm.”

“Tôi không biết nữa,” Kevin/Paul nói. “Đợi đã. Tôi nghĩ anh ta cố gắng tìm cách liên lạc với tôi.”

“Ai chứ?”

“Garland.”

“Thật không. Ôi cha. Làm sao hẳn ta làm được?”

“Hẳn chiếm cơ thể tôi, phải không? Ai biết hẳn có thể làm gì?”

Đột nhiên Kevin/Paul thấy yếu hẳn. Không thể được, anh nghĩ. Không. Như vậy là không công bằng. Anh nhìn Jessica nhưng nhanh chóng lảng mắt đi.

“Được rồi đó, anh lại bắt đầu làm tôi sồn tóc gáy rồi đó. Chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Kevin/Paul ngược nhìn lên cô ta. “Tôi rất tiếc.”

“Tiếc hả? Anh tiếc hả? Vậy có nghĩa là gì, anh rất tiếc?”

Kevin/Paul thở ra một hơi dài và vuốt mặt. “Hẳn gửi cho tôi một thông điệp.”

“Trên máy tính hả?”

“Không.”

“Không hả? Vậy bằng cách nào?”

“Thần giao cách cảm.”

“Thần giao... cái gì? Hắn ta nói gì?”

“Nếu chúng ta tìm cách ngăn hắn lại, hắn sẽ giết chúng ta.”

Mắt Jessica đầy lo sợ. “Chúng ta? Hắn nói chúng ta hả? Ý hắn là anh và tôi sao? Làm sao hắn biết là có tôi?”

“Tôi nghĩ là hắn có thể đọc được ý nghĩ của tôi,” Kevin/Paul nói.

“Anh nghĩ à? Như thế nào?”

“Tôi không biết. Hắn ở trong cơ thể tôi. Giờ hắn vào đầu óc tôi. Chết tiệt. Chắc chắn là vậy. Không như vậy thì sao hắn kiểm soát được cơ thể mình chứ? Mình và hắn chắc chắn phải có mối liên kết.”

“Liên kết. Vậy có nghĩa là anh cũng có thể đọc được ý nghĩ của hắn luôn hả?” Jessica hỏi.

“Không may là, không,” Kevin/Paul nói.

“Vậy là không công bằng,” Jessica nói. “Kẻ này *là* ai vậy?”

JESSICA QUAN SÁT trong khi Kevin tìm bằng Google™ trước. Hai bàn tay nhỏ bé của anh gõ vào cái tên Garland Daniels và công cụ tìm kiếm tuyệt vời này cho ra hơn cả ngàn kết quả - chủ yếu là vì anh quên bỏ tên vào dấu ngoặc kép, sẽ giúp khoanh vùng tìm kiếm những trang có cả hai từ Garland và Daniels. Thay vì vậy, kết quả cho ra mọi thứ liên quan đến Garland [có nghĩa là, vòng hoa], rất nhiều trong số đó dính tới hoa, và Daniels, cũng bao gồm đủ thứ từ rượu whiskey tới một phát thanh viên tên Faith.

Trong khi anh kéo trang kết quả xuống, Jessica cố gắng chấp nhận khái niệm rằng bên trong cơ thể và trí não một thằng bé mười tuổi là một giáo viên khoa học trưởng thành. Nhưng dù cố đến cỡ nào, thì cô cũng không thể chấp nhận khuôn mặt bé con và giọng nói chưa vỡ tiếng.

Con trỏ chuột dừng ở một trang viết hình như là bài báo liên quan đến Garland Daniels.

Kevin/Paul nhấp mở trang viết và vào một bài báo của tờ *San Francisco Chronicle* về một vụ đấu súng băng đảng ở khu Chinatown khiến một người trong tình trạng nguy kịch, một người qua đường vô tội tên là Garland Daniels. Ông Daniels được nhanh chóng đưa đến bệnh viện San Francisco Memorial với một vết đạn phía sau đầu.

“Một nạn nhân của cuộc đấu súng?” Jessica hỏi khi đang đọc từ sau vai anh.

“Kiểm thêm một vài bài nữa nào,” Kevin/Paul nói.

Anh nhấp vào một bài khác, là một bài báo khác cũng của cùng tờ đó nhưng số ra ba ngày sau. Tiêu đề bên trên là, “Vụ Đấu Súng Giành Địa Bàn Đã Có Thể Được Ngăn Chặn.” Bài báo viết có một đặc vụ DEA chìm có mặt tại hiện trường và lẽ ra đã có thể cảnh báo Daniels, hoặc bằng cách nào đó lộ nhân dạng để ngăn chặn hoàn toàn vụ bắn nhau. Cũng theo bài viết thì hình như viên đạn trúng Daniels là từ súng của viên đặc vụ đó.

Cơ quan DEA không có bình luận gì.

Bài báo thứ ba kể lại một cuộc phẫu thuật tinh vi đã diễn ra để lấy viên đạn khỏi não bộ Garland Daniels, một cuộc phẫu thuật đã khiến anh Daniels bị liệt từ cổ trở xuống.

“Lạy Chúa lòng lành!” Kevin/Paul kêu lên.

“Hắn đang trong bệnh viện hả?”

“Hãy gọi danh bạ. Tôi muốn cô gọi cho bệnh viện và xác minh xem Garland Daniels có còn là bệnh nhân ở đó không, nếu có, thì cố liên hệ với phòng bệnh của hắn ta.”

“Nhưng, nếu đó đúng là hắn, ờ thì, có nhớ những gì hắn nói không? Lời cảnh báo của hắn?”

“Cô có cách nào khác không?”

“Không.”

“Vậy làm vậy đi.”

Anh nhìn Jessica và cô thì run rẩy.

“Được rồi. Đưa tôi điện thoại. Tôi sẽ gọi.”

“Không. Khoan đã. Hãy bàn bạc chuyện này đã,” Jessica van nài.

“Nghe nè,” Kevin/Paul nói trong khi bước tới, đặt tay lên vai cô. “Tôi biết chuyện này làm cô sợ. Nhưng chúng ta phải làm gì đó và trước khi chúng ta làm bất cứ chuyện gì, chúng ta phải hiểu mình đang đối phó với cái gì.”

“Nhưng hấn cảnh báo anh là sẽ giết nếu chúng ta tìm cách ngăn hấn lại.”

“Tôi biết. Nhưng không có nghĩa hấn sẽ làm được. Hơn nữa, nếu chúng ta bắt đầu chuyện này và tôi nhận được lời cảnh báo nữa, thì điều đó sẽ chỉ ra kẻ mà chúng ta đang lần theo.”

Jessica thở phào bằng miệng, thò tay vào ví và lấy điện thoại di động ra. Cô đưa cho anh ta.

Kevin/Paul gọi tổng đài. “Bệnh viện San Francisco Memorial. Ở San Francisco. California. Cảm ơn.” Anh chờ một chút. “Làm ơn, nói máy cho tôi. Vâng. Xin chào. Tôi muốn liên lạc với Garland Daniels. Tôi tin rằng anh ta là bệnh nhân ở đây. À ha. Khi nào. Vài tiếng trước à. Không. Cảm ơn.”

Kevin/Paul cúp máy và đưa trả điện thoại cho Jessica.

“Sao?” cô hỏi.

“Garland Daniels rơi vào hôn mê lúc 7 giờ 30 chiều. Theo giờ bờ Thái Bình Dương.”

“Hấn ta đang hôn mê hả?”

“Hấn chuyện xảy ra khi hấn nhập vào cơ thể tôi.” Kevin/Paul nói. “Lúc đó là khoảng tám giờ rưỡi ở Kingsville, Texas.”

“Đợi đã. Anh nói là khi Garland nhập vào xác anh, thì không ai bắt đầu kiểm soát cơ thể của hấn hết sao?”

“Có lẽ là đúng vậy,” Kevin/Paul nói, nhìn Jessica và bắt đầu bước quanh phòng.

“Sao?” Jessica hỏi.

“Sao cái gì?” Kevin/Paul nói.

“Hấn có liên lạc lại với anh chưa?”

“Chưa.”

“Vậy có thể đó là người nào khác.”

“Đợi đã,” Kevin/Paul nói, mặt anh hiện lên vẻ bối rối. Anh bước tới tivi và mở trở lại.

“Cái gì?” Jessica hỏi.

“Hắn vừa bảo tôi bật tivi lên.”

Khi hình hiện lên, họ có thể thấy tay phóng viên đối diện máy quay. Quang cảnh phía sau, tay hiệu trưởng, tiến sĩ Rathbone, trông phờ phạc và sợ hãi, đang được dẫn tới xe cấp cứu.

“Chúng tôi nhận được tin là hiệu trưởng đã được thả,” phóng viên nói. “Chưa có bình luận gì về động cơ thúc đẩy Paul Freeman bắt ông ta làm con tin.”

Có người ra hiệu và tay phóng viên quay người và nhìn thấy tiến sĩ Rathbone phía sau mình. Anh chạy thẳng đến chỗ ông hiệu trưởng, kéo tay quay phim theo sau. Ngay khi tới chỗ ông hiệu trưởng, tay phóng viên chĩa micrô thẳng vào mặt tiến sĩ Rathbone.

“Tiến sĩ Rathbone. Tại sao Paul Freeman lại bắt ông làm con tin?”

“Paul Freeman bị quỷ ám,” tiến sĩ Rathbone gầm lên, giằng lấy micrô khỏi tay phóng viên. “Bị quỷ ám, cho các người biết.”

Tay phóng viên truyền hình giành lại micrô.

“Ông nói vậy là sao?”

Tay phóng viên chĩa micrô về phía tiến sĩ Rathbone.

“Anh ta có thể di chuyển đồ vật,” ông hiệu trưởng nói. “Ý tôi là chỉ cần nhìn thôi là được. Và lửa nữa. Anh ta có thể gây ngọn lửa.”

Phóng viên truyền hình cười chế giễu và xoay tròn mắt không tin. “Đúng rồi. Rất đậm chất Stephen King. Sao anh ta lại thả ông?”

“Anh ta nói không muốn phí khả năng của mình cho những mục tiêu không cần thiết.”

“Ý ông là ông không phải mục tiêu thực sự của hắn. Chúng tôi cho rằng anh ta giận dữ vì bị ông sa thải.”

“Ban đầu, tôi cũng nghĩ vậy,” tiến sĩ Rathbone. “Nhưng anh ta cư xử cứ như không biết tôi là ai. Thực ra thì, anh ta nói tôi chỉ là một cuộc tập dợt.”

“Tập dợt hả? Tập cho cái gì?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ có thể nói đó không phải là Paul Freeman mà tôi biết. Có chuyện gì đó đã khiến anh ta nổi điên. Kẻ đã làm những chuyện vừa qua với tôi là một con quái vật.”

“Nhưng rồi hắ¹n thả ông ra,” phóng viên nói. “Hắ¹n có nói sẽ đi đâu không?”

“Không. Tôi chỉ mong là đầ¹u đó xa nơi này.”

Kevin/Paul quay khỏi màn hình tivi và đi về phía máy tính. Anh đọc bài báo trên màn hình. “Hắ¹n ta đến San Francisco.”

“Bằng cách nào? Hắ¹n đang ở Kingsville, Texas mà,” Jessica nói. “Làm sao hắ¹n có thể xoay xở để tới được San Francisco? Cảm ơn tin truyền hình cấp là mặt hắ¹n giờ đây đã được chiếu trên khắp cả nước.”

“Thực ra thì, đó là mặt của tôi lên truyền hình cả nước,” Kevin/Paul nói. “Tôi vẫn có cảm giác hắ¹n sẽ nghĩ ra cách để đi.”

“Được rồi. Tại sao lại là San Francisco?”

“Trả thù,” Kevin/Paul trả lời khi Jessica nhìn vào màn hình máy tính qua vai anh, giờ đây đã hiện lên bài báo khác tựa đề: “Thiên Tài Máy Tính Bị Liệt Trong Cuộc Đọ Súng Giữa Các Băng Đảng.”

TẠI NHÀ CHỨA MÁY BAY ở phi trường Kingsville, một chiếc máy bay tư nhân chuẩn bị cất cánh. Chiếc xe bồn chở xăng đã tiếp nhiên liệu xong và những người chở hành lý đóng khoang hành lý rồi khóa kín lại.

Ở buồng lái, viên phi công và phụ lái đã hoàn tất kiểm tra trước khi cất cánh và đợi chủ máy bay, một doanh nhân dầu mỏ Texas, đến.

“Nếu hấn không đến sớm thì chúng ta chắc phải điền thêm một hồ sơ lịch trình bay khác đó,” viên phi công nói.

“Anh biết Crenshaw mà. Hấn cho rằng mọi người trên thế giới sẽ chờ hấn, cho dù hấn trễ cỡ nào,” viên phụ lái nói. Họ cảm thấy chiếc máy bay lúc lắc như có người vừa bước lên. “Cuối cùng cũng tới.”

Cửa buồng lái mở ra và một gã lạ mặt bước vào.

“Mày là thằng khi nào?” viên phi công nạt.

“Tên tao là Garland. Tụi bay có thể nghỉ ca tối nay.”

“Cái gì?”

Paul/Garland mỗi tay cầm một chiếc khăn tay tẩm thuốc mê. Đứng giữa viên phi công và phụ lái, hấn bịt mắt từng người bằng chiếc khăn và giữ chặt cho đến khi cả hai đều bất tỉnh. Rồi hấn kéo họ ra khỏi chỗ ngồi, lôi họ ra đằng sau máy bay trước khi quay lại buồng lái, đóng cửa máy bay và tiếp tục theo chỉ dẫn cất cánh. Hấn có dư thời gian để chạy đà trên đường băng cất cánh nhằm giữ lịch trình bay báo cáo đúng với tháp chỉ huy.

Ngay khi cất cánh và đạt được cao độ, hấn điện báo có thay đổi trong kế hoạch và yêu cầu đường bay và chỗ đáp ở cả sân bay Quốc tế San Francisco hoặc sân bay Oakland, miễn là cái nào tiện hơn.

Khi máy bay đã bay tới địa điểm mới, và chuyển sang chế độ lái tự động, Paul/Garland trở lại với viên phi công và phụ lái. Hấn nhanh chóng trói và bịt miệng cả hai người, đề phòng trường hợp bọn họ tỉnh dậy giữa chừng, rồi yên chí cho một chuyến đi yên tĩnh và bình lặng về ngôi nhà ở Thành phố Vịnh. Nhà và báo thù.

Kevin/Paul và Jessica quay trở lại màn hình, đăng nhập vào trò *Cyberpersona*.

“Tôi cần biết thêm về cái mình đang đối phó,” Kevin/Paul nói. “Tiến sĩ Rathbone nói hắn có vài siêu năng lực. Hắn là hắn đã xây dựng nó trong *Cybersona*. Hình như, hắn đã cho mình một số quyền năng chắc chắn. Điều khiển ý nghĩ, đọc suy nghĩ, di chuyển đồ vật từ xa.”

“Ý anh là hắn có thể dùng ý nghĩ đốt cháy đồ vật và đại loại vậy hả?”

“Ừ.”

“Ồ. Còn anh, anh biết đó, có siêu năng nào không?”

“Siêu năng của tôi thì hơi khác.”

“Khác hả. Khác thế nào? Anh có đốt cháy mọi vật được không?”

“Được, nhưng không phải bằng ý nghĩ.”

“Ồ. Vậy anh làm được gì?”

Kevin/Paul trở nên hơi ngượng ngập. “Tôi có thể cho cô biết nguyên tắc của quá trình tổng hợp hạt nhân. Tôi cũng có thể nghĩ ra vài câu bắt chuyện hay hay.”

“Câu bắt chuyện?”

“Nghe nè. Rõ ràng là hắn giỏi hơn tôi trong những chuyện như vậy. Tôi thậm chí không biết hắn có thể tạo ra những thứ kiểu như kiểm soát đầu óc và nhập.”

“Hay thật,” cô nói, khỏ sở.

“Tôi có kế hoạch này,” Kevin/Paul nói.

“Anh có kế hoạch?”

“Tôi đang lên một kế hoạch.”

“Là gì vậy?”

“Kevin.”

“Kevin là kế hoạch của anh?”

“Tôi đang nghĩ vậy nè. Garland chiếm cơ thể tôi.”

“Cơ thể Paul Freeman,” Jessica nói.

“Đúng. Và tôi, Paul Freeman, tôi đã chiếm cơ thể Kevin.”

“Người mà, theo anh, đang lạc đầu đó trong thế giới ảo.”

“Không hắn là lạc,” Kevin/Paul nói. “Cậu ta vẫn ở trong trò *Cybersona*.”

“Và làm sao chuyện này thành công được nữa?” Jessica hỏi.

“Nhân vật ảo của cậu bé, nhân vật mà cậu ta tạo trong trò *Cybersona*, tồn tại bên trong trò chơi, cũng như nhân vật của tôi, và của Garland.”

“Vậy sao tôi không thể thấy thằng bé nữa?”

“Tôi không chắc. Chờ đã. Thằng bé kia. Cậu ta đang trốn.”

Kevin/Paul gõ dòng chữ, “Kevin. Tôi trở lại rồi đây.”

“Thằng bé tội nghiệp.”

“Tôi hy vọng là thằng bé tội nghiệp đó có thể giúp chúng ta.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách nhập vào cơ thể của Garland Daniels.”

“Có thành công không?”

“Tôi không biết. Tôi thậm chí còn không biết thằng bé có thể lần ra được hấn ta không.”

“Vả lại, hấn ta bị liệt, nhớ không? Ngay cả khi anh ta vào được cơ thể hấn, thì anh ta có thể làm được gì nè?” Jessica hỏi.

“Đây là một kế hoạch đang hình thành.”

“Ý anh là anh chưa phác họa xong kế hoạch này à.”

“Đúng. Tôi nghĩ chúng ta phải đến San Francisco.”

“Tụi mình sẽ làm gì ở đó?”

“Tôi không biết. Tôi sẽ nghĩ ra khi chúng ta đến đó. Nhưng nếu đó là nơi Garland chiếm cơ thể tôi, thì đó là nơi tôi muốn đến.”

“**THỬ LIÊN LẠC** với mẹ anh lần nữa xem,” Jessica nói khi lái về phía bắc trên đường California 101, giữ tốc độ khoảng gần 75 dặm/giờ.

“Mẹ tôi?”

“Mẹ Kevin.”

“Bà ấy vẫn không bắt máy,” Kevin/Paul nói.

“Có thể người thích hợp là gã này.”

“Người nào?”

“Người sẽ đánh cắp trái tim bà và kéo bà ra khỏi cảnh khốn khổ.”

“Bà ly dị rồi hả?”

“Đúng... vậy,” cô nói, kéo dài giọng ra, như một cô tuổi teen.

“Bao lâu rồi?” Kevin/Paul hỏi.

“Tới giờ này là năm năm rồi. Chưa thấy ai chọn đàn ông tệ như bà này. Không phải là một bà mẹ độc thân thì có thể kén chọn, nhưng trời ơi! Vài người bà tiến được gần tới hôn nhân thì thuộc loại tôi chắc không bao giờ phí thời gian cho họ. Có một tay, ông ta làm ở nhà xác. Và cho dù ông có dùng bao nhiêu nước hoa và nước thơm cạo râu đi nữa, thì anh vẫn nghe mùi thuốc ướp xác bốc ra. Rồi, có một thằng cha cảnh sát tuần tra xa lộ không bao giờ chịu rời khẩu súng của mình, ngay cả khi lên giường. Nhưng thằng cha mà bà ta hẹn hò tối nay có vẻ được. Không phải gu của tôi, nhưng cũng không phải loại tồi tha. Thực ra thì, ông ta hao hao giống cha anh, ý tôi là cha Kevin, ngoại trừ cặp mắt lão liên.”

“Bây giờ quá nửa đêm rồi,” Kevin/Paul nói. “Chắc bà ta qua đêm với ông đó.”

“Lẽ ra bà ta phải gọi báo. Tôi kiểm tra rồi. Không có tin nhắn. Không, bà ta sắp về nhà, thấy chúng ta đi mất và rồi bà ta sẽ giết tôi. Tôi phải bịa ra chuyện gì đó ngay. Tôi biết rồi. Tôi phải đi giúp một người bạn bị bệnh.”

“Ở San Francisco hả?”

“Ừ. Được rồi. Anh chẳng phải thông minh lắm sao. Anh nghĩ ra gì đó đi.”

“Được rồi. Bạn của cô đang đi công việc tới San Francisco thì bị cướp và cần giúp đỡ để quay về. Cô ấy không còn tiền bạc hay giấy căn cước. Cô là người bạn duy nhất của cô ấy. Cô ấy không thể trông cậy vào ai. Cô phải mang Kevin theo vì mẹ cậu ta đi về trễ quá. Hãy nói vậy với bà ta.”

Jessica liếc nhìn Kevin/Paul. “Ồ, anh hay thật.”

Lúc Paul/Garland đáp xuống bãi đáp máy bay riêng ở sân bay tư nhân San Francisco International thì mới một giờ sáng. Hắn bắt một chiếc taxi vào thành phố và xuống ở góc đường Market và Powell. Hắn gấp gấp bắt xe điện. Hắn chưa đi xe điện trở lại từ sau vụ bắn nhau. Chuyến cuối cùng trong đêm đang chuẩn bị rời bến đến bến tàu Fisherman’s Wharf.

Hắn chọn chỗ ngồi gần lối đi, lên xe cùng khoảng năm sáu hành khách khác, hầu hết là du khách. Garland nghĩ đến chuyện anh đã nhớ kiểu chuyên chở cổ xưa này đến thế nào. Hầu hết dân San Francisco cho rằng xe điện là thứ chỉ có du khách mới đi. Nhưng với Garland, thì còn hơn thế nữa. Trên chính chuyến xe điện California này hai mùa hè trước hắn đã hôn Suzy lần đầu tiên. Ký ức đó khiến Garland nhói tim, khiến mắt Paul Freeman nhòe đi. Cảm nhận một nỗi xúc động bằng cơ thể người khác thì thật kỳ lạ. Chính suy nghĩ của hắn đã gây nên những chuyển biến sinh/hóa lý khiến đôi mắt của cơ thể này ứa lệ. Nhưng trong quá trình đó, Garland hoàn toàn nhận thức được sự liên hệ hồn-xác, chuyện thường tự nhiên xảy đến khi hắn còn sở hữu cơ thể mình. Hắn nhanh chóng xua đi ý nghĩ đó và khịt mũi ngăn nước mắt trào tiếp. Đôi mắt khô đi ngay khi tâm trí tập trung vào nhiệm vụ.

Khi toa xe điện đến ngã tư Stockton và Powell, Paul/Garland nhảy xuống, và đi bộ đến phố Grant và khu Chinatown.

Raymond Lee muốn về nhà và ngủ trên giường mình, hút vài điếu, xem vài bộ phim hành động ngớ ngẩn trên truyền hình vệ tinh, và ngủ suốt một tuần. Thay vì vậy, gã phải trông chừng đám đàn em, hầu hết sống ở câu lạc bộ thể thao. Kể từ sau vụ âm mưu xâm chiếm khu Chinatown của tội Mỹ Latinh, băng đảng đang gặp nguy hiểm. Nhiệm vụ của một đại ca như Raymond là giữ cho băng đảng an toàn và kích động đúng mức.

Bọn này sẽ trả đũa vào lúc thích hợp. Nhưng với số lượng xe cảnh sát tuần tra tăng gấp đôi trong khu vực nổi tiếng dính líu đến băng đảng, thì đây không phải lúc.

Đến giờ, vài thằng vẫn nói đến chuyện tự ý ra ngoài và truy tìm cứ địa của những băng khác. Đó là lý do tại sao Raymond tự phân công mình ở lại câu lạc bộ 24/7, để chắc rằng không thằng nào làm chuyện dại dột.

Đã gần hai giờ sáng và gã chuẩn bị chọn người thức canh chừng qua đêm để gã có thể ngủ một chút. Gã nhìn đám đàn em xung quanh. Thằng thì đánh bài, thằng thì lau chùi vũ khí, và đám còn lại chỉ đi tới đi lui. Còi báo động một chiếc xe kêu inh ỏi gần đó.

“Ê Raymond,” Jimmy Wong nói. “Nghe tiếng giống xe mày kia.”

Raymond nhìn ra cửa. “Chó thiệt.” Hắn chạy ra ngoài hẻm. Chiếc BMW đen mới của gã đang nhá đèn và kêu. Gã bước đến bên ghế tài xế và thấy cửa kính bên hông đã bị đập nát từ bên ngoài. Gã thò tay vào trong và tắt báo động. Lúc đó gã nhìn thấy cái khăn choàng carô.

Gã cầm cái khăn lên và bước trở vào trong.

“Có đưa muốn chơi tụi mình,” Raymond nói.

Một thằng trong sòng bài nhìn lên. “Chuyện gì vậy, đại ca?”

“Đây mới là chuyện nè,” gã nói, đập cái khăn lên bàn.

“Tụi Mỹ Latinh.”

“Không. Đây không phải kiểu của tụi nó. Đây là giỡn mặt. Tụi Mỹ Latinh không giỡn mặt. Tụi nó kéo tới, cho nổ tung xe tao, rồi xả súng. Đây là thằng nào đó kiếm chuyện với tụi mình.”

“Thằng nào khủng vậy?” Jimmy Wong nói.

Cách vài khu nhà và cả một thế giới khác ở nam San Francisco, tụi Mỹ Latinh tụ tập ở góc phố ưa thích. Tụi nó đều quần khăn carô.

“Tụi bây, mình cần xe mới,” một thằng lên tiếng.

“Anh họ tao đang thu xếp cho anh em một thứ rất bảnh,” thằng đại ca nói, tên là Octavio Cruz. “Thứ Tư tới là xong.”

“Nó có cái gì cho tụi mình?”

“Nó có một chiếc Range Rover, nhưng nó độ lại thành gầm thấp.”

“Trời, nghe không ổn chút nào.”

“Nói rõ hơn coi.”

“Tao chưa có ý kiến,” Octavio nói.

“Người ta cười mình chết đó.”

Ngay lúc đó một chiếc taxi chạy tới, cửa sau mở ra, và một thanh niên mặc đồ giống tụi băng đảng ở góc phố đó lăn xuống mặt đường. Chiếc taxi tăng tốc chạy mất.

Octavio nhìn thằng bị đánh bầm dập đó và nhận ra mình biết nó. “Ê Chino, thằng Raphael nè.”

“Ôi không.”

Bọn chúng bu lại xung quanh thằng đồng bọn. “Nó bị thằng nào đánh nặng thiệt.”

“Mình phải đưa nó tới bệnh viện.”

Octavio quỳ xuống và kiểm tra xem thằng này còn sống không. Rồi y nhìn cổ thằng bạn và thấy mất chiếc khăn choàng ca rô. Raphael bắt đầu tỉnh lại.

“Thằng nào làm?” Octavio hỏi.

“Tao không thấy mặt. Nó đánh lén tao.”

“Nó chỉ tới rồi đánh mày thôi.”

“Nó nói có lời muốn nhắn.”

“Nhắn gì?”

“Tới công viên Golden Gate. Ba giờ sáng.”

Có một lá bài từ túi áo khoác của Raphael lòi ra.

Octavio móc lá bài ra. Trên đó một mặt có mấy ký tự tiếng Hoa và mặt kia bằng tiếng Anh. Trong đó ghi: “Dấu ấn của Quái vật.”

Octavio giận dữ nhìn lá bài.

“Tụi nó muốn chiến tranh thì sẽ có chiến tranh.”

Trên mái của tòa nhà ngay bên kia đường, Paul/Garland quan sát lúc bọn Mỹ Latinh chăm sóc thằng bạn bị thương và chuẩn bị cuộc chiến. Hắn nhìn đồng hồ và lẩn vào bóng tối.

NỬA CHỪNG ĐƯỜNG lên đồi Telegraph, một chiếc taxi tấp vào rồi dừng lại trước một tòa nhà chung cư bốn tầng. Những căn hộ kép rải khắp sườn đồi Telegraph nên mỗi bên có một góc nhìn ngoạn mục xuống thành phố, khu vịnh, và chiếc cầu nối với Oakland. Cửa sau của chiếc taxi mở ra và Suzy bước xuống, theo sau là một anh chàng trong chiếc áo len cổ lọ.

Paul/Garland theo dõi từ lối đi khuất trong tối bên kia đường. Họ bước tới lối vào tòa nhà và dừng lại trước cửa. “Ồi Suzy, đừng cho hấn vào,” Paul/Garland thì thầm với chính mình.

Suzy lấy chùm chìa khóa ra và quay lại anh chàng đang hăm hở nọ. Cô nhón chân lên và hôn nhẹ lên môi anh chàng, rồi đút chìa vào ổ và đi vào, một mình. Chàng trai đợi tới khi cô vào trong rồi mới quay bước xuống đường, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt.

Paul/Garland đợi đến khi anh chàng đi khỏi và đường vắng vẻ. Nhìn sang hai bên để chắc, hấn lướt ra khỏi lối đi và băng qua đường tới tòa chung cư của Suzy. Ánh sáng hắt ra từ một căn hộ ở góc và hấn nhìn lên. Đó là phòng ngủ của cô. Đột nhiên hấn nhận ra thật sai lầm khi đến đây. Lúc này là quá sớm. Và hấn còn nhiều nhiệm vụ phải thực hiện trước khi cho phép mình xao lãng như vậy. Suzy phải đợi thôi. Nhưng không lâu đâu. Những gì hấn phải làm không tốn nhiều thời gian.

Kevin/Paul thức dậy khi chiếc xe tấp vào lề dừng lại. Anh nhìn lên và thấy họ đã dừng lại ở Nhà nghỉ xa lộ số 6.

“Tôi phải ngủ,” Jessica nói, che miệng ngáp.

“Tôi sẽ vào mượn phòng cho tụi mình,” Kevin/Paul đề nghị.

Jessica cười với cậu bé. “À. Tôi không nghĩ vậy. Nhưng chuyện anh phải làm tiếp theo là gọi lại cho mẹ Kevin và cho bà biết anh, hay đúng hơn, cậu ta vẫn bình an.”

“Nếu lỡ bà ta vẫn chưa về nhà thì sao?”

“Gọi cho bà ta đi, được không? Trước khi tôi bị bắt vì tội bắt cóc. Tôi sẽ đi mượn phòng.”

Jessica nhấn nút gọi nhanh và đưa điện thoại cho Kevin/Paul.

Công viên Golden Gate gần như không còn ai khi sương mù dày đặc kéo đến, bao phủ những đồi cỏ bằng một màn sương trắng ẩm ướt. Hầu hết những người vô gia cư đã tụ tập ở khu đồi đất, dựa vào số đông, bỏ phần còn lại của công viên cho bọn săn mồi và con mồi.

Bằng Mỹ Latinh xuất hiện từ trong đám sương mù trên mô tô, trang bị súng, dao, và một lô vũ khí tự chế. Chúng quay thành vòng tròn ở một bên đồi, rồ máy, thổi tung từng đám cỏ và đất ướt. Tiếng rú động cơ càng lớn hơn khi những chiếc mô tô chạy vòng quanh như những con ma trong sương mù. Sau vài vòng, tên đại ca, Octavio Cruz, giơ tay lên, ra hiệu cho đàn em dừng lại sau lưng, rồi hạ tay xuống, muốn bọn chúng tắt động cơ. Chúng đứng đó trong khi sương mù bay xung quanh.

Octavio chuyển khẩu súng sang chế độ tự động và đợi, lắng nghe trong im lặng. Phía bên phải một bóng người xuất hiện từ trong sương mù. Octavio nhắm vào bóng người và nổ một phát bắn. Bọn chúng chờ đợi và theo dõi. Rồi, từ trong sương mù, xuất hiện một chiếc mô tô không có người lái. Máy đã tắt, nhưng chiếc xe lăn ra khỏi sương mù như là nhờ có trốn và dừng trước tên đại ca trước khi ngã sang một bên.

Octavio nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngã đó, cố gắng tìm hiểu ý nghĩa của nó, khi đó một thằng trong băng bước lên cạnh hắn.

“Ê. Xe của thằng Chico phải không?”

“Chó chết!”

Một bóng người xuất hiện trong sương mù phía sau Octavio. Một thằng trong băng gật đầu và Octavio quay lại khi Paul/Garland bước ra từ sương mù.

“Mày là thằng chó nào?” Octavio Cruz hỏi gần.

“Mày không nhận được danh thiếp của tao hả?” Paul/Garland hỏi. “Chắc chắn là tao có gởi cho tụi mày mà.”

Octavio trông bối rối, rồi móc túi và lôi ra một lá bài trên đó ghi: “Dấu ấn của Quái vật.” Y nhìn lá bài rồi ngược lên Paul/Garland.

“Cái này của mày?” y hỏi.

“Đúng vậy,” Paul/Garland cười. “Tao là Quái vật.”

Nghe vậy, môi Octavio cong lại thành một nụ cười khi y nhìn tụi đàn em trong băng. “Dios Mio,” y nói. “Hôm nay trăng có tròn không mày?”

“Hôm nay không có trăng,” tên đàn em trả lời.

“Không có hả,” thằng đại ca lặp lại. “Vậy. Tụi mình có cái thứ gì đây? Cái này có phải người ta gọi là tự tử bằng bị đánh hội đồng không? Mày có đại loại ước muốn gì trước khi chết không?”

“Tao thì không,” Paul/Garland nói. “Nhưng mày thì chắc chắn là có đó.”

“Mày điên hả, thôi mà?”

“Không. Chỉ bực mình thôi.” Cùng với câu nói đó Paul/Garland phóng một quả cầu lửa vào người Octavio, y phản ứng bằng cách bắn ra một loạt đạn nữa, chỉ có điều những phát súng bay lung

tung vì lửa đã nuốt chửng bàn tay y, bàn tay cầm súng. Bọn còn lại trong băng nhìn y chăm chăm kinh ngạc khi y buông rơi khẩu súng, gào thét, ngã lăn xuống đất, cố dập tắt ngọn lửa. Y vùi bàn tay đang cháy vào đám cỏ ướt để dập bớt lửa. Paul/Garland quay sang những thằng còn lại.

“Tụi bay khôn hồn thì rút đi,” hấn nạt.

Ở tay kia, Paul/Garland đang cầm một quả cầu lửa khác, và chuẩn bị ném thì bọn chúng bỏ vũ khí và biến mất vào màn đêm, bỏ tên đại ca bốc khói và vẫn cháy âm ỉ trên cỏ.

Paul/Garland tiến đến thằng đại ca.

“Mày phế tay tao rồi,” Octavio Cruz gào lên.

“Câm họng,” Paul/Garland nói khi quỳ xuống cạnh hấn. “Chỉ được nghe tao nói. Tao sẽ cho mày lựa chọn. Điều mà mày không cho tao khi mày nổ súng trên đường ở khu Chinatown. Đây nè. Mày có thể chết ở đây, hoặc tao sẽ gọi cảnh sát và người ta sẽ cho mày vào bệnh viện. Chớp mắt một cái nếu muốn sống, hai cái nếu muốn chết.”

Thằng đại ca chớp mắt một cái.

“Chọn khôn lắm,” Paul/Garland nói, trong khi lôi cái điện thoại ra và nhấn 911.

“A lô,” Paul/Garland nói. “Có một người bị bỏng nặng gần khu Japanese Tea Garden trong công viên Golden Gate. Hấn cần giúp đỡ.”

Hấn bấm tắt điện thoại và nhìn xuống thằng đại ca đang nằm. “Chỉ cần nằm đây. Sẽ có người đi qua giúp đỡ.”

Octavio Cruz trợn mắt nhìn theo khi Paul/Garland bước vào đám sương mù.

GẦN ĐÓ TRONG CÔNG VIÊN, ngay bên kia khu Japanese Tea Garden, băng châu Á nghe thấy tiếng người nói chuyện rồi im lặng. Chúng bước về phía phát ra tiếng nói và thấy thằng đại ca băng Mỹ Latinh đang nằm trên cỏ, ôm cái tay bị cháy nám của hắn. Băng châu Á tụ lại xung quanh hắn trên nền đất kế bên những ngọn cỏ vẫn còn bốc khói.

Raymond Lee giơ tay lên ra hiệu cho chúng dừng lại. Gã nhìn quanh trong sương mù, rồi nhìn xuống kẻ thù. Gã có thể thấy tay tên kia đã bị bỏng nặng.

“Trời, mày gặp chuyện gì vậy?”

“Có thằng chó đẻ chơi một cục lửa vô tao.”

“Chơi cục lửa, hử,” Raymond nói. “Ai vậy, ác quỷ hả?”

“Chưa từng gặp nó lần nào,” Octavio Cruz nói. “Tao tưởng tụi tao tới đây để chiến với tụi mày.”

“Đó cũng là tin nhắn tụi tao nhận được.” Raymond nói.

“Tay tao đau muốn chết,” Octavio nói. “Mày có thuốc giảm đau không?”

“Ừ, chắc chắn có rồi,” Raymond nói trong khi móc khẩu súng ra và bắn một phát vào đầu Octavio. “Thấy đỡ hơn chưa?”

Chuyện này không hay rồi, Raymond nghĩ. Có kẻ đang bày một cuộc chơi nghiêm trọng.

“Tụi mình làm gì nữa?” một thằng đàn em của gã hỏi.

Tiếng còi báo động lớn dần.

“Tụi mình rút,” Raymond nói, vừa kéo tụi đàn em lẫn vào sương mù. Kẻ nào đã làm chuyện này? Gã tự hỏi. Phải chăng có băng khác đang kéo tới, một kẻ địch mạnh hơn?

Tụi nó mất gần một tiếng và mấy chuyến xe buýt mới về được tới khu Chinatown. Tụi nó gần về tới cửa câu lạc bộ thì Raymond linh cảm thấy nguy hiểm. Gã giơ tay lên. Cánh cửa khép hờ. Gã từ từ lùi lại, khiến tụi đàn em lùi lại tương tự. Bọn chúng chỉ mới lùi được khoảng ba mét thì câu lạc bộ bùng cháy. Raymond và đồng bọn phóng vô nắp sau một thùng rác to tướng. Tàn lửa từ tòa nhà rơi như mưa xung quanh chúng.

Raymond thấy bị xúc phạm trầm trọng. Có kẻ đang chơi một trò chơi chết chóc. Con giận bắt đầu xâm chiếm khi gã nhìn câu lạc bộ của mình cháy rụi.

Gã đang nhìn chăm chăm vào đám cháy nên lúc đầu không nghe thấy. Nhưng sau đó gã nhận ra

tiếng điện thoại di động đang reo và nó phát ra từ túi gã.

Raymond thò tay vào túi và móc ra một chiếc điện thoại màn hình màu. Đó là cái gã lấy của Garland từ vụ đầu súng. Raymond nhấc điện thoại lên tai và nghe.

“Mày giữ số điện thoại cũ của tao,” một giọng nam nói.

“Thằng nào đó?” Raymond hỏi.

“Chủ của cái điện thoại mày đang giữ, thằng chó. Mày không nên lấy điện thoại đó gọi đi nước ngoài nhiều như vậy.”

Raymond nhìn xung quanh rồi nhìn vào cái điện thoại. “Mày là thằng nào?”

“Tao nói rồi,” Paul/Garland nói.

“Mày nói láo. Thằng chủ cái điện thoại này đang nằm viện. Bị liệt toàn thân. Theo tivi nói, thì nó hôn mê rồi.”

“Tao thì tao sẽ không tin những gì tao thấy trên tivi đâu, Raymond. Tao sẽ gặp lại mày.”

Click! Cuộc gọi kết thúc. Raymond nhìn chăm chăm vào cái điện thoại. Gã lắc đầu. Không thể là nó được - tên thanh niên từng nằm trên lề đường trong vũng máu của nó. Nhưng nếu đó không phải nó, vậy thì là ai?

KEVIN/PAUL dùng mạng không dây của nhà nghỉ để vào mạng internet bằng máy tính xách tay trong khi Jessica, tươi tắn sau khi tắm, mở tivi lên.

“Cái gì vậy?” cô hỏi.

Kevin nhìn lên tivi và dùng điều khiển vặn lớn âm thanh.

Trên tivi, một phóng viên đang đứng trước một đám cháy và sau lưng anh cảnh sát đang thăm vắn mấy tên trong băng châu Á. Tay phóng viên đang tiếp tục kể chi tiết về cuộc chiến mua bán ma túy ngầm kéo dài nhiều tháng nay giữa băng châu Á phía sau anh và băng Mỹ Latinh đối địch đóng ở nam San Francisco.

“Mọi chuyện trở nên yên ắng thời gian gần đây, từ sau vụ bắn nhau ở khu Chinatown sáu tuần trước khiến một thường dân vô tội toàn thân bại liệt vì bị kẹt giữa làn đạn,” người đưa tin nói.

“Đám cháy sau lưng chúng tôi có thể xem là hành động trả đũa cho việc thiêu cháy một tay và bắn chết tay trùm lâu nay của băng Mỹ Latinh tối nay ở công viên Golden Gate,” anh ta tiếp tục. “Tuy nhiên, những thành viên trong các băng đảng này từ chối nhận trách nhiệm cho hai hành động trên. Thay vào đó, một tên trong băng Mỹ Latinh xác nhận người này là kẻ đã tấn công chúng.”

Trên màn hình là ảnh của Paul Freeman.

“Paul Freeman là một cựu giáo viên khoa học ở Kingsville, Texas, người vừa cách đây hai mươi bốn giờ đã bắt hiệu trưởng cũ của mình làm con tin ở Texas. Mất dấu từ sau vụ bắt cóc, hình như hắn đã trốn đến San Francisco. Nhưng vì sao hắn lại dính líu đến cuộc chiến giữa các băng đảng vẫn là câu hỏi với mọi người. Cảnh sát không có nhận định gì. Nhưng những nguồn tin của tôi cho biết cảnh sát bối rối trước sự can dự của ông Freeman này. Trả sòng lại cho anh đó, Hal.”

Kevin/Paul vuốt tóc khi ngồi xuống một bên giường đôi của nhà nghỉ. Anh vặn nhỏ âm thanh tivi khi phần tin tức chuyển sang chuyện khác.

“Hắn không bỏ phí chút thời gian nào,” Kevin/Paul nói khi Jessica ngồi xuống bên cạnh anh.

“Kev, ý tôi là Paul, nhìn tôi nè.” Kevin/Paul nhìn cô. Anh nhận ra chiếc khăn tắm quấn quanh người cô bắt đầu lỏng dần. “Chúng ta làm gì đây?” cô nài nỉ.

“Chúng ta đến San Francisco.”

“Không. Ý tôi là chúng ta sẽ làm gì khi đến đó?”

“Cố gắng giành lại những gì còn lại của cuộc đời khốn khổ của tôi,” anh nói, đứng dậy. “Hơn

nữa, tên này đã bắt cấp trên cũ của tôi làm con tin, giết đại ca của một băng Mỹ Latinh và cho nổ tung một câu lạc bộ của tội giang hồ Tàu. Tôi muốn bắt hắn trước khi hắn lại giết ai đó và tôi rút cuộc phải suốt đời ngồi tù, hoặc ít nhất là cơ thể tôi. Chủ yếu là, tôi muốn lấy lại cơ thể mình.”

“Nếu cảnh sát không tìm được hắn, cái gì khiến anh nghĩ mình tìm được?” Jessica hỏi.

“Vì sau cùng tôi biết hắn sẽ đi đâu.”

“Đi đâu?”

“Trở về cơ thể của hắn dù ở nơi đâu,” Kevin/Paul nói.

“Sao anh biết vậy? Nếu lỡ hắn đã bỏ cơ thể đó thì sao? Nếu lỡ hắn không bao giờ muốn thấy lại nó nữa?” Jessica hỏi.

“Ồ, hắn sẽ quay về.”

“Sao anh chắc vậy?”

“Bởi vì đó là nơi chúng ta sẽ đến và hắn biết điều đó nên sẽ quay về để ngăn chúng ta làm bất cứ điều gì với cơ thể đó.”

Jessica chỉ biết nhìn chăm chăm hắn.

“Anh đang nói chơi, phải không?”

“Tất cả những gì tôi biết là nếu hắn tiếp tục hành động như vậy trong thân xác tôi, thì tôi chết chắc,” Kevin/Paul nói.

“Tôi thì thấy rằng mọi chuyện đã quá trễ rồi,” Jessica nói.

“Tôi biết,” Kevin/Paul nói, cúi đầu xuống. Rồi anh nhìn lên. “Chúng ta vẫn phải ngăn hắn lại. Hắn đã giết một người rồi. Chắc chắn là hắn thoát ra ngoài để giết hoặc làm hại thêm ai đó. Hơn nữa, chuyện gì xảy ra nếu hắn chết trong khi làm những chuyện như vậy? Cơ thể của tôi sẽ chết theo hắn. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra. Hơn nữa, tôi hình như thích cô thấy được con người thật của mình.”

Jessica vươn ra và nắm lấy tay Kevin/Paul trong tay mình. “Tôi cũng muốn vậy,” cô nói.

“Tôi biết chuyện này kỳ cục cỡ nào. Nhưng cô phải hiểu một điều. Tôi không phải là một thằng bé. Ở đây...” Anh chỉ vào đầu mình. “Và ở đây...” Anh chỉ vào tim mình. “Tôi là một người trưởng thành. Một người đàn ông. Hoàn toàn trưởng thành. Tôi có nhắc tới chuyện tôi đã ly dị chưa?”

“Tôi đã thấy vợ cũ của anh trên tivi, nhớ không. Cô ấy đẹp đó,” Jessica nói.

“Còn tôi thì sao? Cô cũng thấy tôi rồi đó.”

“Tôi thấy hình của anh.”

“Ồ ngoài đời nhìn tôi đỡ hơn.”

“Anh nhìn được mà.”

“Được hả? Chỉ có vậy thôi.”

“Họ đưa hình anh lên khi nhắc tới vụ bắt một người đàn ông làm con tin. Đó không phải là một tình huống đáng tự hào lắm. Cho tôi nghỉ một chút.”

“Vậy, nói một cách tương đối, ‘được’ có nghĩa là không tệ lắm. Có phải ý cô là vậy không?”

“Tôi cho là vậy,” Jessica nói.

“Cô có cho là mình có thể nhắm mắt và nghĩ đến người đàn ông trong ảnh đó không?”

“Tại sao tôi lại muốn làm vậy?”

“Bởi vì...”

“Nghe nè. Tôi xin lỗi. Chuyện này hẳn là khó cho anh lắm. Tôi hiểu điều đó. Nhưng đừng phức tạp hóa vấn đề, được không?”

Đột nhiên, chuông điện thoại reo và Jessica bắt máy. “Alô. Nó ở ngay đây.” cô đưa điện thoại sang. “Mẹ anh gọi.”

Kevin/Paul bịt đầu nói điện thoại lại. “Tôi phải nói gì đây?”

Jessica nhún vai. Bất đắc dĩ anh phải nghe máy.

“Mẹ hả. Chào mẹ. Xin đừng bực Jessica mẹ nhé! Không phải lỗi chị ấy đâu. Về được là con về nhà liền. Nhưng có lẽ tụi con phải qua đêm ở San Francisco, nhưng không sao. Mẹ đừng lo, được không, mẹ? Mọi chuyện đều bình thường. Con cũng yêu mẹ.”

RAYMOND LEE dẫn đàn em ra khỏi sở cảnh sát bước vào đêm ướt lạnh. Trong hai tiếng đồng hồ bọn chúng phải trả lời hàng đông câu hỏi dồn dập liên quan đến vụ bắn chết và thiêu cháy Octavio Cruz, thằng trùm băng Quỷ dữ nam San Francisco.

Raymond cố kéo chủ đề cuộc thẩm vấn sang câu lạc bộ của gã, đã bị phá hủy sau vụ cháy tối đó. Nhưng việc bắn người dẫn đến tử vong và gây phỏng độ ba đã lần lượt vụ phá hoại tài sản và Raymond thua trắng. Hơn nữa, cảnh sát đã kết nối hai vụ việc thành chuyện giữa các băng đảng và vụ cháy câu lạc bộ là một hành động trả đũa, mặc cho Raymond khẳng khẳng gã và đàn em không liên quan gì đến cái chết của Cruz.

Một thằng trong băng Mỹ Latinh đã xác nhận kẻ liên quan là người tên Paul Freeman từ Kingsville, Texas. Trong khi đó, một máy quay trên đường gần câu lạc bộ của băng châu Á đã thu được hình Freeman. Chuyện này khơi dậy trí tò mò của Raymond và gã bắt đầu tự hỏi liệu đây có phải tên Freeman này là kẻ châm lửa câu lạc bộ của gã không.

Cuối cùng, thiếu những bằng chứng đáng tin cậy để thấy được mối liên hệ giữa chúng với vụ lộn xộn trong công viên, nên cảnh sát phải thả Raymond và đồng bọn.

Ra ngoài, Raymond nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra. Trong đầu, gã đồng ý là vụ giết người và đốt câu lạc bộ chắc chắn có liên hệ với nhau, nhưng không phải theo cách cảnh sát nghĩ.

Sau khi những điều tra viên cho Raymond xem đoạn phim ghi cảnh Paul Freeman trên con phố gần câu lạc bộ ngay sau vụ cháy thì gã bắt đầu xem xét chuyện làm sao một thầy giáo ở Kingsville lại liên quan đến thằng đã mắc kẹt trong vụ đấu súng ở khu Chinatown sáu tuần trước. Là bà con, anh em, một người bạn, là ai đủ thân thiết để liều mình trả thù?

Raymond không thể nghĩ ra có ai đó khiến gã cảm thấy trung thành đến như vậy. Liệu gã có chịu chết vì thằng nào đó trong băng của mình không? Không có chuyện tình nguyện đâu.

Sương mù đã tan từ lâu, để lại đường phố ẩm ướt và loang loáng. Raymond nhìn đồng hồ lúc bắt đầu bước khỏi sở cảnh sát. Chỉ vài tiếng nữa là trời sáng và bọn chúng không có chỗ nào để về. Căn nhà bọn chúng dùng để làm câu lạc bộ cũng là chỗ ngủ chủ yếu của chúng. Không thằng nào muốn trở về nhà mình, nhưng đó có vẻ là nơi duy nhất bọn chúng có thể về nếu muốn có một chỗ ngủ an toàn.

Trong khi đang cân nhắc chỗ ngủ, chúng không để ý con hẻm bên trái chúng đang đi qua cho đến khi một quả pháo sáng được bắn lên không trung, thấp sáng con hẻm và soi bóng một người đang đứng ở giữa.

Raymond Lee dừng lại và nhìn chăm chăm vào bóng người trong hẻm. Pháo sáng rơi xuống tới đất và tiếp tục cháy, phát ra chỉ vừa đủ ánh sáng để rọi rõ người trong hẻm cho Raymond nhận diện đó

là tay giáo viên khoa học ở Kingsville, Texas. Paul Freeman.

Một tia lo lắng thoáng qua đầu Raymond khi tay giáo viên thủ thế. Sao tên này lại nghĩ hắn có thể đương đầu với một băng nhóm, đơn thương độc mã?

“Mấy đứa tui bây chắc là thấy vô gia cư một chút rồi chứ,” Paul/Garland nói.

“Tao biết giọng nói này,” Raymond. “Giọng nói trong điện thoại.”

“Nghe giỏi đó.”

“Mày muốn gì?” Raymond hỏi.

“Công lý.”

“Vậy mày sẽ không tìm thấy công lý ở đây đâu, thằng kia,” Raymond nói.

“Hãy để tao là người phán xét chuyện đó.”

“Mày đã vượt qua một quãng đường dài để chết đó,” Raymond nói.

“Xì. Câu trả lời sai rồi.”

“Dứt nó!” Raymond ra lệnh. Tụi băng châu Á lao vào hẻm sẵn sàng đập thẳng chó ngao mạn này bẹp dí.

Khi bọn chúng tiến đến, Paul/Garland từ một giáo viên khoa học tính tình ôn hòa chuyển thành một cỗ máy chiến đấu giận dữ kiểu Lý Tiểu Long, nhún nhảy, đá chân, và tránh né. Từ chỗ mình đứng, Raymond có thể nghe thấy tiếng xương gãy và kêu gào đau đớn vang vọng khắp con hẻm. Những âm thanh đó hòa cùng tiếng khớp xương trật văng ra, tiếng mũi bị đập và tiếng xương sọ nứt khi Paul/Garland làm tung con hẻm với thân người bay khắp nơi.

Raymond Lee khiếp sợ nhìn tay giáo viên khoa học khiến từng tên đàn em của hắn bất tỉnh hoặc quy hàng.

Khi mọi chuyện kết thúc, Paul/Garland quay lại Raymond. Hắn giơ một tay ra và ra hiệu cho Raymond tiến tới đấu với mình. Raymond không thể tin những gì mình vừa chứng kiến. Có phải tụi đàn em hắn yếu ớt đến vậy sao? Gã đã quan sát cách ra đòn của tay thầy giáo và hình như nó là sự kết hợp giữa nhiều môn võ khác nhau. Raymond chưa bao giờ để tâm nhiều đến võ thuật. Gã thích kiểu đối phó với kẻ địch hiệu quả hơn: khẩu chín li, hoàn toàn tự động. Gã bắt đầu mò kiếm vũ khí thì nhận ra mình và đàn em đã bỏ vũ khí lại để tránh bị cảnh sát tịch thu.

“Đây,” Paul/Garland la lên. “Thử cái này coi.”

Raymond vươn tay và chụp lấy thanh gươm khi nó bay lướt tới hắn từ trong hẻm. Gã sẫm soi thanh gươm, sắc như dao cạo và cắt vào ngón cái của gã rướm máu.

Tay thầy giáo tiếp tục khiến Raymond ngạc nhiên khi hắn lôi ra một thanh gươm khác. Chỉ có điều thanh gươm này không phải gươm thường. Nó nóng đỏ sáng rực, giống như một thanh gươm năng

lượng, và phát ra tiếng kêu o o, giống như thanh kiếm laze trong loạt phim *Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao*. Thực ra, Raymond bắt đầu nghĩ mình đang trong phim vì cho tới giờ đây gã thấy mọi chuyện không có vẻ gì hợp lý hết.

“Mày định chỉ đứng đó thôi hả?” Paul/Garland nói, với vẻ khiêu khích thấy rõ.

Raymond thấy chán rồi. Gã mệt. Bối rối. Và bắt đầu thấy đói. Gã sẽ giải quyết nhanh với tên điên này và đi kiếm cái gì đó ăn. Bất ngờ, Raymond lao tới Paul/Garland, vung thanh gươm như một kiếm sĩ.

Paul/Garland né và vung gươm trả lại. Thanh gươm của hắn để lại một vết cháy khi nó vút qua ngực Raymond Lee. Gã nhìn xuống và thấy một vết cắt bồng rất ngang trên ngực mình.

“Aaaaaaa!” Raymond thét lên, tấn công lần nữa, nhắm mũi gươm vào cổ họng Paul/Garland. Tay thầy giáo lướt sang một bên, và trả đòn bằng cách chém gươm của mình vào gươm Raymond. Hắn giữ vậy cho đến khi thanh gươm của Raymond bắt đầu tan chảy. Cuối cùng, sức nóng lan tới tay cầm, khiến nó nóng lên không thể cầm được nữa. Raymond buộc phải buông rơi thanh gươm xuống đường.

Raymond nhìn tay mình, lòng bàn tay bị phồng và phồng rộp lên. Thanh gươm không được rồi. Hắn cần một khẩu súng. Khẩu súng chắc sẽ khiến thế trận cân bằng.

Làm như tay thầy giáo đọc được suy nghĩ của hắn, tay đó rút ra một khẩu súng và quăng về phía Raymond. Có chuyện gì đó không ổn, Raymond nghĩ. Mình đang bị gài. Mình cá là khẩu súng thậm chí còn không được nạp đạn. Mình sẽ quay lại bóp cò và nhận một dao vào tim. Gã hạ súng xuống.

“Chuyện gì vậy?” Paul/Garland hỏi. “Chẳng phải đó là thứ mày muốn sao?”

“Mày đang chơi tao.”

“Tao nghĩ rằng mày có thể nói vậy. Nhưng theo như tao thấy, tao có thể làm gì với mày cũng được. Và thực sự thì mày không thể chống cự được gì nhiều.”

Raymond nhìn xuống khẩu súng trong tay và thấy nó là một khẩu súng lục và gã có thể thực sự nhìn thấy đạn trong ổ quay. Lẽ ra trong đó phải trống chứ.

“Đạn thật đó,” Paul/Garland nói. “Bắn thử đi. Bắn cái đèn đường đó coi.”

Raymond bóp cò và khẩu súng nhả đạn, bắn trúng cái đèn và khiến vụn kính và tia lửa điện rơi xuống quanh gã.

“Phải vậy chứ,” Paul/Garland nói.

Raymond nhắm vào Paul/Garland và bắn, nhưng tay giáo viên khoa học xoay người sang một bên, để viên đạn lướt qua mình. Trong cùng động tác đó, hắn vượt lưỡi gươm về phía Raymond và chặt lìa bàn tay đang cầm súng của gã. Raymond nhìn xuống đường. Tay gã nằm đó, vẫn cầm khẩu súng, ngón tay trở vẫn để trên cò súng. Rồi gã nhìn cánh tay cụt của mình. Sức nóng từ thanh gươm đã đốt khô vết thương mới và tay gã không chảy máu. Đúng như trời trồng, Raymond thấy đau đớn, hầu như sắp ngất đi. Gã nhìn Paul/Garland, gương mặt đau đớn cùng cực.

“Mày là ai?”

“Chuyện phức tạp lắm,” Paul/Garland trả lời.

“Sao mày làm vậy?”

“Trả thù.”

“Cho cái gì? Tao đâu có biết mày. Tao chưa hề gặp mày trước đây,” Raymond biện bạch.

“Mày có nhớ thằng mà mày bỏ lại bên vệ đường trong vũng máu không? Mày lấy điện thoại của nó.”

Paul/Garland thò tay vào túi và lấy ra một mẩu giấy báo gấp lại. Hắn ném nó xuống chân Raymond Lee. Trang giấy mở ra, bày ra bức ảnh của Garland nằm trên cẳng sau vạ bắn nhau.

“Mày là cái gì của nó? Anh em hả?”

“Không,” Paul/Garland trả lời. “Nhưng đoán vậy là khá rồi.” Rồi hắn ném cho Raymond một thanh gươm mới. Raymond chụp lấy bằng bàn tay còn nguyên lành.

“Vậy thì ai?”

“Tao e rằng chuyện này quá khó giải thích. Vậy nên nói ngắn gọn, mày là nguyên nhân.”

Raymond giơ thanh gươm lên và giữ nó chĩa thẳng lên ngay trước mặt, sẵn sàng tấn công. Rồi, hú lên một tiếng, Raymond lao về phía trước, giơ gươm qua đầu, nhắm vào mặt tay thầy giáo.

Paul/Garland cúi xuống né khi Raymond đâm gươm tới trước. Rồi hắn vung gươm từ dưới lên, cắt lìa bàn tay còn lại của Raymond Lee. Cặp mắt Raymond Lee mở trừng trừng khi gã nhìn xuống và thấy thanh gươm trên đất với bàn tay gã vẫn còn nắm chuôi gươm. Gã nhìn hai cánh tay mình, cả hai giờ đây bị cụt tới gần cùi chỏ.

Paul/Garland bước tới tên đại ca bại trận. Một cảm giác buồn bã lướt qua hắn, nhưng hắn xua nó đi. Tại sao mình lại thấy buồn? Hắn tự hỏi. Viên đạn khiến hắn toàn thân bại liệt có lẽ nhắm vào tên này.

Raymond Lee đứng đó nôn nóng, buông xuôi. “Tới đi. Kết thúc đi.”

“Kết thúc rồi,” Paul/Garland nói.

“Mày không thể bỏ tao như vậy. Tao thà chết còn hơn,” Raymond nài nỉ.

“Tao hiểu chuyện đó. Nhưng mày thấy đó, tao cho mày cơ hội mà người ta đã cho tao.”

“Cơ hội? Tao có cơ hội nào? Kẻ thù của tao sẽ tiêu diệt tao. Tao là một thằng chết rồi.”

“Ừ, vậy, tao đoán là mày sẽ phải thay đổi lối sống tội lỗi của mình.”

Paul/Garland thò tay vào túi quần Raymond Lee và lấy ra cái điện thoại từng thuộc về mình. Hắn mở nắp trượt và thấy có ba tin nhắn. Đầu là của Suzy, cô đang tự hỏi hắn đang ở đâu. Cô đói và mệt vì phải chờ đợi nên đã tự làm cho mình một miếng bánh mì kẹp. Lúc đó đã quá nửa đêm. Cô sắp đi ngủ. Hắn nhấn nút xóa và những tin nhắn biến mất.

“Làm ơn,” Raymond Lee van xin. “Hãy để tao chết như một chiến binh.”

“Nhưng vậy thì sau này người ta sẽ nghĩ mày là một chiến binh.”

“Tao đã chiến đấu như một chiến binh.” Raymond nói.

“Nhưng mày có sống như một chiến binh không?” Paul/Garland hỏi. “Tao không nghĩ vậy. Mày giết thẳng trùm băng Mỹ Latinh, phải không?”

“Nó là kẻ thù của tao. Nó tìm cách chiếm địa bàn của tao.”

“Nó cũng không tự vệ được.” Paul/Garland bắt đầu bỏ đi.

“Đợi đã!” Raymond la lên. “Mày phải cho tao biết.”

“Cho mày biết cái gì?”

“Mày là ai?”

“Tao là người trong ảnh.”

“Nhưng mày không phải.”

“Không, mày nói đúng,” Paul/Garland nói. “Tuy nhiên, có một phần của tao trong đó. Và phần đó đang kiểm soát thể xác này.”

“Tao không hiểu,” Raymond nói.

“Tao không mong mày hiểu. Chính tao còn không tin được nữa. Tao nghĩ mình có thể chỉ nhập vào thân xác người khác và kiểm soát nó và vẫn là mình, như thay quần áo vậy. Nhưng không phải vậy. Mọi chuyện khác lạ lắm, mày biết không. Hoàn toàn khác lạ. Thậm chí tao không thể giải thích được. Và tao là người làm được chuyện đó.”

Với câu nói đó, Paul/Garland bước ra đường vào đêm đen, bỏ lại Raymond Lee đứng đó dưới ánh đèn đường không còn cánh tay nào, vẫn sống và hít thở và nghĩ về những gì mình vừa nghe. Đó là lúc, Raymond quyết định, đổi nghề.

MẶT TRỜI CHỈ VỪA LÓ DẠNG khi Jessica thức giấc và thấy Kevin/Paul đang ngồi ở bàn đối diện, gõ bàn phím máy tính. Card mạng không dây cắm vào cổng kết nối một bên máy tính phát ánh sáng xanh, cho thấy anh đang nối mạng internet tốc độ cao của nhà nghỉ. Jessica ngáp, dụi mắt và nhìn đồng hồ. Lúc đó là sáu giờ kém mười sáng.

“Anh có ngủ không?” cô hỏi, bò ngang qua giường và ngồi xuống bàn cùng anh.

“Không ngủ được. Garland liên tục truyền tin thần giao cách cảm cho tôi, nhưng chúng rất mơ hồ. Tôi có cảm giác cậu ta bắt đầu mất nhận thức.”

“Theo tôi nghĩ, cậu ta mất nó từ lâu rồi,” Jessica nói.

“Vậy thì tình hình đang tệ đi. Những ý nghĩ của hắn tản mát. Có gì đó liên quan đến chuyện mất nhận thức về mình và mối liên hệ thể xác-đầu óc. Rồi hắn vừa ngưng nhưng tôi không ngủ được nên lên mạng cố gắng liên lạc với Kevin trong *Cybersona*, nhưng tôi không tìm thấy cậu ta.”

“Vậy thì không hay rồi,” Jessica nói.

“Đợi đã. Tôi nghĩ mình có thể tìm thấy cậu bé trong khu những ứng dụng đặc biệt.”

Kevin/Paul gõ vài ký tự. Rồi anh nhấn phím tìm kiếm và nhập tên Kevin vào. Đột nhiên màn hình nháy ánh sáng vàng nhạt rồi hiện lên hình nhân vật ảo của Kevin đang quay lại nhìn ra. Cậu bé trông không được vui. Thực ra trông cậu hơi buồn rầu.

“Ông nói sẽ quay lại ngay!” Kevin ảo gào lên.

Kevin/Paul gõ một câu xin lỗi.

“Trò này không vui nữa,” Kevin ảo nói. “Tôi muốn về nhà.”

Kevin/Paul lại gõ vài chữ nữa.

“Cố gắng hơn đi!” nhân vật trên màn hình nói. “Jessica! Chị có ở đó không? Kéo em ra khỏi chỗ này đi!”

Jessica lấy tay che miệng và nước mắt trào ra. “Ôi Chúa ơi. Chúng ta làm gì đây?”

Kevin/Paul gõ thêm vài chữ nữa, thông báo tình hình cho Kevin ảo biết, cho cậu biết anh và Jessica đang trên đường đến San Francisco.

“Ông bắt chị trông trẻ của tôi đến San Francisco hả?”

Jessica vẫy với bức ảnh của Kevin ảo, “Chào Kevin. Bọn chị sẽ đưa em ra. Đừng lo lắng nhé.”

Kevin/Paul cắn môi dưới nhìn Jessica. “À.”

Cô quay sang anh và cau mày. “Nó không thấy được tôi, phải không?”

“E rằng không,” Kevin/Paul nói. “Nó không thể thấy gì trong không gian ảo trừ những gì được lập trình để hiện ra.” Anh gõ vài chữ nữa.

“Anh nói gì?”

“Tôi bảo nó hãy kiên nhẫn. Tôi đã có kế hoạch.”

Trên màn hình, Kevin ảo chỉ gật đầu. “Tôi bị kẹt trong này bao lâu rồi? Chuyện xảy ra như thế nào vậy? Thêm nữa tôi đang ở đâu vậy?”

Kevin/Paul gõ vào, “Em đang ở trong không gian ảo, trong *Cybersona*.”

“Thật không,” Kevin ảo nói. “Thú vị thật. Làm sao tôi vào đây?”

Gõ bàn phím, Kevin/Paul trả lời, “Tôi e rằng tôi chịu trách nhiệm trong việc này. Tôi đã dùng phép ‘nhập’ trong *Cybersona* mà Garland Daniels, người đã chiếm thể xác tôi, đã dùng. Hắn nhập vào cơ thể tôi và tôi nhập vào cơ thể em. Hãy tin tôi, Kevin. Tôi ghét trở thành em cũng như em ghét bị kẹt trong đó vậy.”

“Ông đang trong cơ thể tôi? Ông kiểu như là, đang cử động bằng tay của tôi? Mắt của tôi? Ông đang ở cùng với chị giữ trẻ của tôi hả? Ông liệu mà tốt với chị ấy. Chị ấy đúng là cô nàng xinh xắn, phải không?”

Kevin/Paul gõ và Jessica cố đọc những chữ anh đang đánh.

“Anh nói gì với nó vậy?” Jessica hỏi.

“Tôi đồng ý với nó.”

Anh gõ thêm nữa.

“Anh vừa nói gì đó?”

“Tôi nói rằng nó có thể là cơ hội duy nhất để chúng ta lấy lại cơ thể của mình.”

Kevin ảo nhìn thế giới hai chiều xung quanh mình. “Và mọi người cho rằng tôi có thể làm việc đó bằng cách nào?” nó hỏi.

Kevin/Paul gõ trả lời, “Tôi nghĩ em có thể truy cập được những tài liệu nào đó, thông tin về người chủ đã đăng nhập dưới tên Garland Daniels.”

“Đó là kẻ đánh cắp cơ thể ông phải không?” Kevin ảo hỏi.

“Đúng vậy,” Kevin/Paul nói. “Và chúng tôi có thể nói rằng, tên này là một thằng bị ám ảnh bởi

việc báo thù. Trong đời thật hẳn bị liệt cả người do một cuộc đọ súng giữa các băng đảng. Và giờ hẳn dùng cơ thể của tôi để thực hiện hành động trả thù.”

“Ông nói các người đang đến San Francisco. Tại sao vậy?” Kevin ảo hỏi.

“Đó là nơi Garland lôi cơ thể tôi tới,” Kevin/Paul gõ trả lời.

“Đó là kẻ ông muốn tôi tìm hiểu? Làm sao tôi làm được chuyện này? Tôi không biết đầu mối nào ở đây hết.”

Kevin/Paul gõ thêm nữa. “Tôi nghĩ hẳn có thể vẫn còn kết nối với *Cybersona* theo cách nào đó. Hẳn có thể trong thân xác tôi nhưng tôi nghĩ hẳn vẫn còn đăng nhập. Khi tôi trong phòng ứng dụng đặc biệt của *Cybersona*, trò chơi cho rằng tôi là Garland Daniels. Hình như, sau khi nhập vào cơ thể tôi hẳn đã đăng xuất tài khoản của tôi, bởi vì khi tôi cố gắng ra ngoài thì được thông báo rằng Paul Freeman không còn đăng nhập nữa. Dù sao thì, nếu hẳn vẫn còn kết nối qua địa chỉ ISP, thì tôi cần em tìm ra nó và làm với hẳn những gì hẳn đã làm với tôi và tôi đã làm với em,” anh gõ vào.

“Và làm sao tôi làm được chuyện đó?”

“Đó là một ứng dụng đặc biệt gọi là ‘nhập’,” Kevin/Paul gõ. “Tôi thấy rằng em đã tìm thấy phòng ứng dụng đặc biệt.”

“Trong này có nhiều trò vui lắm. Ông có thể làm được nhiều thứ tuyệt vời với những ứng dụng đặc biệt. Hiện giờ tôi đang đóng vai bác sĩ. Đó là nghề tôi muốn làm khi lớn lên.”

“Tuyệt lắm, Kevin. Nhưng việc em phải làm bây giờ,” Kevin/Paul gõ, “là thâm nhập vào ứng dụng đặc biệt mà Garland đã viết ra gọi là ‘nhập’, hãy tìm cổng vào mạng của hẳn và nhập vào đó.”

“Rồi sao nữa?” Kevin ảo hỏi.

“Tôi...” anh ngừng đánh máy trong vài giây, rồi tiếp. “Tôi không chắc nữa. Hãy xem liệu chúng ta có làm được tới đó không đã, được chứ?”

“Chỗ này muốn làm gì làm. Tôi đổi ý rồi. Tôi muốn ở trong này thêm chút nữa.”

“Em muốn quay lại lúc nào cũng được mà,” Kevin/Paul gõ. “Lúc này, chúng ta cần em làm chuyện đó.”

“Được rồi,” Kevin ảo nói.

Anh nhanh tay gõ dòng chữ “Em là đứa trẻ can đảm, Kevin. Tôi sẽ nói chuyện với em sau. Chúc may mắn.”

Kevin/Paul đứng lên khỏi máy tính khi Jessica ngồi xuống giường.

“Anh nghĩ nó làm được không?” Jessica hỏi.

“Tôi không biết. Tôi chỉ không biết phải làm gì khác.”

“Nhưng chúng ta vẫn đến San Francisco hả?” cô hỏi.

“Đúng.”

“Tới đó thì anh làm gì?”

“Việc đầu tiên là tìm cơ thể Garland.”

“Có thể hắn vẫn còn trong bệnh viện.”

“Chúng ta sẽ tới đó, rồi sau đó. Hắn có thể đọc được suy nghĩ của tôi và nhận ra tôi đến đó vì chuyện gì.”

“Vậy chính xác thì anh đến vì cái gì?”

“Tôi nghĩ hắn thực sự muốn lấy lại cơ thể mình. Nhờ kiểm soát cơ thể tôi hắn có thể cử động, nhưng không giống cơ thể của chính mình. Nó thiếu sự liên kết. Tôi biết vì tôi có thể cảm thấy điều đó. Để tôi giải thích theo cách này: phản nhận thức không muốn làm điều đó. Một phần tâm trí tôi vẫn còn trong cơ thể Paul Freeman. Tôi đang nói là một phần tính cách của mình. Chuyện này chắc có liên quan đến sinh lý học tư duy và cảm xúc. Phản ứng của tôi trong cơ thể Kevin không giống như trong cơ thể mình. Cô hiểu điều tôi nói không?”

“Tôi đang cố,” Jessica nói. “Khoa học không nằm trong những môn tôi giỏi nhất.”

“Dù sao thì,” Kevin/Paul nói, “kế hoạch của tôi là như Garland và cơ thể mình về nơi có cơ thể hắn ta và rồi thuyết phục hắn trả cơ thể cho tôi.”

“Và nếu hắn không trả?”

“Tìm cách nào đó để lấy lại nó.”

ĐÓ LÀ MỘT TRONG NHỮNG ngày nắng đẹp nhất ở San Francisco khi bầu trời đầy nắng và không khí mát mẻ khiến bạn thấy rằng mọi chuyện rồi sẽ suôn sẻ. Ít nhất, là Paul/Garland nghĩ vậy khi hắt ngòi trên ghế đá nhăm nháp một ly cà phê pha sẵn quan sát thành phố Vịnh bắt đầu thức giấc. Sự chú ý của hắn tập trung vào khu căn hộ bên kia đường, đó lại là khu nhà mà Suzy đã bước vào tối hôm trước. Chỉ mới hơn bảy giờ sáng và Paul/Garland đã thấy hơi bồn chồn. Có lẽ đây không phải là ý kiến hay, hắn nghĩ. Thực ra, chuyện này có thể trở nên rất tệ, hoặc rất xấu. Có lẽ hắn nên tìm lại. Nhưng rồi cửa mở và Suzy bước ra, neho mắt trước mặt trời sáng chói. Cô thò tay vào túi xách và lấy ra cặp kính mát, đẩy nó lên trên sống mũi trước khi thả bước xuống đường Telegraph Hill.

Paul/Garland thở ra một hơi dài, hớp lớp bột cuối cùng trong ly cà phê, và đứng dậy. Hắn vứt cái ly vào thùng rác và bắt đầu theo Suzy xuống đồi.

Ở góc cuối đường Telegraph Hill và đường Grand, Suzy quẹo và bắt đầu bước dọc đường Grand tới khu Broadway. Cô đang đi với tốc độ khá nhanh nên Paul/Garland thực sự phải chạy để theo kịp.

Khi theo kịp, hắn giảm tốc độ và đi kế bên cô. Cô quay sang hắn chỉ để xem hắn có phải là người mà cô quen hay không và khi không nhận ra gương mặt quen thuộc, thì cô định quay đi.

Đó là lúc hắn lên tiếng, “Suze ơi. Đi chậm lại một chút.”

Cô dừng lại và nhìn chằm chằm vào người lạ vừa nói chuyện với cô cứ như đã quen biết.

“Xin lỗi!” cô ngắt lời.

“Suze. Anh đây.”

“Tôi, a. Chắc anh nhầm tôi với ai đó rồi.” Cô bắt đầu bỏ đi, nhưng hắn theo bước cô và đi kế bên.

“Làm ơn. Anh phải nói chuyện với em.”

“Tôi có quen anh không?” cô hỏi trong khi tiếp tục bước đến khi đèn giao thông ở góc Broadway và Grand chuyển sang đỏ và cô phải dừng lại. Trớ trêu thay, chỗ đó cách nơi Garland bị bắn chỉ vài mét.

“Hắn ta là ai?”

“Ai là ai?” cô hỏi, vẻ mặt lộ vẻ giận dữ. “Nghe nè. Tôi không biết anh là ai. Và anh đang bắt đầu khiến tôi bức mình rồi đó. Vậy biến đi chỗ khác đi, được không?”

“Thằng mà anh thấy đi với em tối hôm qua.”

“Được rồi. Vậy thì đây. Có ông cảnh sát đứng ở góc đường đằng kia. Tôi nghĩ anh nên đi chỗ khác ngay đi.”

Đèn chuyển màu và cô bắt đầu băng qua đường.

“Anh có thể đem tới vài món em thích, vài món Thái và một phim DVD.”

Suzy dừng giữa đường. Chậm chậm, cô quay lại và nhìn người lạ mặt đang đi về phía mình.

“Coi nào,” hắn nói, nắm lấy tay cô. “Chúng ta không thể đứng ở đây.”

Xe hơi bắt đầu bấm còi inh ỏi khi đèn đổi màu và hắn kéo cô khỏi giao lộ lên trên vỉa hè.

“Năm phút,” hắn nói. “Anh chỉ cần nhiều đó thôi. Mình vào trong này uống một ly cà phê nhé. Em sẽ muốn ngồi xuống khi nghe chuyện này đó.”

Suzy không nói nên lời. Cô chớp mắt không tin vào tai mình. Những suy nghĩ ngổn ngang dồn dập trong tâm trí cô. Cuối cùng cô nói.

“Được rồi. Cho dù Garland nghĩ anh ta sẽ đạt được gì, hãy nói với anh ta là tôi không quan tâm. Tôi rất tiếc về những gì đã xảy ra. Tôi rất tiếc mình không phải là người mạnh mẽ. Tôi xin lỗi mình không thể ở bên anh ta nữa. Tôi...”

Hắn giơ tay lên. “Được rồi. Anh hiểu rồi.”

Suzy nhìn có vẻ lúng túng.

“Chỉ cần cho anh năm phút. Làm ơn nhé.” Rồi hắn tạo tiếng póc póc bằng miệng quen thuộc như Garland thường làm, và Suzy lắc đầu.

“Không. Chuyện này quá kỳ lạ. Tôi trễ giờ làm mất.”

“Không đâu. Chín giờ em mới bắt đầu làm việc. Em chắc là sẽ đi mua báo rồi dừng lại ở tiệm bánh mì lớn trên đường Kearny và mua một ổ bánh mì kẹp đủ các thứ với pho mát kem và hẹ, kèm với một cốc cà phê mocha-java pha bằng hạt cà phê rang cháy.”

Suzy dừng lại và dựa vào một tòa nhà.

“Là anh thật đây, Suze à. Anh biết chuyện này... vượt ngoài thế giới này. Chuyện này kỳ cục không diễn tả được. Nhưng anh có thể giải thích. Năm phút thôi. Em ăn bánh. Anh sẽ nói. Sau khi anh nói xong, nếu em muốn đi, thì em cứ bỏ đi và em sẽ không bao giờ nghe hay gặp lại anh lần nữa.”

“Anh làm tôi sợ đó,” cô nói.

“Anh biết. Và anh xin lỗi. Anh có thể làm gì để em tin anh?”

“Tôi có một hình xăm ở mé dưới lưng, ngay phía trên mông. Garland đã mượn người ta xăm với

ý nghĩa...”

“Đôi cánh thiên thần, cho thiên thần của anh.”

Đôi mắt Suzy tràn nước mắt. Hắn ôm lấy cô trong tay khi cô bắt đầu nức nở, rung rức cả người. Hắn đưa khăn giấy cho cô và cô hỉ mũi.

“Đi nào. Chúng ta kiếm cái gì đó cho em ăn rồi anh sẽ cho em biết làm sao điều không thể lại trở thành có thể.”

Năm phút kéo lên thành ba mươi. Suzy đã ăn xong “ô bánh đủ thứ” trong khi Paul/Garland hầu như không đụng tới ly cà phê của mình, chủ yếu vì hắn nói liên tục. Họ ngồi trong cửa kính trong khi thế giới bên ngoài vẫn chuyển động theo nhịp độ bình thường. Vía hè đầy người đến chỗ làm, dừng lại để mua cà phê và bánh nướng hay bánh mì và pho mát kem. Với Suzy, mọi thứ sẽ không bao giờ còn bình thường nữa.

Cô lắng nghe và chăm chú vào mọi điều hắn nói; chỉ có điều cô không thể hoàn toàn chấp nhận chuyện này, mặc dù trong thâm tâm cô biết đây là sự thật. Rằng Garland Daniels đã tìm cách chuyển hồn mình, như một loại vi rút nhiễm bằng đường thư điện tử, vào nhận thức của người đàn ông ngồi đối diện cô trong quán cà phê xập xệ ở North Beach này.

“Bệnh viện cho rằng anh đã rơi vào hôn mê,” cuối cùng cô nói.

“Hãy cho anh thời gian để chấm dứt chuyện anh đã bắt đầu.”

“Anh không thể làm vậy,” cô van nài.

“Nhưng anh có thể. Anh làm được.”

“Anh hạ gục cả hai băng nhóm, Garland. Em gọi anh là Garland nhé? Hay tên của ông ta là gì?”

“Paul. Paul Freeman.”

“Paul Freeman.”

“Em có thể gọi anh là Garland. Garland là người đang nói chuyện với em. Garland đang trong thân xác này. Thân xác của Paul Freeman.”

“Vậy thì Paul Freeman đâu?”

“À... thì, lần cuối anh gặp thì anh ta đang trong không gian ảo. Nhưng hình như anh ta đã tìm được cách thoát ra và thực tế là đang trong thân xác một người khác. Anh ta đang lẩn theo anh để lấy lại thân xác.”

“Làm sao anh biết?”

“Anh có thể đọc được suy nghĩ của anh ta.”

“Garland. Hãy nghe em nói. Chuyện anh đang làm. Là chuyện sai trái. Báo chí nói rằng...”

“Anh không giết hấn ta. Hấn ta vẫn còn sống khi anh bỏ đi.”

“Anh đang tự sát đó,” Suzy nói. “Một nhân viên DEA và một bác sĩ giải phẫu không ngu như hai thằng đại ca buôn ma túy đâu. Anh sẽ bị bắt, bị giết hoặc bị tống vào tù rất lâu đó.”

“Bởi thế nên anh mới cần em giúp đỡ.”

“Em sẽ không giúp anh làm hại người ta đâu.”

“Bọn chúng là lý do tại sao Garland Daniels trở thành người thực vật. Chúng là nguyên nhân vì sao em không thể sát cánh cùng người đàn ông mà em từng không thể thiếu trong cuộc sống. Bọn chúng phải trả giá cho những gì đã làm, Suzy à. Và chúng sẽ trả giá cho dù em có giúp anh hay không. Anh chỉ hy vọng chúng ta có thể kể vai nhau trong chuyện này.”

Suzy vươn ra và nắm lấy tay Garland. “Garland. Đó là một tai nạn. Một tai nạn bi thương.”

“Một tai nạn đã có thể tránh được.”

Suzy đứng lên. “Sao lại là ông bác sĩ? Ông ta cố gắng cứu mạng anh mà.”

“Bằng cách biến anh thành một thằng bại liệt sao? Anh thà chết còn hơn.”

“Em xin lỗi. Nếu anh đã nghĩ rằng em sẽ giúp.” Cô bắt đầu đi ra cửa, nhưng Paul/Garland chuyển người chặn đường cô.

“Anh cần em, Suzy. Anh chỉ cần một nơi để ở. Hai ngày nay anh chưa ngủ. Anh sẽ không đòi hỏi gì thêm. Anh hứa.”

Suzy cúi đầu. Cô nhìn đồng hồ. “Em sắp trễ giờ rồi.”

Hấn nhìn sâu vào mắt cô và đưa cô điện thoại của mình. Cô nhìn nó và biết hấn muốn cô làm gì. Cô cầm lấy điện thoại và bấm số.

“Chào. Tôi đây. Sáng nay tôi thấy không được khỏe lắm. Chắc là viêm dạ dày hay gì đó. Tôi sẽ nghỉ ngơi. Cảm ơn nhé.”

Cô gập điện thoại và đưa trả cho hấn. Hấn cầm lấy nó trong tay cô rồi cầm lấy tay cô và hôn. Họ quay lại và bắt đầu đi bộ trở ngược lại đường Grand đến khu chung cư trên đường Telegraph Hill.

DÙ HỌ CỐ GẮNG ĐẾN ĐÂU, thì cả Suzy lẫn Garland đều không cảm thấy mình đang làm tình thực sự. Mức độ ham muốn không đưa cả hai đạt đến đỉnh điểm. Nhưng chính Suzy là người khơi mào chuyện này. Bọn họ thiếu sự gắn kết. Hay tệ hơn, chuyện đó như thể họ vừa chung chăn gối với cơ thể một người lạ mà linh hồn và nhận thức của Garland đã chọn để cư ngụ.

Với Suzy, tín hiệu báo động đầu tiên là nụ hôn. Nó không hề giống nụ hôn của Garland chút nào. Và rồi tay hấn, những vuốt ve, cảm giác thật xa lạ, sự vuốt ve của một người lạ. Không phải không thoải mái, chỉ là không gây bối rối. Cô có cảm giác mình vừa làm tình với một người vừa quen và uống cà phê chung và rằng Garland đang xem, nhưng xem từ bên trong. Khi mọi chuyện kết thúc và Garland thôi không cố đạt được khoái cảm nữa, Suzy có cảm giác kinh tởm.

Cô bước khỏi giường và chạy vào nhà tắm, vừa kịp lúc nôn vào bồn cầu. Rồi cô cảm thấy tội lỗi. Nếu như toàn bộ chuyện này chỉ là một cuộc thử nghiệm xem cô yêu hấn ta đến mức nào? Để xem cô để mọi chuyện đi đến đâu. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô thực sự vừa quan hệ với một người xa lạ? Và giờ đây hấn ta sẽ báo lại cho Garland rằng bạn gái của anh ta vừa quan hệ với một người vừa quen chưa đầy một tiếng đồng hồ. Đầu óc cô quay cuồng. Garland đã làm gì? Cô thấy mình như bị kéo xuống hố của đau đớn và thù hận. Cô thấy mình bị xâm hại. Chính xác thì không phải bị hăm hiếp, nhưng rõ ràng là bị lợi dụng. Cô không thể làm việc này. Cô sẽ không tham gia vào chuyện này nữa. Giờ đây, cô chỉ phải lấy hết can đảm để nói với hấn điều đó.

Cô dội nước bồn cầu, rửa mặt, rồi đánh răng. Hít một hơi thật sâu, cô mở cửa phòng và quay trở vào phòng ngủ.

“Xin chào?”

Căn phòng trống rỗng. Cô nhìn lên giường, ga trải giường và gối quăng lung tung. Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng cô khi cô trầm ngâm về chuyện vừa xảy ra. Rồi cô chui vào giường và kéo chăn trùm kín đầu để tránh ánh nắng sáng chiếu vào qua cửa sổ phòng ngủ.

Đó không phải là một ý tưởng hay, Garland nghĩ, khi hấn dùng cơ thể Paul Freeman để bắt chuyến tàu điện đường Powell chạy xuống đồi tới đường Market. Tạ ơn trời là Suzy cũng không thích chuyện đó. Hấn cũng không biết mình sẽ làm gì nếu cô thực sự hưởng ứng với cơ thể của một ai khác. Việc cô không thấy thoải mái, một lần nữa khẳng định rằng cô vẫn còn yêu hấn. Việc dùng cơ thể người khác làm vũ khí là một chuyện. Dùng cơ thể người khác như một dụng cụ tình dục thực tế ảo là chuyện hoàn toàn khác. Nó thực sự khiến bạn nổi gai ốc, đặc biệt là cảm giác hứng tình về thể xác. Đó thực sự là một chuyến phiêu lưu. Điều đó cộng thêm cảm giác ghen tỵ vì cái cô hưởng ứng không phải là cơ thể thật sự của hấn; mà là của Paul Freeman. Với hấn đó là cái đã giết chết cảm xúc. Hấn cố gắng xua đi trực giác vừa rồi và tập trung ngay vào nhiệm vụ. Và một lần nữa hấn nhớ cơ thể bất động của chính mình. Có thể khi mọi chuyện kết thúc, hấn có thể nhập trở lại nó.

Xe điện thả hấn xuống đường Market nên hấn đón xe buýt theo đường Market để tới khu nhà hành chính gần tòa thị chính thành phố.

Hấn tới khu nhà bao gồm trụ sở của lực lượng chống ma túy (DEA) vào khoảng giờ ăn trưa và ngồi xuống đợi ở ghế dài gần cửa chính. Khoảng mười lăm phút sau, cửa chính mở và những viên chức nhà nước bắt đầu ào ra bầu trời rực nắng để thưởng thức bữa trưa.

Đặc vụ DEA Floyd Harrison xuất hiện với một nhóm những đặc vụ khác nhưng rồi tách riêng ra và bắt đầu bước tới khu bãi xe kế bên tòa nhà hành chính thành phố.

Ông vừa chạm tay vào chiếc Honda Accord thì một bàn tay vói tới vỗ lên vai.

Harrison quay lại đối mặt với một người lạ đang mỉm cười.

“Sao,” Harrison nói. “Tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Đặc vụ Harrison, phải không?” Paul/Garland hỏi.

Harrison nhìn xung quanh và gạt đầu với vài đồng nghiệp đang đi tới xe của họ. “Còn tùy,” ông nói. “Anh là ai? Chúng ta gặp nhau chưa? Nhìn anh thấy quen quen.”

“Ông thực sự không quen biết tôi, nhưng chúng ta đại loại đã gặp nhau rồi.”

Harrison nhìn kỹ gương mặt Paul Freeman đến khi mắt ông sáng lên vì nhận ra. “Đợi đã. Tôi biết anh là ai rồi. Anh là tên thầy giáo điên rồ ở Kingsville, Texas. Anh giết thằng đại ca, đúng không? Anh làm gì ở đây, đầu thú hay gì, bởi vì nếu anh đúng là hấn...”

“Tôi không đầu thú. Tôi không giết ai hết.”

“... anh kiểm nhằm cơ quan rồi. Anh có lẽ muốn gặp FBI hay...”

Paul/Garland tóm lấy cổ áo đặc vụ Harrison và nhắc bổng ông ta lên.

“Này! Anh muốn gì?” Harrison hỏi.

“Tôi lấy thứ tôi muốn,” Paul/Garland nói.

“Chúa ơi! Thả tôi xuống. Cái quái gì thế!”

Paul/Garland hạ người đặc vụ xuống đất, nhưng một tay vẫn nắm cổ ông ta và nói. “Ông để cho chuyện đó xảy ra.”

Harrison vùng vẫy nhưng không thở được. “Cứu tôi với!” Ông gào lên.

Hai đặc vụ sắp lên xe gần đó bước xuống và quay về phía Harrison khi ông đang vùng vẫy với gã đàn ông nắm cổ mình. Họ lập tức rút súng ra và nhắm vào Paul/Garland.

“Đề ông ta xuống, ngay lập tức!” viên đặc vụ gần nhất ra lệnh.

Paul/Garland chồm người tới để thì thầm, nói, “Bảo bọn chúng bỏ vũ khí xuống, không thì tôi đâm thủng khí quản ông bây giờ.” Để chắc rằng Harrison hiểu rõ ý mình nói, hắn cọ móng tay sắc ngang cổ Harrison.

“Không sao đâu,” Harrison nói. “Anh ta chỉ là một bạn học cũ thôi.”

Hai đặc vụ nhìn nhau nhưng vẫn chĩa súng vào Paul/Garland.

“Đừng bắn,” Paul/Garland nói với hai đặc vụ. “Chúng tôi chỉ đùa nhau thôi.” Hắn từ từ rút tay khỏi cổ Harrison. “Thấy không? Mọi chuyện đều bình thường mà.”

“Harrison. Ông không sao chứ?” đặc vụ thứ hai hỏi.

Paul/Garland dùng đầu ra hiệu để Harrison cũng có thể nhìn xuống thân mình. Ông ta nhìn xuống và thấy tay Paul/Garland đang trong túi áo khoác cầm một thứ có vẻ là khẩu Glock chín ly nhắm vào ngực Harrison, nhưng những đặc vụ kia không thấy.

“À... ừ,” Harrison nói. “Tôi phản ứng hơi quá thôi. Không nhận ra anh ta từ đầu.”

Miễn cưỡng, hai đặc vụ nhét súng vào bao vừa quay trở lại chuyện của mình, vừa lắc đầu.

“Tốt lắm, đặc vụ Harrison. Ông có thể sống sót qua chuyện này.”

“Chính xác thì ‘chuyện này’ là gì?”

“Ông là đặc vụ chìm đã bắn trúng một thường dân vô tội.”

“Đó là một tai nạn.”

“Một tai nạn không nên xảy ra. Thường dân vô tội đó giờ đây bại liệt cả đời vì ông ngại lộ diện. Và được cái gì? Ông có bắt giữ được ai không? Ông có tổng được thằng nào vào tù không? Không. Và giờ đây một kẻ khờ khạo không đáng bị như vậy đã bị cầm tù vĩnh viễn trong thân xác không thể cử động một bắp thịt nào từ cổ trở xuống.”

Harrison nhìn quanh khi vào nhân viên đồng nghiệp đi ngang tới khu đậu xe, dù có vài người dừng lại nghe.

“Anh hiểu sai mọi chuyện rồi,” Harrison nói. “Tôi không hề mong sẽ có bắn nhau. Tôi phải ghi hình được bọn chúng, cùng nhau, giao nhận ma túy, hoặc súng ống. Tôi không hề nghĩ rằng chúng sẽ khởi sự bắn nhau khi có một thường dân ở giữa. Thực sự tôi không biết được. Tôi thậm chí còn nghĩ tới chuyện dùng vụ đó lại.”

“Vậy sao ông không làm vậy?” Paul/Garland khẳng khẳng. “Đó là nhiệm vụ của ông. Tôi đã điều tra kỹ chuyện này rồi. Ông là đặc vụ chịu trách nhiệm tại hiện trường đó. Người duy nhất biết chuyện gì sắp xảy ra. Ông có hàng đồng thời gian để cảnh báo tôi.”

“Cảnh báo anh?” Harrison nói, quay người sang hai đặc vụ đang chần chừ gần đó. “Hai anh không có chuyện gì làm hả?”

Hai người đó bỏ đi về phía xe mình.

Harrison quay lại nhìn kỹ Paul/Garland hơn. “Ý anh là sao khi nói ‘cảnh báo tôi’? Hơn nữa, tôi vô tội trong vụ bắn nhau đó,” ông nói thêm.

“Nhưng với tôi thì không,” Paul/Garland nói. “Còn câu khẩu hiệu ‘Bảo vệ và phục vụ’ thì sao? À, chờ chút. Đó là khẩu hiệu của cảnh sát. Khẩu hiệu của ông chắc phải là ‘Trốn và tránh.’ Đã tới lúc trả nợ, ông Harrison à.”

“Đợi chút đã,” đặc vụ DEA la lên. “Anh thì liên quan gì ở đây? Anh là người thân của Daniels hay sao? Anh liên tục nói tôi phải cảnh báo anh. Anh cũng có mặt ở đó hả?”

“Ông có thể nói vậy.”

“Vậy hả? Vậy anh phải can đảm lắm mới dám tới đây,” Harrison nạt, liếc nhìn xuống khẩu súng trong tay Paul/Garland. “Anh vừa tự đào huyết chôn mình đó, anh cao bồi ạ. Nếu là anh thì tôi đã xử tôi rồi, bởi vì nếu không làm vậy, tôi sẽ dành cả đời mình để săn lùng anh.”

“Chúng ta lái đi một vòng nào,” Paul/Garland nói.

“Tôi sẽ không đi đâu với anh hết.”

“Đây không phải là chuyện để cãi nhau. Nên chúng ta sẽ phải lấy xe của ông. Tôi để xe của mình ở Kingsville, Texas rồi.”

“Anh có nghe tôi nói gì không? Tôi sẽ không...”

Nhưng trước khi Harrison dứt lời, thì Paul/Garland với tốc độ ánh sáng thúc cườm tay vào ngực Harrison ngay bên trên tim. Cú đánh làm viên đặc vụ tê liệt giây lát. Bằng tay còn lại, hắn tiêm cho Harrison một mũi, khiến ông ta bất tỉnh ngay. Paul/Garland ôm ngang hông ông ta và mang thẳng tới xe ông ta. Hắn lấy chìa khóa trong túi ông, mở cửa thùng xe, và nhét viên đặc vụ vào.

Hai đặc vụ khi nãy chuẩn bị bước vào xe thì nhìn ra xe Harrison đúng lúc thấy hắn sập nắp thùng xe xuống và ngồi vào sau tay lái chiếc xe của đặc vụ DEA.

Một trong những đặc vụ mở máy di động.

“Chúng tôi có một tình huống.”

BIÊN BÁO GHI: San Francisco, 25 dăm.

Họ đã trả phòng nhà nghỉ ngay sau 8 giờ sáng, ăn sáng vội ở quán Denny và hòa vào dòng xe cộ kẹt cứng buổi sáng về hướng bắc.

Đầu óc Paul Freeman không thể nghỉ ngơi được, mặc dù cơ thể cậu bé mười tuổi anh đang chiêm dường như có thể ngủ gục không khó chút nào. Thật là một trải nghiệm khác lạ. Tỉnh táo trong một thân xác đang ngủ gục. Paul nhận thấy rằng nếu muốn, anh có thể đánh thức cơ thể này dậy. Nhưng thay vì vậy, anh để nó nghỉ ngơi. Không nói đến những gì đang chờ ở San Francisco và Paul không hề muốn là bị mắc kẹt trong một thân xác rã rời. Hơn nữa, trong khi cơ thể Kevin ngủ, Paul có cơ hội quan sát điều mà lâu nay anh chỉ đọc trong sách - sự khác nhau trong cách hoạt động của bộ não giữa một trí óc tư duy có nhận thức và hệ thống tự động. Đó là phần não bộ duy trì hoạt động của cơ thể như là hít thở, tuần hoàn máu, phản xạ trong đánh nhau hoặc bỏ chạy, và hàng đồng chuyện khác mà Paul có vẻ ít hoặc không kiểm soát được.

Rồi anh nhận ra điều này. Anh đang trải nghiệm việc ở trong thân xác người khác trong khi thoát ly thân xác mình. Càng nghĩ về điều này, anh càng nhận ra tên Garland này đúng là một thiên tài vượt bậc. Người thầy đã trở thành học trò và Paul chỉ vừa bắt đầu học điều mà khoa học vẫn chưa thể giải thích được - trí não thực ra hoạt động như thế nào. Hay anh hiện hữu như thế nào? Không có gì trong *Cybersona* là thực. Biết đâu trải nghiệm này thực ra là một kết quả của trí thông minh nhân tạo. Hoặc có thể là một dạng thôi miên. Những giả thuyết chấp nhận được dường như bất tận. Và người duy nhất nắm giữ câu trả lời cũng là người đang chiếm hữu cơ thể Paul, đang tung hoành ở San Francisco.

Trong cơ thể đang ngủ của Kevin, Paul ép mắt Kevin mở ra để anh có thể nhìn xe cộ qua cửa kính. Đột nhiên, một nỗi buồn chiếm lấy anh. Nó đến từ đâu vậy, anh tự hỏi? Có phải do thấy vợ cũ của mình trên tivi, làm ra vẻ quan tâm như vậy? Sự quan tâm đó ở đâu khi họ còn chung sống? Cảm giác tổn thương nhường chỗ cho sợ hãi. Cảm xúc chắc chắn xuất phát từ ý thức. Tuy nhiên Paul có thể kết luận cảm xúc có thể hiện ra bằng thân xác của cậu bé khi mắt cậu ngấn nước và lớp da trên mặt co lại tạo thành nét cau mày.

“Chuyện gì vậy?” Jessica hỏi, khi thấy nét ủ rũ trên mặt Kevin.

“Không có chuyện gì. Mà cũng là mọi chuyện. Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?”

“Tôi chưa từng thấy anh buồn như vậy. Tôi biết anh không phải Kevin, nhưng anh đang trong cơ thể cậu bé và khi anh khiến cậu ta trông như vậy, thì, tôi nên nói sao nhỉ? Điều đó kiểu như khiến tôi xót lòng, anh biết đó.”

“Tôi đang nghĩ tới vợ cũ của mình. Thấy cô ấy trên kênh CNN. Gọi lại nhiều đau đớn.”

“Cô ta làm anh tổn thương.”

“Cô ta phá nát tim tôi.”

“Tôi rất tiếc.”

“Cám ơn.”

“Vợ anh. Trên tivi nhìn cô ta xinh quá.”

“Về ngoài có thể đánh lừa đó,” anh nói, cười trong nước mắt.

Jessica liếc nhìn sang anh và thấy anh đang khóc. Cô chuẩn bị vươn người thì quay lại nhìn đường vừa đúng lúc đạp thắng trước khi đâm vào sau đuôi chiếc Toyota SUV. Cô thở một hơi nhẹ nhõm.

“Chỉ một chút xíu nữa thôi,” cô nói.

Kevin/Paul lau mắt và hỉ mũi.

“Cô ta muốn nhiều hơn những gì tôi mang lại,” anh nói. “Đặc biệt là với đồng lương giáo viên.”

“Trời. Với họ luôn là chuyện tiền bạc.”

“Trong trường hợp này đúng là vậy.”

“Đó chỉ là một cái cớ.”

“Cớ cho cái gì?”

“Cho việc không còn yêu anh nữa. Nếu cô ta còn yêu anh, thì tiền bạc không thành vấn đề.”

“Cô nói vậy để làm tôi thấy vui hơn phải không?”

“Không hẳn vậy. Chỉ là mọi chuyện diễn ra như vậy,” Jessica nói. “Đó không phải lỗi của anh. Anh không thể bắt người ta yêu mình được.”

“Cô ta nói cô ta yêu tôi.”

“Cô ta nói dối đó.”

“Và làm sao cô biết được?”

“Tôi đã ở trong hoàn cảnh đó. Chúng tôi nói dối. Hầu hết là tự dối mình để tự thuyết phục mình rằng chung sống với một ai đó thì tốt hơn là ở một mình, nên khi có ai đó có thể sẽ là người thích hợp tiến tới, chúng tôi tự huyễn hoặc mình rằng mình đang yêu, trong khi cái chúng tôi thực sự yêu là ảo tưởng. Khi ảo tưởng đó tan vỡ, thì chúng tôi không thể tiếp tục nói dối mình nữa, rồi chúng tôi kiếm một lời nói dối khác để thoát khỏi chuyện này, chẳng hạn như, anh không thể nuôi em, hoặc em cần một chút khoảng cách.”

Kevin/Paul chỉ nhìn Jessica đến khi cô quay đi. Họ chạy chậm chậm theo con đường đến khi thấy một tấm biển khác ghi: San Francisco, 10 dặm.

Chúng ta gần tới rồi, Paul nghĩ. Mình sẽ làm cái quỷ gì một khi tới đó? Anh mở máy tính xách tay và khởi động máy.

“Anh biết đó, San Francisco là một thành phố khá lớn,” Jessica nói. “Có nghĩ ra rằng anh chàng của chúng ta có thể ở đâu không?”

“Tôi biết cơ thể của hắn ở đâu.”

“Ở đâu?”

“Bệnh viện đa khoa San Francisco.”

“Anh muốn tới đó hả?”

“Đó là điểm khởi đầu,” Kevin/Paul nói. “Hơn nữa, nếu chúng ta không thể liên lạc với cơ thể hắn ta được, thì đó cũng là nơi làm việc của ông bác sĩ đã phẫu thuật cho hắn. Mình phải cảnh báo ông ta.”

“Cảnh báo ông ta cái gì?”

Paul/Garland lái vào bãi đậu xe cho người thăm nuôi và đậu chiếc xe của đặc vụ Harrison vào chỗ. Hắn tắt máy, bước ra và vòng về phía sau xe. Hắn mở khóa thùng xe và thấy Harrison vẫn còn bất tỉnh. Paul/Garland đóng thùng xe lại và bước về phía bệnh viện. Hắn nhìn lên tòa nhà to lớn đó và nhận ra đây là lần đầu tiên hắn thấy phía bên ngoài tòa nhà này. Khi họ đưa hắn nhập viện vào đêm hôm đó, hắn đã bất tỉnh và phiêu diêu với các thứ thuốc giảm đau.

Đi vào theo lối hành lang chính, Paul/Garland đối diện một quầy tiếp khách lớn, do một người phụ nữ đứng tuổi chắc còn mười năm nữa là tới tuổi nghỉ hưu đứng trực.

“Tôi giúp được gì?” người phụ nữ hỏi, với bảng tên ghi cô Higgins.

“À có. Tôi tới gặp bác sĩ Stumbaugh.”

“Tên anh là?”

“À... Paul Daniels. Anh trai của Garland Daniels. Bác sĩ Stumbaugh là người phẫu thuật chính cho ca của em trai tôi.”

“Ồ, dĩ nhiên ai cũng biết vậy mà,” cô Higgins nói. “Bác sĩ Stumbaugh vĩ đại. Ông có hẹn với anh không?”

“À, tôi chắc là vậy. Có.”

“Tôi vẫn phải gọi thông báo. Anh ngồi xuống kia nhé rồi tôi sẽ thông báo cho anh?”

“Ông ta vẫn đang ở tầng bốn hả?”

“Tầng sáu. Ngồi đó đi. Một chút xíu là xong thôi. Tôi chỉ cần gọi để chắc ông ta tiếp khách được chứ không đi thăm bệnh.”

Paul/Garland quay đi về phía khu ngồi chờ nhưng ngay khi cô Higgins quay đi để nhắc điện thoại, thì hắn quẹo phải và hòa vào đám đông bác sĩ, y tá và những người thăm nuôi đang đi về phía dãy thang máy.

Trên tầng sáu, cửa thang máy mở, và Paul/Garland bước ra, mặc áo blu trắng của bệnh viện và đeo một ống nghe trên cổ.

Hắn từ từ bước dọc theo hành lang, kiểm tra tên bác sĩ điều trị trên từng cửa đến khi gặp được tên mình muốn.

Bác sĩ Stumbaugh đang ngồi ở bàn làm việc viết đơn thuốc thì thấy cửa phòng mở và một bác sĩ ông chưa từng gặp bước vào và đóng cửa lại sau lưng.

“Tôi giúp được gì cho anh?” bác sĩ Stumbaugh hỏi, bỏ viết xuống và co duỗi các ngón tay.

“Bác sĩ Stumbaugh,” Paul/Garland nói, ngồi vào ghế trước bàn, “tôi tin rằng chúng ta còn vài việc chưa hoàn tất.”

“Vậy sao? Tôi có biết anh không?”

“Rất rõ.”

“Tôi e rằng mình không hiểu anh đang nói đến chuyện gì. Anh có lẽ nhầm tôi với...”

“Ông không xem tivi thường xuyên, phải không?”

“Anh trên tivi à? Tôi xin lỗi...”

“Gần đây thì có.”

“Anh đại loại là người nổi tiếng à?”

“Không hẳn vậy.”

Jessica mất vài phút mới tìm được chỗ trong khu đậu xe thăm bệnh đông đúc của Bệnh viện đa khoa San Francisco.

“Mình tới nơi rồi,” Jessica nói.

Họ bước ra và ngược nhìn tòa nhà bệnh viện không lồ.

“Nó to thật,” Kevin/Paul nói.

Theo đúng trình tự mà Paul/Garland đã đi trước đó, Jessica và Kevin/Paul bước vào cửa trước và thấy ngay quầy tiếp khách.

Cô Higgins đã thôi không tìm chàng trai trẻ đã đòi gặp bác sĩ Stumbaugh và quay sang hai người khách mới.

“Sao ạ?”

“Chúng tôi muốn tìm bác sĩ Stumbaugh,” Jessica nói.

“Thế à. Các em có hẹn trước không?”

“Không. Nhưng chuyện gấp và chúng tôi phải gặp ông ấy ngay.”

“Các em có phải người nhà của chàng trai vừa ở đây không?”

“À... không. Có thể. Ai vừa ở đây vậy?”

“Anh trai của anh chàng hôn mê đáng thương.”

“Anh trai.Ồ đúng. Anh trai em. Anh ta đến trước em rồi.”

“Đề tôi gọi lên báo,” cô Higgins nói. “Đề xem ông có thể gặp các em không.”

Cô nhân viên bấm vài nút trong điện thoại.

“Đây là Higgins, quầy tiếp tân. Ở đây có người muốn gặp bác sĩ Stumbaugh. Không, cô ấy không hẹn trước. Tôi cũng nghĩ vậy. Cảm ơn.”

Cô Higgins gác điện thoại và quay sang Jessica. “Tôi e rằng ông ta hiện đang bận rồi.”

Và đúng là vậy, ông đang bị kẹt chặt, cột và bị bịt miệng. Với cánh cửa khóa trái gài chốt. Paul/Garland gác điện thoại và quay sang bác sĩ Stumbaugh, người giờ đây đã bị quán bằng băng dính cột vào ghế. Ông vùng vẫy để nói, nhưng miệng bị nhét găng tay cao su.

“Giờ thì, xem nào,” Paul/Garland nói khi hắn cầm lên một con dao mổ lấp lánh ánh bạc và tỉ mỉ quan sát nó. “Chúng ta tới đâu rồi nhỉ?”

Bác sĩ Stumbaugh vặn vẹo trong đồng băng trói, mắt ông lồi ra.

“Tôi biết ông nghĩ ông đã cứu mạng tôi, bác sĩ,” Paul/Garland nói. “Sự bất động nhỏ nhoi làm sao so sánh được với cái chết, phải không? Vậy thì, tôi đến đây để cho ông biết. Đó là sống trong địa ngục! Ông sắp được trải qua điều mà hiếm bác sĩ phẫu thuật nào trải qua. Cảm giác thế nào khi bị liệt. Ông thấy như mình bị mắc bẫy. Giống hệt như ông đang thấy lúc này. Không thể cử động. Yếu ớt. Vô

vọng. Khá là đáng sợ, phải không?”

Bác sĩ Stumbaugh cố nhích về phía sau, nhưng không thể.

Kevin/Paul bước tới bàn tiếp tân.

“VẬY còn Garland Daniels thì sao. Cậu ấy có còn nằm ở đây không?”

“Anh ta là bệnh nhân nổi tiếng nhất của chúng tôi đó, cậu bé à. Nhưng anh ta không có thân nhân nào tới thăm cả.”

“VÌ sao vậy?”

“Bởi vì anh ta đang hôn mê. Bé có biết nó nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là cậu ấy đang ngủ. Nhưng như vậy không có nghĩa là cậu ấy không muốn có người tới thăm. Lỡ cậu vẫn còn nghe và nhìn được thì sao? Cậu có lẽ sẽ rất vui nếu thấy cháu mình tới thăm. Những bệnh nhân hôn mê cũng cần có tình thương, cô biết vậy mà. Cậu đang ở phòng nào vậy?”

Cô Higgins nhìn Kevin/Paul rồi nhìn Jessica. “Cô có thằng bé láu lỉnh quá, tôi dám chắc.”

“Nó có ý tốt mà. Nhưng tôi thực sự rất muốn gặp anh trai mình. Ngay cả khi anh ấy đã hôn mê.”

“Thôi, được rồi. Anh ta nằm phòng 704. Nhưng nếu y tá bảo các vị đi thì các vị phải đi. Và nếu các em có gặp phải một anh chàng khác, thì tôi đoán đó chắc là ông anh của em luôn. Nói với cậu ta rằng bác sĩ Stumbaugh thường ghé vào thăm khoảng 2 giờ chiều.”

“Tôi sẽ nói. Cảm ơn.” Jessica nói. “Đi thôi Kevin. Đi thăm Garland thôi.”

Cơ thể Garland đang trong tình trạng hôn mê khi Jessica và Kevin/Paul vào phòng. Họ bước tới giường anh và nhìn cơ thể chàng trai đã làm được điều phi thường.

Trong khi đó, ở văn phòng bác sĩ Stumbaugh, Paul/Garland đang sắp sửa rạch một đường vào tủy sống của vị lương y thì hắn dừng lại và nhìn lên. Một tia lo lắng thoáng qua mặt hắn khi hắn hạ thấp con dao phẫu thuật xuống.

“Khốn kiếp. Chúng nó tới rồi,” Paul/Garland nói.

Bác sĩ Stumbaugh đang nhìn chăm chăm vào con dao và thậm chí không để ý đến những gì Paul/Garland nói.

Paul/Garland nhìn xuống ông bác sĩ và vỗ vào má ông.

“Xin lỗi nhưng tôi phải để ông lại một mình một chút rồi. Tôi phải đi giải quyết một cái gai nhỏ. Đừng cố gắng trốn thoát. Ông có thể làm đau mình đấy. Có rất nhiều vật sắc nhọn xung quanh đây.

“Chắc là tôi không đi lâu đâu.”

Paul/Garland bỏ con dao vào túi áo blu trắng rồi mở cửa và rời văn phòng. Bác sĩ Stumbaugh rũ người trên ghế tạm thấy nhẹ nhõm.

Trong phòng điều trị bệnh của Garland, Kevin/Paul vươn tay và chạm vào cơ thể bất động của Garland. Anh giật nảy tay lại.

“Hắn biết chúng ta ở đây,” Kevin/Paul nói.

“Sao anh biết được?” Jessica nói. “Hắn ta không hề cử động từ lúc chúng ta vào đây.”

“Không phải hắn. Ý tôi là không phải cái xác. Mà là ý thức của hắn. Ý thức đang kiểm soát cơ thể tôi hiện giờ. Hắn biết và đang trên đường tới đây.”

“Anh nói thật chứ. Chúng ta phải trốn đi thôi.”

“Không có tác dụng đâu. Hắn có thể đọc suy nghĩ của tôi, nhớ không. Chúng ta phải liên lạc với Kevin.”

PAUL/GARLAND đứng phía trong cùng của buồng thang máy rộng lớn đang đi lên. Ăn mặc trong bộ đồng phục bệnh viện, không ai chú ý đến hắn. Hắn giống như những bác sĩ đang trong ca thăm bệnh. Hắn rất ẩn tượng khi đối thủ trong trò *Cybersona* của hắn tìm thấy hắn nhanh như vậy. Không phải vì hắn đã cố gắng che đậy nhân thân của mình. Nhân thân thật của mình. Bất kỳ ai với máy tính và mạng internet cũng đều có thể tìm thấy tin tức và suy ra rằng nếu hắn vẫn còn bất động thì nhiều khả năng hắn vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Vì Garland có thể đọc được suy nghĩ của Paul Freeman, hắn biết Paul đang trong phòng bệnh của mình. Nhưng điều hắn không thể biết là dự định của Paul hay phản ứng của anh ta khi đối diện với cơ thể chính mình.

Hắn sắp biết được điều đó.

Thang máy dừng ở tầng bảy và hắn bước ra.

Kevin/Paul đã bày máy tính xách tay kế bên giường Garland. Anh khởi động máy và đăng nhập vào trò *Cybersona*. Ngay khi trò chơi hiện lên màn hình, anh gõ vào vài câu lệnh vắn tắt khiến hình của nhân vật *Cybersona* của Kevin hiện lên màn hình. Anh gõ câu hỏi đầu tiên.

“Kevin ơi. Có liên lạc được với Garland trong trò chơi không?”

Bức ảnh nhân vật Kevin ảo trên màn hình nhìn lên, nhú mồm và trả lời, “Vẫn chưa. Ông có chắc là hắn vẫn còn đăng nhập không?”

Kevin/Paul gõ vào, “Tôi không còn chắc chắn bất cứ chuyện gì nữa rồi. Hãy tiếp tục tìm toàn bộ các cổng kết nối, một nhà cung cấp dịch vụ internet, cái gì có liên quan đến Garland trong đó.”

“Ông không hiểu hả. Hắn không có trong này,” Kevin ảo nói. “Không có cổng kết nối. Chắc là nó tự đóng sau khi hắn đăng xuất.”

“Tiếp tục kiểm tra đi,” Kevin/Paul gõ. “Em là hy vọng duy nhất của chúng ta.”

“Ê,” một giọng nói vang lên ở cửa ra vào phòng bệnh. “Mấy người đang kiểm tra tôi hả?”

Kevin/Paul quay lại và thấy cơ thể Paul Freeman đứng ngay cửa. Hắn đang cầm một con dao mổ.

“Ôi Chúa ơi!” Jessica nói khi dựa lưng vào tường.

Kevin/Paul bước chặn giữa Jessica và Paul/Garland.

“Được thôi,” Paul/Garland mỉm cười. “Còn đây là câu hỏi bữa nay. Paul Freeman ở trong cơ thể ai trong số hai người?”

“Tôi muốn lấy lại cơ thể mình,” Kevin/Paul yêu cầu trong khi bước đến Paul/Garland, còn hấn gơ tay ra chặn anh lại.

“À. Thăng bé. Mình phải đoán ra chứ.”

“Chúng ta đều đã đăng nhập vào *Cybersona*,” Kevin/Paul nói. “Đến lúc đổi lại rồi.”

Paul/Garland xô mạnh Kevin/Paul khiến anh té lăn dưới sàn phòng.

“Tôi vẫn chưa xong việc với nó,” Paul/Garland nói. “Hơn nữa, tôi bắt đầu có cái gì đó gắn bó với nó, nếu anh hiểu ý tôi.”

“Đừng quá gắn bó vì mày sẽ không sở hữu nó lâu đâu,” Kevin/Paul nạt lại khi đứng lên.

“Chuyện này giờ chắc là phụ thuộc vào tao, phải không?” Paul/Garland nói. “Cố gắng nhìn chuyện này từ góc độ của tao đi. Coi cái xác tao đăng kia kìa.”

Kevin/Paul và Jessica nhìn thân hình bất động của Garland.

“Tụi bay nghĩ tao muốn quay trở lại nó hả? Sau khi đã thử sống bằng một thân xác thực sự hoạt động được hả? Tao không nghĩ vậy.”

“Mày là thằng trốn tránh,” Kevin/Paul nói. “Sớm muộn gì mày cũng bị bắt hoặc bị giết, chỉ có điều đó là cơ thể tao chết hoặc ở tù thôi. Lúc đó thì mày định làm gì?”

“Mày lo xa quá đó, nhóc.”

“Tao không phải thằng nhóc.”

“Đúng. Để tao cho mày thấy. Nếu tao quay lại cơ thể cũ tao có lẽ giống kẻ chết rồi, bởi vì nó giống như bị cầm tù vậy. Vậy nên hãy chấp nhận chuyện này tới khi tao hoàn thành nhiệm vụ, mọi việc sẽ ở yên như vậy.”

“Điều này không thể chấp nhận được,” Kevin/Paul nói.

“Thật không. Vậy mày nghĩ mình sẽ làm gì được?”

“Tao sẽ nghĩ ra cái gì đó.”

Paul/Garland đặt ngón tay lên thái dương rồi nhắm mắt lại suy tư. Rồi hấn mở mắt ra và mỉm cười.

“Hừm. Ooơ. Sai rồi. Mày không nghĩ ra được gì vì mày không đủ tầm để nghĩ ra giải pháp cho nghịch lý này. Ngược lại, tao có thể có giải pháp. Nhưng như tao đã nói, mày phải chờ đến khi tao trả

thù xong xuôi.”

“Mày chỉ là một thằng giết người, cũng như những thằng hạ đẳng đã bắn mày. Mày dần trở thành y như bọn chúng.” Jessica hét.

“Nhưng rõ ràng, tao thì thấy hoàn toàn khác. Tuy nhiên tao phải thừa nhận. Việc trả thù không ngọt ngào như tao tưởng tượng.”

“Không bao giờ ngọt đâu,” Kevin/Paul nói. “Hãy nhớ rằng, nếu mày cứ lấy oán trả oán, thì hãy chắc rằng đã đào trước hai ngôi mộ.”

“Đằng Vô ngộ mười tuổi,” Paul/Garland nói. “Xin hãy tha thứ cho con.” Quay sang Jessica, hắn nói, “Tôi đồng cảm với cô. Thật tình là vậy.” Rồi quay lại Kevin/Paul. “Cậu bé à. Tao đã có sẵn ngôi mộ cho *mình* rồi. Nó nằm ngay đằng kia,” hắn nói khi chỉ tay về phía giường bệnh mà trên đó là cơ thể bất động của hắn.

Kevin/Paul nhìn Jessica, người đang nhìn cửa ra vào và là lối thoát duy nhất khỏi phòng.

“Đừng cố thử,” Paul/Garland nói, một cách quá rành.

Jessica nở với hắn một nụ cười “mày muốn nói gì cũng được” khi Kevin/Paul nhích tới giường nơi cơ thể Garland đang nằm. Nhưng Paul/Garland di chuyển như một tia chớp ngang phòng, chặn anh lại.

“Tao đọc được suy nghĩ của mày, nhớ không?” Paul/Garland nói, mỉm cười. “Mày đang nghĩ nếu bằng cách nào đó có thể chấm dứt sự sống của cơ thể đó, thì tư duy của nó cũng chết theo phải không?”

“Hắn nói đúng không?” Jessica hỏi. “Anh định giết chết hắn sao?”

“Tôi không chắc mình định làm gì,” Kevin/Paul nói.

“Đề tao cho đầu óc mày nghỉ ngơi,” Paul/Garland nói. “Mày đại khái nghĩ vậy nhưng không có gan tự mình thực hiện. Kết thúc mạng sống của một người. Dẫu sao cũng ít nhất là chưa được.”

“Nói vậy là ý gì?” Kevin/Paul hỏi.

“Rằng mày chưa giận dữ tới mức giết chóc. Bây giờ, nếu tao làm gì với Jessica xinh đẹp kia, thì mày sẽ...”

“Để cô ta ngoài chuyện này.”

“Thì mày sẽ trả đòn chết người. Từ ‘có lẽ’ đóng vai trò kích hoạt ở đây. Hãy lấy tao làm ví dụ. Trước khi chuyện này xảy ra, tao chưa bao giờ nghĩ rằng mình có khả năng gây ra những hành động bạo lực mà tao đã làm.”

Paul/Garland bước tới thân xác đang nằm như ngủ trên giường. “Nhưng người ta cướp đi cuộc sống của tao ngay cả khi cơ thể tao vẫn còn sống. Tao bị cầm tù trong chính da thịt mình. Vậy mà, tao đã vượt ngục, bọn nhóc ọ, và tao không hề vội vàng gì quay lại đó.”

“Chuyện là vậy sao? Mà y sẽ tiếp tục giữ cơ thể tao? Và sao nữa, mà y tính là tao sẽ giữ cơ thể thằng nhóc này sao? Còn thằng bé thì sao? Nó vẫn còn kẹt trong trò chơi.”

“Nó có thể lấy cái xác của tao,” Paul/Garland mỉm cười.

“Mày không thể đi lung tung ăn cắp cơ thể người khác như vậy được,” Jessica nói với giọng thách thức tối đa mà cô có được.

“Về cơ bản, tao chỉ đánh cắp có một cái. Và nếu được lựa chọn, thì tao sẽ chọn một thằng trẻ hơn. Nhưng, tao cũng khá hài lòng với cái lấy được này. Và Paul, hãy nhìn theo chiều hướng này. Mày được làm lại cuộc đời từ mười tuổi. Có thể lần này mọi chuyện sẽ đúng ý mày.”

“Cám ơn, nhưng tao thích trở về với cơ thể mình hơn. Hơn nữa, chúng ta không thể làm vậy với thằng bé. Nó không đáng bị như vậy.”

“Không ai ở đây đáng bị dính vào chuyện này hết. Tao không đáng bị như vậy,” hắn nói trong khi chỉ tay vào cơ thể bất động của mình. “Và mày không đáng phải dính vào tao. Một phản ứng đau khổ dây chuyền mà tất cả là do bốn kẻ mà tao quyết định tính sổ. Bây giờ, theo như tao thấy, mày có thể cùng tao và giúp tao trong vụ này, hoặc chọn phe kia, nghĩa là tao cũng phải xử lý mày. Tin tao đi, anh bạn. Hãy giúp tao chuyện này. Mọi việc sẽ ít đau khổ hơn nhiều.”

“Mày điên rồi,” Kevin/Paul nói.

“Vậy được thôi.”

“Chờ đã!” Jessica la lên.

Họ quay sang cô. “Mày sẽ giết tụi tao?” cô hỏi.

“Tao thực sự không còn lựa chọn nào khác, phải không?”

Jessica chạy vọt ra cửa, nhưng Paul/Garland nhào tới cô, cản cô lại ngay gần cửa. Kevin/Paul lập tức nhảy lên lưng Paul/Garland, như thể cả ba lướt trên sàn và đổ người lên giường bệnh. Kevin/Paul cố gắng bóp cổ Paul/Garland và bắt đầu đẩy hắn khỏi Jessica, trong khi Paul/Garland dùng một tay với ra sau lưng, nhắc bổng Kevin/Paul khỏi lưng và quăng anh vào bức tường đằng xa.

Jessica nhìn sang Kevin/Paul khi anh trượt xuống sàn bất tỉnh. “Mày giết anh ấy rồi!”

Paul/Garland cười lên trong khi Jessica ở bên dưới đang cố gắng thoát khỏi hắn. “Tao không quăng mạnh đến mức giết chết nó đâu,” hắn nói, kẹp chặt cô xuống sàn. “Bây giờ đừng có giãy giụa nữa nếu không mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ đó.”

Jessica trả lời bằng cách thúc đầu gối vào háng hắn.

“Ô!” Paul/Garland rên rỉ và lăn khỏi người cô.

“Tao đoán là mày không đọc được suy nghĩ của tao, thằng láu cá.” Jessica nhảy tới, quay người và đá vào đầu Paul/Garland bằng một thế võ. Paul/Garland như bị choáng. Rồi cô chạy đà một bước

và tống vào hàm hăn một cú đá móc khiến hăn bất tỉnh trước khi ngã xuống sàn.

“Mẹ luôn nói rằng những bài học karate sẽ có ngày hữu dụng,” Jessica nói. Rồi cô quay sang Kevin/Paul người đang bắt đầu tỉnh lại tựa đứng lên theo bức tường đối diện.

“Đi nào. Đứng dậy,” cô nói, vươn tay đỡ anh đứng dậy.

Hai đầu gối anh khụy xuống và cô cặp kè anh. “Tội mình phải ra khỏi đây thôi.”

“Tôi nghĩ mình sắp ói,” Kevin/Paul nói khi cô dìu anh đi tới cửa.

“Ói sau. Chúng ta phải đi thôi. Hăn không bất tỉnh lâu.”

Một quả cầu lửa chặn hết cánh cửa ngay khi họ sắp bước qua. Jessica kéo Kevin/Paul lại và quay sang nhìn Paul/Garland, hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt tóe lửa. Lửa thật.

“Không công bằng,” Jessica nói, đẩy Kevin/Paul xa khỏi cánh cửa khi ngọn lửa phà vào mặt họ như một sinh vật sống.

Paul/Garland bắt đầu bước tới bọn họ, cầm dao phẫu thuật, rồi hăn dừng lại và miệng há hốc ra. Hăn đang nhìn chăm chăm vào cái gì đó phía sau bọn họ. Chầm chậm, Jessica và Kevin/Paul quay lại.

“Mẹ kiếp,” Kevin/Paul nói.

“Ăn nói đàng hoàng coi!” Jessica nạt theo phản xạ, cho đến khi cô thấy thứ mà hăn thấy. “Ồi Chúa ơi!”

Cơ thể Garland Daniels đứng cạnh giường, mắt nó chớp chớp, như là vừa thức dậy sau một giấc ngủ sâu. Nó bắt đầu bước đi, nhưng ngừng lại khi nhận ra mình bị vướng ống truyền tĩnh mạch ở cổ tay.

“Chuyện gì vậy?” Paul/Garland nói.

“Lửa kia!” cái xác Garland Daniels la lên.

Paul/Garland quay sang cửa và thổi một làn hơi lạnh đóng băng, dập tắt đám cháy dễ dàng như lúc hăn nổi lên. Rồi hăn quay sang cái xác đang đứng của chính mình.

“Mình đứng được.”

“Anh chắc là người gây ra toàn bộ chuyện quái quỷ này,” cơ thể Garland Daniels nói.

“Kevin. Nếu là em đang trong cơ thể đó thì cẩn thận lời nói đó.”

“Kevin?” Paul/Garland nói với cặp mắt ngập nước mắt.

“Thằng bé. Là thằng bé,” Kevin/Paul nói và bước tới cơ thể Garland Daniels. “Kevin. Em làm được rồi. Em nhập vào rồi.”

“Ừ. Giờ thì làm sao em ra khỏi cái này và trở về thân xác của em?”

PAUL/GARLAND bước tới thân thể mình và ngắm nghía nó kỹ lưỡng hết mức.

“Đủ rồi,” cơ thể Garland nói dưới sự điều khiển của Kevin. Cậu giật lùi ngay khi mũi Paul/Garland sắp sửa chạm vào cánh tay trần của cậu. “Anh làm tôi thấy ghê.”

“Sao mày làm nó cử động được?” Paul/Garland hỏi. “Cơ thể của tao đây hả?”

“Tôi phải cho anh biết chuyện này. Thực ra tôi phải nghĩ đến việc cử động. Nếu tôi muốn động đây cánh tay, tôi phải nghĩ đến chữ ‘cử động tay’. Nếu tôi muốn bước đi tôi phải nghĩ cặp chân này bước đi,” Garland/Kevin nói khi bắt đầu bước đi nhưng bị vướng bởi ống truyền dịch.

Cậu vươn tay ra và rút mũi kim khỏi tay và loạng choạng bước đi.

“Ôi,” Garland/Kevin nói. “Có chuyện gì với hai cái chân này vậy?”

“Chúng không hoạt động trong một thời gian dài vì một lý do,” Paul/Garland nói. “Điều tao muốn biết là tại sao chúng lại hoạt động với mày mà với tao thì không?”

“Tôi không biết,” Garland/Kevin nói. “Tôi chỉ vừa học qua vài ứng dụng thông minh nhân tạo nâng cao trong trò *Cybersona* trước khi nhập vào xác anh.”

“Nhưng tao đã thử mọi cách,” Paul/Garland nói. “Không cách nào được hết.”

“Anh đã thử tăng tốc độ trẻ hóa tế bào gốc chưa?”

“Chưa. Đợi đã. Mày nói mày bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tuổi. Tụi này học về tế bào gốc trong giờ khoa học. Sau này tôi muốn làm bác sĩ. Dù sao thì, *Cybersona* có ứng dụng tế bào gốc tuyệt vời này để phục hồi tế bào thần kinh, hoặc bất cứ loại tế bào nào cần. Nhưng vẫn khó chịu khi phải lúc nào cũng phải nghĩ đến cử động. Với cơ thể mình. Tôi chỉ việc cử động. Không cần phải nghĩ đến chuyện đó.”

“Tuyệt vời,” Jessica nói. “Giờ đây có lẽ các người có thể lấy lại thân xác mình rồi.”

“Đó là một ý kiến hợp lý,” Kevin/Paul nói, mỉm cười với Jessica.

“Chắc chắn tất cả mọi người phải lấy lại cơ thể mình,” Garland/Kevin lặp lại.

Mọi người đều nhìn Paul/Garland, hần coi bộ không tin lắm.

“Không nhanh vậy đâu,” hần nói. “Làm sao mày biết được là nếu tao trở lại cơ thể mình tao không bị liệt lần nữa?”

“Nếu một thằng nhóc mười tuổi còn làm cơ thể máy cử động bình thường, thì sao máy không làm được? Chuyện này không đáng thử sao? Việc chúng ta cần làm chỉ là gặp nhau trong *Cybersona*,” Kevin/Paul đề nghị.

“Dĩ nhiên. Nhưng làm sao tao biết được tụi bây không cố lừa tao để lấy lại cơ thể thôi?”

“Máy có thể đọc được suy nghĩ của tao mà, đúng không? Tao có đang cố lừa máy không?” Paul/Garland nhìn Kevin/Paul như thể đang nghiên cứu anh và nhíu máy.

“Tao nghĩ là không,” hấn nói.

“À, tôi hỏi một câu được không?” Jessica hỏi. “Làm sao các người làm được chuyện này khi chỉ có hai máy tính? Chẳng phải cần có ba cái mới được sao?”

“Tao có thể mượn một cái của bệnh viện,” Paul/Garland nói. “Đúng là, có một cái trong văn phòng bác sĩ Stumbaugh hiện không ai sử dụng.”

Kevin/Paul và Garland/Kevin đều nhìn Paul/Garland đầy ngờ vực.

“Đừng lo. Tao chưa làm gì ổng hết. Nếu chuyện này thành công - thì... Hãy đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra. Đồng ý vậy không? Hai tụi máy lên mạng ở đây còn tao lên bằng máy của bác sĩ Stumbaugh.”

Kevin/Paul và Garland/Kevin đều nhún vai đồng ý.

“Được rồi,” Paul/Garland nói rồi rời phòng trong khi Kevin/Paul đăng nhập bằng máy xách tay và Garland/Kevin nhảy lên máy kế bên giường Garland.

“Vậy tôi làm gì?” Jessica nói.

“Cầu nguyện đi,” Kevin/Paul nói.

“Anh biết không, hấn vừa bỏ chúng ta lại đây. Có lẽ chúng ta nên trốn đi khi còn kịp,” Jessica nói.

“Hấn sẽ biết trước khi chúng ta tới được hành lang chính,” Kevin/Paul nói.

“Kẻ đọc được suy nghĩ. Tôi quên mất.”

“Hãy cho hấn thời gian tới văn phòng bác sĩ Stumbaugh và lên mạng.”

Bác sĩ Stumbaugh đang cầu xé điên cuồng dây trời bằng răng thì Paul/Garland trở vào văn phòng. Vị bác sĩ nhìn lên với nỗi kinh hoàng trong mắt.

“Ông ngưng nhai cái thứ đó được rồi,” Paul/Garland nói. “Tôi chỉ cần mượn máy tính của ông thôi. Ngồi yên. Nếu chuyện này thành công, thì ông sẽ không sao.”

Paul/Garland ngồi xuống trước màn hình máy tính và gõ vài phím.

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ sau: “Chào mừng đến với trò *Cyberzona*. Nếu bạn tưởng tượng được cái gì, thì chúng tôi tạo ra được cái đó.”

Ở phòng bệnh của Garland Daniels. Kevin/Paul kết nối với trang này bằng máy xách tay trong khi Garland/Kevin gật đầu báo cậu đã đăng nhập bằng máy tính của Garland.

Jessica đi đến bên Kevin/Paul và nhìn qua vai anh. Trên màn hình máy tính cô có thể thấy ảnh của Paul, Garland, và Kevin hiện lên.

Paul ảo quay sang hai người còn lại và nói. “Hãy để Kevin đi trước vì cậu bé bị kẹt trong đây lâu nhất.”

Kevin ảo cười tươi và quay sang đối mặt Garland ảo. “Đừng tự ái, Garland, nhưng khi anh quay trở lại cơ thể mình, và nếu nó có thể bước đi, thì lâu lâu hãy đến phòng tập thể dục tập luyện một lần.”

Garland ảo đâm vào tay Kevin ảo. “Nhóc, mày nhập vào nó rồi. Giờ thì biến đi.”

Garland nhấn bàn phím máy tính và ảnh của Kevin ảo biến mất. Một tia sáng lóe lên và Kevin, đang ngồi trước máy xách tay, nhìn xuống cơ thể mình và mỉm cười. Cậu ngoái nhìn Jessica qua vai mình.

“Ô. Thật tuyệt. Chị đừng kể cho mẹ nghe chuyện này, nhé chị?”

“Kevin, bà sẽ không bao giờ tin đâu.” Rồi Jessica ôm Kevin thật chặt.

Quay trở lại màn hình máy xách tay Paul ảo và Garland ảo nhìn nhau như hai tay súng chuẩn bị độ súng.

“Tụi mình đổi chỗ được không?” Paul ảo hỏi.

“Cùng làm nào,” Garland ảo trả lời.

Khi Jessica và Kevin nhìn lên, thì cả hai ảnh của Paul ảo và Garland ảo đều biến mất.

Kevin và Jessica quay sang và xem chuyện có thành công không. Garland ngồi bất động một lúc trước máy tính. Từ từ hắn quay sang bọn họ và nụ cười nở trên mặt anh. Rồi hắn đứng lên, xoay vòng vòng, rồi bắt đầu nhảy nhót quanh phòng như Gene Kelly.

“Làm được rồi! Làm được rồi!” Jessica kêu lên.

Trong khi đó, trong văn phòng bác sĩ Stumbaugh, khoảng khắc kỳ dị từ từ trải ra. Bác sĩ Stumbaugh, vẫn bị trói vào ghế, nhìn chăm chăm vào Paul Freeman đang ngồi trước máy tính. Nhưng thay vì đánh chữ, anh đang cảm nhận cơ thể mình và nói những điều kỳ lạ như “Mình lại là mình rồi. Mình lại là mình rồi.”

Bác sĩ Stumbaugh nhìn Paul Freeman với gương mặt đầy lo âu. Tên này chắc chắn thần kinh rồi

và không biết định mệnh nào sẽ được dành cho vị bác sĩ tội nghiệp.

Ngay lúc đó Paul quay lại và nhảy lên vì bất ngờ.

“Oa,” Paul nói, nhìn xuống ông bác sĩ bị trói và đang hoảng sợ. “Tôi không nhận ra ông đang ở đây.”

Anh chìa tay ra như để bắt trước khi nhận ra tay ông bác sĩ bị trói chặt sau lưng và dính vào ghế. Anh rút tay lại với cái nhìn lúng túng.

“Tôi đoán đây là bác sĩ Stumbaugh. Tôi là Paul Freeman.”

Ông bác sĩ ngồi cứng người, nhìn kỹ gương mặt và nhìn sâu vào mắt anh như đang kiểm một người khác. Paul bắt đầu với tay để cởi trói cho ông bác sĩ nhưng ông ta lùi lại bằng chân, cố tránh xa. Việc đó khiến ông bị nghiêng ra sau và ngã xuống sàn.

“Làm ơn!” vị bác sĩ van xin. “Đừng làm gì nữa.”

“Tôi không làm hại ông đâu,” Paul nói, quỳ xuống bên cạnh ông bác sĩ giờ đây đã nằm ngửa, mắt vẫn còn hoảng sợ.

“Tôi không biết giải thích chuyện này với ông thế nào,” Paul nói, “nhưng tôi không phải là người đã trói ông lại. Tôi biết, là tôi giống hần ta, nhưng mà, ông phải tin tôi. Ông tin tôi được không? Nếu không tôi phải bỏ ông lại trong tình trạng này.”

Paul dùng tay cởi trói cho ông bác sĩ, người co lại khi Paul chạm vào ông.

“Thấy không. Đó là điều tôi lo ngại,” Paul đứng lên nói. “Tôi xin lỗi, nhưng ông phải chịu như vậy thêm một ít lâu nữa. Sẽ có người tới và cởi trói cho ông nhanh thôi. Tôi phải đi bây giờ. Tạm biệt.”

Paul rời văn phòng ông bác sĩ, đóng cửa sau lưng lại. Vị bác sĩ thở một hơi như vừa trút gánh nặng, nhưng rồi nhận ra mình vẫn còn bị trói vào ghế và đang nằm trên sàn. Ông bắt đầu đá vào bàn làm việc hy vọng thu hút được sự chú ý của ai đó.

Trong phòng bệnh của Garland Daniels, Garland tiếp tục nhảy hàng trăm điệu. Hần đang nhảy đến điệu “khoai tây nghiền” thì Paul bước vào phòng.

Jessica là người nhìn thấy Paul trước hết. Cô đứng dậy khỏi giường và từ từ đi tới gần anh vừa nhìn anh từ đầu tới chân.

Paul đột nhiên thấy xấu hổ. Liệu anh có như cô nghĩ? Jessica nhìn sâu vào mắt anh và mỉm cười.

“Là anh.”

“Ừ. Là tôi đây.”

Họ xoay tròn với nhau và cô ngã vào vòng tay anh.

“Ông ta sắp hôn chị trông trẻ của tôi,” Kevin la lên khi Paul và Jessica bắt đầu một nụ hôn dài và đầy đam mê. Kevin ghê ghê quay đi. “Mình không chịu được.”

Garland la hét và tiếp tục nhảy múa và cười đến khi một người nữa xuất hiện ở cửa ra vào thì anh ta dừng lại.

“Suze.”

Suzy bước vào phòng cầm theo một bó hoa. Cô dừng lại khi thấy Paul và Jessica dán chặt môi vào nhau.

Cô há hốc mồm khi nhận ra đó là người cô vừa ngủ. Rồi cô đánh rơi bó hoa xuống sàn khi thấy Garland tiến đến bên mình. Cô hết nhìn Paul rồi Garland rồi về mặt cô hiện lên nét đau đớn. Garland tiến đến cô và thấy điều đó trong mắt cô.

“Đừng lo chuyện đó. Người em vừa gần gũi chính là anh,” Garland nói. “Em phải tin anh chuyện này. Anh đã sử dụng cơ thể anh ta. Nhưng giờ anh không cần nó nữa. Thấy không?”

Hắn xoay vòng tròn. “Anh có thể đi lại được. Đây thực sự là anh, em yêu. Trong chính thân thể tuyệt diệu của mình.”

Hắn ôm lấy cô và thấy rằng cô vẫn đang nhìn Paul chăm chăm.

Paul rời môi Jessica và nhận ra Suzy vẫn đang nhìn mình.

“Tôi có quen cô không?” Paul hỏi.

“Ôi Chúa ơi!” Suzy nói.

“Không sao đâu, em yêu,” Garland nói. “Anh biết em đang nghĩ gì. Hãy cố vượt qua chuyện này, được không?”

“Em nghĩ mình sắp ốm mất,” Suzy nói.

“Anh chỉ mượn thân xác anh ta một lúc. Nhưng giờ anh đã quay lại của mình và nó hoạt động bình thường. Thấy không? Anh biết hiện giờ chuyện hơi khó chấp nhận. Nhưng mọi việc rồi sẽ ổn cả.”

Hắn cứ nhảy múa quanh phòng đến khi tới gần cửa sổ và nhìn ra. Nụ cười biến mất và mặt hắn hiện lên vẻ cảnh giác.

“Ôi không,” Garland nói.

Jessica, Paul và Kevin nhìn Garland rồi nhìn ra ngoài ô cửa sổ mà Garland đang quan sát. Họ thấy xe cảnh sát và xe tải chở đội SWAT đậu trước cổng bệnh viện theo sau là xe FBI và DEA.

Garland quay sang Paul và Jessica rồi nhìn Suzy. Hắn bước tới bên cô và nắm tay cô. “Nè em. Đi thôi.”

“Đi! Tụi mình đi đâu?” Suzy hỏi.

“Đúng. Tụi mình không sao hết. Coi nào.”

Paul bước tới trước cửa ra vào chắn ngang đường họ trong khi Jessica đến bên cửa sổ và nhìn ra.

“Cái gì vậy?”

“Cảnh sát. Rất nhiều cảnh sát.”

Garland nhìn Paul và cúi đầu. Hắn ngại ngùng ngược nhìn Paul.

“Họ đến để tống tôi vào tù, phải không?”

“Anh thực tình đã làm hại vài người đó, Garland. Gây hậu quả nghiêm trọng đó.”

“Chỉ là tự vệ thôi mà.”

“Vậy anh sẽ nói gì với họ?”

“Paul,” Jessica nói. “Nếu họ không tin hắn ta thì sao? Hơn nữa, họ vẫn nghĩ rằng anh là kẻ chịu trách nhiệm.”

BÊN NGOÀI, trong bãi đậu xe bệnh viện, một đặc vụ DEA, mang theo súng, từ từ tiến tới xe của Harrison. Nghe thấy tiếng đập, viên đặc vụ nấp người vào sau cang chống sốc trước. Anh nâng súng lên và nhắm vào chiếc xe.

Trong khi đó, một đặc vụ khác lặng lẽ mở cửa tài xế, cúi xuống và kéo chốt trên đó có hình một cốp xe đang mở. Cốp xe mở hé hé và cả hai đặc vụ đều chĩa súng vào sau xe.

Âm thanh như có ai đó đá vào thành cốp xe bắt đầu vang lên và hai đặc vụ từ từ tiến đến từ hai bên sườn xe. Khi tới cốp xe đã mở, họ nấp người sau cang chống sốc và hé nhìn vào bên trong. Trong đó, bị trói và bịt miệng, và rất tức giận là đặc vụ Harrison.

Hai đặc vụ kia rút súng vào bao, và giúp ông ta ra khỏi cốp xe. Một người cắt dây trói trong khi người còn lại tháo bịt miệng cho ông.

“Mấy anh làm cái quái gì mà lâu vậy?” Harrison xỏ ra.

“À...” đặc vụ thứ nhất lắp bắp.

“Đúng ra thì,” người còn lại nói. “Chúng tôi đã tới đây lẹ hết sức mình rồi.”

“Dù sao thì chúng ta đang ở đâu vậy?” Harrison hỏi. “Freeman đâu? Các anh bắt được hắn chưa?”

Ngay lúc đó đội trưởng đội SWAT đẩy hai đặc vụ sang một bên và nhìn Harrison.

“SWAT?” Harrison hỏi. “Ai gọi các anh tới?”

“Ông có phải là đặc vụ Harrison không?”

“Tôi đây. Còn bây giờ thì SWAT tới đây làm gì?” ông hỏi.

“Chúng tôi nhận được báo cáo có một nhân viên liên bang bị bắt đi,” đội trưởng SWAT vừa nói, vừa nhìn Harrison nghi ngờ. “Chính xác thì chúng tôi đang đối phó với cái gì?”

“Một vụ bắt cóc. Bắt cóc tôi,” Harrison nói, nhìn quanh bãi đậu xe bệnh viện. “Chúng ta đang ở bệnh viện à?”

“Thấy là biết rồi đó. Ai bắt cóc ông?”

“Một gã tên là Paul Freeman.” Harrison vừa nhìn lên bệnh viện, vừa nói, “Đó là lý do tại sao hắn ở đây. Garland Daniels.”

“Daniels? Hẳn liên hệ gì với chuyện này?” viên đội trưởng hỏi.

“Tôi không biết,” Harrison nói, “nhưng hẳn có liên hệ nào đó với gã này. Đưa vũ khí cho tôi.”

“Đừng vội vậy,” đội trưởng nói, giơ một tay lên, khi một đặc vụ sắp sửa đưa súng cho Harrison.

“Có vẻ như vụ bắt cóc đã khép lại.”

“Vụ bắt cóc, thì có lẽ,” Harrison nói. “Nhưng nếu chúng ta ở bệnh viện nơi Garland Daniels đang điều trị, thì nhiều khả năng một vụ bắt cóc khác đang diễn ra trong đó.”

Trong phòng bệnh của Garland Daniels, hoảng sợ đang bao trùm.

Paul không thể tin rằng Garland từ chối tự thú.

“Nếu cậu không làm,” Paul nói, “thì cả hai ta sẽ là những thằng hèn trốn tránh suốt cuộc đời. Cậu có thể muốn sống như vậy, nhưng tôi thì không.”

“Anh ta nói đúng,” Suzy nói. “Nếu anh thực sự yêu em như anh vẫn nói, anh sẽ không để một người đàn ông vô tội vào tù vì những gì anh đã làm. Hơn nữa, anh đã hoàn thành những mục tiêu đề ra. Anh đã trả được thù.”

“Đúng. Nhưng em có muốn nghe phần thú vị nhất không?”

“Chuyện gì?” Suzy nói.

“Có gì đó còn thiếu, và anh không thể chỉ rõ đó là cái gì.”

“Thiếu? Chẳng hạn cái gì?” Paul hỏi.

“Chẳng hạn người nào đó mà tôi lẽ ra nên đối phó. Người phải thực sự chịu trách nhiệm vì tôi bị bắn.”

“Ôi, không phải lại chuyện này nữa chứ,” Suzy nói. “Garland, anh phải cho qua chuyện đó thôi.”

“Anh biết. Anh xin lỗi, Suzy,” Garland nói. “Chuyện này khiến anh bận tâm, chỉ vậy thôi.”

“Garland,” Paul nói. “Chúng tôi sẽ mướn cho anh luật sư giỏi nhất mà tụi tôi kiếm được. Anh không giết ai hết, cho nên không phải là anh sẽ ngồi tù chung thân. Chắc là chỉ vài năm thôi.”

“Tôi sang suy nghĩ,” Garland nói.

Jessica đang nhìn ra ngoài cửa sổ thì cô quay sang Garland. “Anh nên suy nghĩ nhanh lên. Hình như họ sẵn sàng hành động rồi.”

Ở cuối bãi đậu xe gần lối ra vào bệnh viện nhất, một người mặc áo gió in chữ FBI phía sau đang

chỉ đạo một nhóm người trang phục tương tự.

Harrison nhìn qua bãi rồi lắc đầu. “Chuyện này trở thành trò xếp hàng chữ cái từ hồi nào vậy?”

“Họ hẳn theo dõi điện đàm của chúng ta,” một trong những đặc vụ DEA đã giúp ông ra khỏi cốp xe nói.

“Đi nào,” Harrison nói. “Đi xem mấy anh chàng liên bang liên béo làm ăn.”

Nhân viên FBI chỉ huy vừa mới bắt đầu chỉ đạo cho đội của mình cách xâm nhập tốt nhất vào bệnh viện thì Harrison cùng hai đặc vụ DEA bước tới.

“Mọi lỗi ra đều được bố trí người,” tay chỉ huy FBI nói. “Chúng tôi muốn chuyện này càng cẩn thận và càng êm thấm càng tốt. Chúng tôi không hề muốn gây hoảng loạn. Những nhân viên bệnh viện đã được thông báo. Garland Daniels đang trên tầng bảy, phòng 704. Chúng tôi đã cho nhân viên giả làm bác sĩ lên phòng anh ta. Nếu Paul Freeman ở đó, họ sẽ cố gắng không chế hấn hoặc ra hiệu cho chúng tôi tiến vào.”

Harrison bước tới. “Xin lỗi. Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của FBI trong chuyện tóm lấy gã này, nhưng nếu có người sẽ bắt tên Paul Freeman này, thì đó phải là tôi.”

“Ông chắc chứ đặc vụ Harrison,” viên chỉ huy FBI nói.

“Đúng vậy. Tôi là đặc vụ chịu trách nhiệm vụ này.”

“Đặc vụ chịu trách nhiệm? Tôi tưởng ông là đặc vụ bị bắt cóc chứ. Thực tế thì, ông là lý do tại sao chúng tôi có mặt ở đây. Nhưng mà nè, nếu ông muốn tự thực hiện vụ bắt giữ? Muốn dành lấy công trạng hả? Cứ tự nhiên. Tôi nghĩ rằng ai cũng được quyền phạm lỗi lầm của mình. Đi đi. Hấn ta là của riêng ông. Chúng tôi sẽ đợi ngoài này.”

“Thật không?”

“Cái gì, ông điên hả?” chỉ huy FBI thét lên. “Ông chỉ việc ngồi đợi ngoài này trong khi chúng tôi dọn dẹp vụ này.”

Harrison trông như sắp bùng nổ, nhưng ông kiềm chế cơn giận của mình khi quay lại với hai đặc vụ đã giúp mình ra khỏi cốp xe.

“Tôi vẫn muốn có vũ khí,” Harrison đề nghị với đặc vụ trẻ hơn. “Đưa tôi khẩu súng của anh.”

“Nhưng thưa sếp, tôi...”

“Làm đi!”

Bên trong bệnh viện, thang máy mở đúng tầng có phòng của Garland Daniels. Hai nhân viên FBI, trong dáng điệu trông như bác sĩ, bước ra khỏi thang máy và tiến về phía phòng bệnh của Garland.

Khi họ đến gần phòng, một người ra hiệu cho người kia và anh rút súng ra, giấu dưới tấm bảng

kep ghi chép. Họ đến cửa và bước vào.

Suzy ngồi trên ghế kế bên giường trong khi Garland nằm, mắt nhắm lại, cả người nằm yên. Suzy đứng dậy và quay lại nhìn hai bác sĩ đang chữa súng vào mình.

“Lùi khỏi cái giường, thưa cô,” một nhân viên ra lệnh. Suzy làm theo. Hai nhân viên lục soát căn phòng, rồi phòng vệ sinh, và cuối cùng là phòng tắm. Họ nhìn nhau khi lục soát xong rồi rời khỏi phòng.

Ngoài hành lang bệnh viện, một nhân viên nói vào micrô gắn trên ve áo khoác. “Hắn không có trong phòng. Nhắc lại. Đối tượng không có trong phòng.”

Viên đội trưởng FBI bình thản đón nhận tin khi anh nhìn quanh khu đậu xe với một đội quân nhỏ những đặc vụ chính phủ và cảnh sát đang chờ lệnh. Sau khi cân nhắc tình huống, anh ra lệnh cho lính của mình.

“Có vẻ như chúng ta phải dùng tới biện pháp lục soát cả tòa nhà. Nội bắt xuất ngoại bắt nhập ngoại trừ trường hợp khẩn cấp. Hãy đưa theo đặc vụ DEA kia - người đã bị Freeman bắt cóc. Ông ta là người cuối cùng nhìn rõ mặt hắn. Tôi muốn ông ta tham gia vào cuộc lục soát.”

Harrison đang ở sau xe kiểm tra đạn khẩu Glock chín ly thì một nhân viên FBI tìm đến ông.

“Harrison,” tay nhân viên nói. “Ông được yêu cầu trình diện.”

Harrison nhét khẩu súng dưới áo và theo tay nhân viên quay trở lại người đội trưởng đang ở lối vào chính của bệnh viện.

“Chúng tôi đã lục soát phòng Galand Daniels, nhưng Paul Freeman không có ở đó,” viên đội trưởng nói với Harrison. “Có đoán được hắn sẽ ở đâu không?”

“Anh coi phòng ông bác sĩ chưa?”

“Bác sĩ nào?”

“Người đã mở cho Daniels. Người ta nói rằng chính ông là người biến Daniels thành kẻ bại liệt nhằm lấy viên đạn ra. Nếu Freeman là người được Daniels thuê để trả đũa bất kỳ ai làm hại anh ta, thì ông ấy chắc là có trong danh sách,” Harrison nói.

Tay đội trưởng chớp lấy hai nhân viên đội SWAT. “Để Harrison đi cùng các anh. Hãy kiểm tra... ông bác sĩ đó tên gì vậy?”

“Stumbaugh,” Harrison nói.

“Hãy kiểm tra văn phòng ông ta. Nếu ông ta không có ở đó, thì đi tìm. Đi đi.”

Harrison và hai nhân viên vào trong bệnh viện.

“Những người còn lại,” đội trưởng nói. “Tôi muốn các anh lục soát từng mét vuông của bệnh viện. Nếu tay Freeman này có ở đây, thì hắn sẽ không thoát khỏi tay tôi.”

Những nhân viên FBI và SWAT vội vã ồ ạt vào tòa nhà.

“Anh mở mắt ra được rồi,” Suzy nói, “họ đi khoảng một phút trước rồi.”

Garland mở một mắt và thấy Suzy đứng ở cửa ra vào. Rồi anh mở mắt còn lại và nhìn quanh phòng.

“Họ đi rồi, Garland. Dậy khỏi giường đi.”

Garland vồ vào cạnh giường. Paul, Jessica và Kevin bò ra từ dưới gầm cái giường to tướng.

“Anh nghĩ chuyện này sẽ thực sự hiệu quả?” Paul hỏi.

“Cũng đáng thử mà, chẳng phải anh đã nói vậy sao?” Garland nói khi gỡ ống truyền dịch và dây nối với màn hình theo dõi và ra khỏi giường. “Nhưng chúng ta phải đi ngay. Sớm muộn gì họ cũng lục soát văn phòng Stumbaugh thôi.”

“Nhưng nếu chuyện không thành công thì sao?” Paul hỏi.

“Lúc đó, tôi sẽ tự thú. Nhưng hãy thử cách này trước, được không?”

Trong hành lang bệnh viện, Harrison và hai đặc vụ bước đến bàn thông tin. Nhân viên tiếp tân ngước lên và nhìn vào phù hiệu của họ.

“Chúng tôi muốn tìm bác sĩ Stumbaugh,” đặc vụ Harrison nói.

“Hôm nay ông ta đặt khách nhĩ,” viên tiếp tân nói.

“Sao?”

“Ông là người thứ ba trong vòng một tiếng trở lại đây hỏi gặp ông ta rồi đó. Muốn tôi gọi báo không? Xem ông ta có rảnh không?”

“Thôi được rồi,” Harrison nói. “Chúng tôi muốn làm ông ấy bất ngờ.”

“Tầng sáu. Phòng 603.”

Harrison và hai đặc vụ lặng lẽ lên bằng thang máy. Khi nó dừng ở tầng sáu thì họ bước ra và nhìn hành lang đầy bác sĩ, y tá và bệnh nhân, vài người bước đi với giá treo ống truyền dịch di động.

Harrison nhìn dọc theo hành lang, rồi dừng lại.

“Hai anh chờ tôi ở đây được không?”

“Sao vậy?” một người hỏi.

“Đề phòng trường hợp hấn tìm cách chuồn bằng đường khác.”

Hai đặc vụ nhìn nhau và nhún vai chấp thuận.

Harrison kiểm tra băng đạn khẩu chín ly tự động dùng cho nhân viên chính phủ và bước dọc theo hành lang đến văn phòng bác sĩ Stumbaugh. Ông không cần phải đi xa mới thấy mình đứng trước phòng 603. Cửa khép hờ nên ông đẩy nó mở ra.

Harrison thò đầu vào trong và nhíu mày, rồi ông hạ vũ khí xuống. Bác sĩ Stumbaugh ngồi sau bàn làm việc, nhìn vào màn hình máy tính và đang đeo cặp kính thực tế ảo.

“Bác sĩ Stumbaugh phải không?” đặc vụ Harrison hỏi.

Ông bác sĩ gỡ kính ra và mỉm cười với Harrison, miệng tạo tiếng póc póc, giống như Garland thường làm.

“Vâng,” vị bác sĩ nói, giờ đây phần hồn là Garland. “Tôi giúp gì được cho anh?”

“À... Ông có nghe nói đến người tên Paul Freeman chưa?”

Harrison nhìn quanh phòng làm việc cho đến khi ông tới bàn khám bệnh.

“Anh ta làm gì ở đây? Tôi nghe nói anh ta đang trong phòng mình mà.”

“Anh ta là bệnh nhân của tôi. Tôi phải làm vài xét nghiệm và muốn thực hiện tại đây.”

“Ồ, phải.”

Harrison bước tới bàn và nhìn xuống thân thể đang ngủ của Garland Daniels, với Suzy ngồi cạnh giường nắm tay anh ta.

“Vẫn còn hôn mê, hả?”

Bác sĩ Stumbaugh đứng dậy và bước đến đứng cạnh Harrison. Họ đều nhìn xuống Garland im lặng.

Suzy nhìn lên Harrison và thấy bác sĩ Stumbaugh gật đầu.

“Xin lỗi,” Suzy nói, “nhưng ông có phải là đặc vụ lẽ ra đã có thể ngăn được vụ bắn nhau không?”

“Ừ thì,” Harrison bắt đầu. “Thực sự thì tôi không thể làm gì khác được...”

Nhưng trước khi kịp nói hết, ông nhìn xuống và thấy bác sĩ Stumbaugh đã đâm kim tiêm vào chân mình.

“Ôi,” Harrison nói, khi ông nhìn bác sĩ Stumbaugh đè pít tông kim tiêm đẩy thứ chất lỏng không biết là gì từ đó vào người Harrison.

Harrison trông có vẻ choáng váng khi nhìn xuống, không thể cử động.

“Ông làm vậy để làmmm gì... ỉ...”

Harrison không nói thêm được âm nào nữa. Mắt ông trợn ngược và bắt đầu ngã ra sau nhưng Paul bước ra từ sau bức màn vừa kịp đỡ ông ta.

“Chẳng phải ông ta có phải tỉnh táo thì chuyện này mới thành công sao?” Paul hỏi.

“Ồ, ông ta sẽ tỉnh,” bác sĩ Stumbaugh nói khi cầm lên một ống tiêm khác.

“Garland, anh đúng là thiên tài,” Paul nói với bác sĩ Stumbaugh.

Bác sĩ Stumbaugh/Garland mỉm cười với Paul. “Để rồi xem.”

Ngoài cửa chính vào bệnh viện, đội trưởng FBI nhìn đồng hồ của mình. Anh chạm vào tai nghe của mình và lắng nghe.

“Anh nói thật không?” anh ta hỏi trong khi nhìn quanh lính của mình. “Harrison bắt được hấn rồi sao?”

Đột nhiên, ngay sau lưng anh cửa trước bệnh viện mở và Harrison, theo sau là một trong hai đặc vụ bước ra.

“Freeman đâu?”

“Tôi e rằng mình phải nặng tay hơn thường lệ để khuất phục nghi phạm. Tôi đang nhờ bác sĩ kiểm tra hấn ta trước khi thẩm vấn hấn. Tôi sẽ lo vụ này từ đây.”

Viên đội trưởng FBI trông bối rối.

“Ông lo vụ này?”

“Tôi cảm thấy có trách nhiệm trong vụ này. Lẽ ra không nên quấy rầy FBI. Đây là vấn đề của DEA và tụi tôi định sẽ tự xử lý chuyện này. Tuy nhiên, DEA thực sự rất cảm kích sự giúp đỡ của FBI. Thật hiếm khi hai cơ quan có dịp hợp tác thành công đến vậy.”

“Các ông có muốn chúng tôi hộ tống Freeman về trung tâm không?”

“Tụi tôi lo được.”

Viên đội trưởng FBI cân nhắc vài giây, lắc đầu rồi bỏ đi.

Trong lúc nhìn tay đặc vụ FBI bỏ đi, mặt Harrison lộ vẻ kỳ lạ và một nụ cười nhẹ sắp nở nhưng ông kìm lại khi một trong những đồng nghiệp DEA của ông tiến đến.

“Quay về sở thôi,” Harrison nói.

Suzy và Garland đang xem tin tức qua tivi trong bệnh viện thì phát ngôn viên nói, “Chúng tôi hiện đang có mặt tại trụ sở DEA nơi diễn ra cuộc họp báo đặc biệt liên quan đến vụ rắc rối dính tới băng đảng trong đó có cựu giáo viên khoa học Kingsville, Texas.”

“Đây rồi,” Garland nói.

Trên màn hình là đặc vụ Harrison bước tới đứng sau bục phát biểu.

“Tôi muốn thông báo sơ qua. Tôi là đặc vụ Floyd Harrison của DEA. Tôi đứng đây trước các bạn để nhận hoàn toàn trách nhiệm về mọi chuyện xảy ra dính tới Paul Freeman và Garland Daniels.

“Trước hết, tôi đã có thể, và lẽ ra phải ngăn cuộc đấu súng giữa hai băng đảng khiến Daniels bị liệt. Với Paul Freeman cũng vậy, anh ta, là một nạn nhân khi rơi vào hoàn cảnh không thích hợp vào thời điểm không thích hợp. Dính líu của anh ta đến cái chết của một tên trùm và thương tích của tên còn lại hoàn toàn là do tự vệ. Cả hai chuyện lẽ ra đã được ngăn chặn nếu tôi bắt giữ chúng vì vụ bắn nhau dính đến Daniels. Cả hai bọn chúng đều có mặt ở đó. Mặc dù viên đạn trúng Daniels là từ súng của tôi, nhưng cả hai tên đều bắn trả nhân viên cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ. Tôi không có gì biện hộ cho hành động của mình. Do đó, ngay hôm nay, tôi đã đệ đơn từ chức lập tức. Cảm ơn mọi người.”

Harrison rời bục phát biểu trong khi ánh đèn chụp hình lóe lên và phóng viên gào lên các câu hỏi. Garland đứng dậy khỏi giường và nắm tay Suzy và bắt đầu khiêu vũ khắp phòng bệnh.

Trong khi đó, đâu đó trong không gian ảo, một ảnh ảo của đặc vụ Harrison có vẻ mất phương hướng và hoảng hốt khi ông lang thang trong những thế giới chỉ có trong tưởng tượng. “Mình đang ở đâu? Chỗ này là đâu? Ai đó? Có ai không?”

BÊN NGOÀI TRỤ SỞ FBI ở San Francisco, một buổi họp báo đột xuất khác cũng được triệu tập trong vòng một giờ sau bài phát biểu gây ngạc nhiên của đặc vụ Harrison.

“Giờ đây là chuyện của FBI rồi,” viên đội trưởng FBI trả lời câu hỏi của báo chí.

“Đặc vụ Harrison có bị khép vào tội nào không?”

“Chúng tôi đang xem xét có thể buộc tội danh nào, nếu có, cho đặc vụ Harrison trong vụ bắn nhau dính tới Garland Daniels.”

“Đặc vụ Harrison có đang bị tạm giam không?”

“Chúng tôi vẫn đang cố gắng truy tìm đặc vụ Harrison.”

“Các anh sẽ bắt ông ta sao?”

“Chúng tôi muốn nói chuyện với ông ta trước,” viên đội trưởng nói. “Hiện giờ chúng tôi muốn tìm ra ông ta. Nên, nếu ông đang nghe hay xem tin tức này, đặc vụ Harrison, hãy trình diện tại trụ sở FBI ngay khi có thể. Cảm ơn. Xin đừng đặt câu hỏi.”

Bác sĩ Stumbaugh không thể nhớ từng có ngày nào kỳ lạ hơn trong suốt những năm làm bác sĩ trưởng khoa phẫu thuật thần kinh ở bệnh viện đa khoa San Francisco không. Ông đang trong căn tin bệnh viện chuẩn bị uống ly trà thảo dược thì y tá của ông phá ngang quãng thời gian nghỉ ngơi đầu tiên từ khi bị tên điên kia khống chế.

“Bác sĩ Stumbaugh. Có một bệnh nhân trong văn phòng của ông mà chúng tôi không có số liệu,” y tá nói.

“Văn phòng tôi?”

“Vâng, thưa bác sĩ.”

“Gọi bảo vệ đi. Đưa hắn đi chỗ khác.”

“Ông ta hình như bất tỉnh rồi, bác sĩ. Ông không nghĩ mình nên xét nghiệm ông ta trước sao? Ông biết mà, vì lý do bảo hiểm.”

Bác sĩ Stumbaugh nhấp một ngụm trà, đặt chiếc cốc xuống bàn. Rồi ông đứng lên và bước nhanh về văn phòng mình theo sau là cô y tá cố gắng bắt kịp ông.

Đèn văn phòng của bác sĩ Stumbaugh đã tắt và cửa đóng khi họ tới và bước vào. Bác sĩ Stumbaugh mở đèn và nhìn xung quanh.

“Tôi nói rồi. Tôi không biết cô đang nói gì. Không có bệnh nhân nào...”

Nhưng rồi có tiếng rên từ phòng bên cạnh. Từ từ, ông bước tới phòng khám bệnh và mở cửa. Trong đó, đang nằm trên bàn khám bệnh là một người đàn ông, mặc quần áo đầy đủ và bị buộc vào bàn.

“Ông ta đã nằm đây khi tôi mang hồ sơ bệnh nhân của ông trở vào,” y tá nói.

Bác sĩ Stumbaugh cảm thấy tim mình đập loạn xạ khi ông bước tới bàn và nhìn xuống.

Harrison đang bắt đầu hồi tỉnh, choáng váng và kinh ngạc. Mắt ông mở nhưng bị lóa. Từ từ, cảnh tượng cũng dần hiện ra và theo đó là gương mặt cũng kinh ngạc không kém của bác sĩ Stumbaugh và người phụ nữ áo trắng nhìn chăm chăm xuống ông.

“Ông là ai và ông làm gì trong văn phòng tôi?”

Đặc vụ Harrison cố gắng ngồi dậy nhưng vướng dây trói.

“Cởi thứ này ra cho tôi!”

Bác sĩ Stumbaugh cởi bỏ dây trói cho ông ta.

Harrison ngồi dậy nhìn quanh rồi nhìn ông bác sĩ.

“Ông đánh thuốc mê tôi,” Harrison gắt.

“Tôi không làm chuyện như vậy,” bác sĩ Stumbaugh trả lời. Rồi ông quay sang cô y tá. “Cô cho ông ta vào đây hả?”

Cô y tá lắc đầu “không”.

“Ông, thưa ông, ông dính vào rắc rối rồi đó.”

Đột nhiên cô y tá nhận ra và nói, “Chờ chút. Ông là đặc vụ DEA đó. Đặc vụ Harrison, phải không?”

“Đúng. Tôi có biết cô không?”

Cô y tá mở tivi nhỏ trong phòng bác sĩ Stumbaugh lên, tìm kênh tin tức cập nhật.

“Bác sĩ Stumbaugh không bao giờ xem tivi, nhưng tôi thì có,” y tá nói, mỉm cười.

Trên tivi, tin cuộc họp báo của đặc vụ Harrison đang được chiếu lại, cho thấy cảnh anh giao trả phù hiệu. Bác sĩ Stumbaugh nhìn tivi rồi nhìn Harrison. Harrison chỉ nhìn màn hình và hoàn toàn sững sờ.

“Đội đã. Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi nói rằng nếu ở đây có ai gặp rắc rối, thì đó chính là ông đó, đặc vụ Harrison à.”

Harrison nhìn mình trong cuộc họp báo nhưng không thể nhớ là đã tổ chức vụ đó. Đây hẳn phải là một giấc mơ. Bởi vì những gì ông đang chứng kiến là không thể xảy ra.

“Trong buổi họp báo sáng nay,” người dẫn chương trình nói, “cựu đặc vụ DEA Floyd Harrison tuyên bố chịu trách nhiệm về vụ băng đảng bắn nhau dính tới Garland Daniels.”

Harrison lục tìm huy hiệu trong túi áo khoác. Không có ở đó. Ông thò tay tìm súng nhưng nó cũng biến mất.

“Freeman. Chính Freeman làm chuyện này!”

Cái tên gọi lên một chút sợ hãi trong tim bác sĩ Stumbaugh và ông thực sự có thể cảm thấy nó bắt đầu đập loạn lên.

“Có phải là chính tên Freeman ông gửi lại bệnh viện sau khi bắt giữ không?” y tá hỏi, hơi tự mãn. “Người ta cũng đề cập đến chuyện này trên tivi nữa.”

“Bắt giữ? Cô nói gì vậy hả?” Harrison gặng hỏi.

Bác sĩ Stumbaugh ngồi xuống cạnh bàn khám bệnh khi nhớ những sự kiện khó chịu đã diễn ra trong ngày, từng giây phút luẩn kuẩn.

“Ôi Chúa ơi,” ông nói.

Harrison nhìn ông bác sĩ rồi nhìn y tá.

“Ông ta không sao chứ?” Harrison hỏi.

“Bác sĩ Stumbaugh,” y tá hỏi. “Ông không sao chứ?”

“Thuốc của tôi,” bác sĩ Stumbaugh nói. “Trong bàn làm việc, nhanh lên.”

Y tá chạy đến bàn lấy thuốc cho bác sĩ. Harrison gãi đầu.

“Ông có biết cô ta đang nói chuyện gì không, bác sĩ?”

“Không hề,” bác sĩ Stumbaugh trả lời. Y tá quay lại với mấy viên thuốc và một ly nước.

Harrison nắm cổ tay cô y tá. “Cô nói vụ tôi bắt Paul Freeman là sao? Tôi đã làm gì vậy?”

“Paul Freeman. Anh ta đang hôn mê. Ngay trong bệnh viện này,” cô y tá nói, kéo tay ra, “tivi nói rằng ông phải chế ngự hắn trong lúc bắt giữ. Trớ trêu là, hắn đang ở cùng phòng với một nạn nhân khác của ông. Garland Daniels.”

Mắt Harrison mở to giận dữ. Ông biết ngay mà. Freeman và Daniels đã thông đồng với nhau. Nhưng chúng đã làm gì và làm như thế nào?

“Chúng ở đây? Chung với nhau?” Harrison hỏi. Rồi ông quay sang bác sĩ Stumbaugh người đang lấy lại bình tĩnh. “Bác sĩ Stumbaugh. Ông là bác sĩ phẫu thuật Daniels. Freeman có ghé thăm ông không?”

Mặt bác sĩ Stumbaugh lại trắng bệch. Tay ông bắt đầu run rẩy.

“Chuyện gì vậy, bác sĩ? Hắn đã làm gì ông?”

Bác sĩ Stumbaugh có thể thấy mắt mình nhòe đi khi bắt đầu nói. “Freeman. Ban đầu tôi không chắc ông đang nói tới ai. Tôi cố gắng không nghĩ tới chuyện đó.”

“Chuyện gì?”

“Freeman. Đó là gã đã đe dọa đem tôi ra làm phẫu thuật.”

“Chúa ơi,” Harrison nói. “Sao ông không gọi cảnh sát?”

“Bởi vì sau đó hắn quay lại để thanh minh rằng hắn không cố ý làm hại tôi. Hắn chỉ thấy choáng váng vì những gì tôi phải làm để giữ mạng sống của Garland Daniels.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Vài tiếng trước. Tôi không nhớ rõ.”

“Ông hoàn toàn mất trí rồi,” Harrison nạt. Ông quay sang cô y tá. “Cô nói cả hai đang ở trong bệnh viện này. Trong phòng Garland Daniel hả?”

“Đúng vậy.”

“Giúp tôi một chuyện, được không bác sĩ? Gọi cho FBI và nói cho họ biết những gì ông vừa nói với tôi. Tôi sẽ đi tới cùng chuyện này.” Rồi Harrison chạy khỏi văn phòng bác sĩ Stumbaugh.

Ông nhảy cầu thang hai bậc một và chạy qua hành lang tới phòng bệnh của Garland Daniels. Ông tới cửa và khó nhọc thở lấy hơi nhưng rồi ông cúi người tới cửa và nhìn vào. Hai chiếc giường trong phòng trống trơn.

Harrison bước vào phòng và khám xét hai chiếc giường kỹ lưỡng. Ông sờ tấm nệm và thấy nó vẫn còn ấm. Cả hai đều vừa có người nằm. Rồi ông thấy gì đó trên sàn phía sau một trong hai cái giường. Ông cúi xuống giường với tay để lượm một cặp kính thực tế ảo. Chắc bọn chúng vội quá bỏ lại. Ông bước tới cửa sổ rồi nhìn ra.

Trong bãi đậu xe, ông thấy Garland, Paul, hai người phụ nữ và một thằng nhóc, tất cả đang đi đến một chiếc xe. “Ôi không. Lần này bọn chúng sẽ không chạy thoát đâu,” Harrison nói to suy nghĩ của mình khi chạy vội ra khỏi phòng.

JESSICA MỞ KHÓA CỬA XE và bọn họ chuẩn bị bước vào thì Paul dừng lại lục túi áo và túi xách.

“Mất rồi,” Paul nói.

“Mất cái gì?” Garland hỏi.

“Cặp kính thực tế ảo của tôi. Chắc là tôi để quên trong phòng bệnh.”

“Em sẽ mua cho anh cái mới,” Jessica an ủi. “Đi thôi nào.”

“Tôi đồng ý,” Garland nói. “Mình phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Harrison mà phát hiện ra chuyện này, thì ông ta sẽ không vui đâu.”

“Em phải đưa Kevin về nhà,” Jessica nói.

“Đừng lo chuyện mẹ em, chị Jessica. Mẹ không sao đâu,” Kevin nói.

“Bà không có vẻ an tâm lắm khi nói chuyện với chị lần vừa rồi,” Jessica nói khi ngồi vào sau tay lái.

Paul ngồi vào ghế kế bên tài xế khi Garland, Suzy và Kevin leo vào hàng ghế sau. Jessica cắm chìa khóa vào ổ và nổ máy. Cô gài số de và lùi xe ra khỏi chỗ đậu. Cô đang chuẩn bị sang số tới thì một chiếc xe khác chạy nhanh tới thẳng lại ngay trước đầu xe cô, chắn ngang đường đi.

Mọi người nhìn với vẻ ngạc nhiên. Sau tay lái xe kia là đặc vụ Harrison giận dữ, tức tối. Harrison bước ra khỏi xe cầm theo một cần nạy vỡ xe.

Jessica lập tức ấn nút khóa tất cả cửa xe.

“Cúi xuống!” Paul hét lên.

Mọi người cúi xuống lấy tay che đầu khi Harrison đập vỡ cửa kính bên chỗ Paul bằng cần nạy, khiến lưng anh đầy mảnh kính vụn. Đặc vụ Harrison thò một tay vào và mở khóa, tay kia mở cửa và kéo Paul khỏi xe.

Harrison ném Paul xuống đất và ghì anh xuống đường trong khi thủ thế chuẩn bị đập cần nạy xuống đầu Paul. Garland và những người còn lại túa ra khỏi xe.

“Mày nghĩ mình có thể muốn làm gì tao thì làm rồi bỏ đi như vậy hả?”

“Trước khi trả lời, ông phải cho tôi biết ông đang đề cập đến chuyện gì đã?” Paul hỏi.

“Bắt cóc nhân viên liên bang và nhốt tao trong cốp xe.”

“Đó không phải là tôi.”

“Làm chó gì mà không phải được.”

“Tôi biết ông tưởng đó là tôi vì, à, đó là thân xác tôi, nhưng tôi không hề làm chuyện đó.”

“Tốt hơn hết là ai đó cho tao biết chuyện đang xảy ra nếu không hẳn sẽ phải chết,” Harrison nói.

“Anh ta không làm gì hết,” Garland vừa nói vừa bước tới Harrison. “Tôi là người ông muốn bắt.”

“Ồ, tao sẽ tính sổ mày sau,” Harrison nói. “Nhưng trước hết, ai đó cho tao biết tại sao tao lại lên tivi từ chức.”

“Ông không nhớ hả?” Garland hỏi.

“Tao nhớ mình bị tiêm thuốc mê. Và một giấc mơ kỳ cục là tao bị kẹt trong thế giới lạ lùng. Ý tao là tụi bây nghĩ mình có thể nhập vai này thành công hả?” Harrison hỏi.

“Nhập thành công cái gì?”

“Làm như mọi chuyện là lỗi của tao.”

“Ông rõ ràng là có tổ chức cuộc họp báo đó.”

“Có cái con khỉ,” Harrison hét lên.

“Nếu là ông, tôi sẽ để cái cần nạy đó xuống,” Garland nói.

“Tại sao tao phải làm vậy?”

Garland thủ thế và múa một bài quyền đá, đánh và di chuyển đáng kinh ngạc. Harrison đứng dậy và đối diện Garland.

Paul, Jessica, Suzy và Kevin đứng yên nhìn Garland.

“Cái chó gì đây?” Harrison nói.

“Tôi đem theo một chút từ trong *Cybersona*,” Garland nói, mỉm cười. “Tới coi, ông già gân. Tôi với ông. Một chơi một. Ở đây nè, chơi liền nè.”

“Đừng làm vậy,” Paul van nài.

“Tao đập mày vỡ sọ trước khi mày kịp co chân đá,” Harrison nói, vỗ cần nạy vào tay mình.

“Tới đây đập,” Garland khích.

“Đội đã!” Paul la lên.

“Coi bộ FBI không dễ dàng cho qua chuyện này,” Jessica nói.

“FBI hả?” Harrison hỏi.

Một chiếc xe không gắn phù hiệu tiến đến và viên đội trưởng FBI bước ra cùng hai đặc vụ khác. Họ tiến đến Harrison với vũ khí lăm lăm.

Harrison hạ cần nạy xuống và thở ra một hơi. “Vừa kịp lúc, các cậu,” Harrison nói.

“Chúng tôi nhận được cuộc gọi từ bác sĩ Stumbaugh,” đội trưởng nói.

“Đúng rồi,” Harrison nói. “Tôi bảo ông ta gọi đó.”

“Ông bỏ vũ khí xuống được rồi, đặc vụ Harrison,” đội trưởng nói.

“Chắc rồi,” Harrison vừa nói vừa đặt cần nạy xuống. “Bọn chúng đang tìm cách bỏ trốn. Tôi chỉ... À. Bây giờ thì anh tới rồi. Anh có thể bắt giam chúng rồi.”

Viên đội trưởng FBI nhìn Garland, Paul, Jessica, Suzy và Kevin. Rồi anh ta quay sang Harrison.

“Thực ra thì, chúng tôi lại muốn nói chuyện với ông kia,” đội trưởng nói với Harrison.

“Tôi hả? Tôi là nạn nhân ở đây mà.”

“Ông đang rút lại câu chuyện của mình hả?”

“Chuyện nào? Tên này,” Harrison vừa nói, vừa chỉ ngay Paul Freeman khi anh đang đứng dậy. “Hắn bắt cóc tôi.”

“À, tôi nghĩ anh đã giải thích rõ mọi thứ trong cuộc họp báo của mình rồi chứ,” tay đặc vụ FBI nói.

“Cuộc họp báo của tôi? Ôi không,” Harrison nạt. “Có chuyện gì đó rất khả nghi đang diễn ra. Và chúng đứng sau vụ này.”

“Chúng?”

“Freeman và Daniels.”

“Vậy là những gì ông nói trong cuộc họp báo, hoàn toàn là...”

“Tôi chưa hề tổ chức cuộc họp báo nào hết.” Harrison nhấn mạnh.

Tay đặc vụ FBI nhìn lính của mình rồi nhìn Harrison.

“Sao chúng ta không cùng về trụ sở để tiếp tục câu chuyện nhỉ?”

“Tại sao vậy?” Harrison nói.

“Tôi thấy như vậy thoải mái hơn,” đội trưởng FBI nói.

“Bọn chúng đã làm gì đó,” Harrison khẳng định.

“Ông có thể tự nguyện đi với chúng tôi, hoặc chúng tôi buộc phải bắt ông,” đội trưởng FBI nói. “Tùy ông chọn.”

“Tôi? Anh định bắt tôi hả?”

“Cuộc họp báo rất cảm động. Ông thật cao cả khi đứng ra chịu trách nhiệm nhưng ông thực sự đã vi phạm một số điều trong khi thi hành nhiệm vụ,” tay FBI nói.

“Anh không hiểu rồi. Không hề có chuyện như vậy. Chính bọn chúng làm,” Harrison hét lên, hất đầu về phía Paul và Garland.

“Vậy là ông chưa từng tổ chức họp báo hay giao trả phù hiệu hả?” đội trưởng FBI nói.

Harrison nhìn tay đội trưởng bằng cặp mắt đau đớn. Rồi ông quay sang Garland và Paul, hai người giờ đang mỉm cười với ông.

“Tụi bây là đồ khốn nạn!” Harrison gầm lên, trong lúc đó ông thò tay vào áo khoác thể thao của một nhân viên FBI và rút ra một khẩu súng. Rồi ông chĩa vào Paul.

“Chính mày đã bắt đầu chuyện này,” Harrison hét lên.

Garland nhìn thấy chuyện sắp xảy ra và bước lên che cho Paul khi Harrison nổ súng.

“Không,” Paul hét lên.

Phát súng trúng Garland, nhắc bóng lên và quăng anh ngã ra sau. Đội trưởng FBI rút súng mình ra và bắn vào tay cầm súng của Harrison. Harrison buông súng xuống và hai đặc vụ khác khống chế ông và lần này bẻ hai tay ông ra sau lưng.

Viên đội trưởng FBI nhìn xuống Garland. Paul và Suzy quỳ xuống cạnh anh ta. Viên đặc vụ móc điện thoại ra và nhấn số.

“Chúng tôi cần nhân viên cấp cứu đến bãi đậu xe bệnh viện ngay lập tức. Có hai người vừa bị bắn trong bãi đậu xe. Sao? Được rồi, đừng bận tâm nữa.”

Viên đội trưởng FBI quay sang lính của mình. “Nhóm cấp cứu đang làm nhiệm vụ. Đưa hai người này vào cấp cứu. Nhanh lên!”

Paul quỳ xuống bên cạnh Garland và đè tay vào vết thương của anh.

Garland nhìn lên trời.

“Không thể như vậy được,” Garland nói.

“Bình tĩnh nào,” Paul nói.

“Anh ta sao rồi?” đội trưởng hỏi.

“Anh ta sắp hôn mê,” Paul nói. Anh siết tay Garland, nhưng Garland không thể siết trả.

“Tôi không cảm thấy gì hết,” Garland nói, mắt đầy nước mắt. “Có phải đó là điềm báo không vậy?”

“Thả lỏng người đi,” Paul nói.

“Anh không thể thay đổi số phận,” Garland nói. “Hay đây là báo ứng nhãn tiền. Quả báo cho những gì tôi đã làm với tội trùm băng đảng.”

“Suyt. Dừng cử động,” Paul nói.

“Cử động? Muốn còn không được nữa là...”

Paul nhìn xuống và thấy Garland đã hôn mê.

“Chúng ta phải đưa anh ta vào phòng cấp cứu,” viên đội trưởng nói. “Tôi đã cử người đi lấy băng ca.”

Suzy bắt đầu sụt sịt khi Jessica kéo cô ra nhường chỗ cho nhân viên FBI đặt Garland lên băng ca.

Ngay lúc đó Kevin bước tới và quỳ xuống kế bên Garland, chắn ngang những đặc vụ FBI.

“Kevin,” Paul nói. “Em nên tránh ra...”

“Em giúp được,” Kevin nói.

“Jessica,” Paul nói. “Trông chừng Kevin đi nè.”

“Không,” Kevin la lên.

Đội trưởng FBI đặt tay lên vai Kevin.

“Chúng ta phải đưa anh ta vào trong, con trai ạ,” anh ta nói.

Nhưng Kevin không để ý tới lời của anh ta. Cậu bé xích tới gần Paul và luồn tay vào dưới tay Paul nên giờ đây tay cậu đang đè vào vết thương của Garland.

“Thằng bé làm gì thế?” đội trưởng hỏi. “Ai đó lôi thằng nhóc này ra coi.”

“Kevin!” Jessica hét.

Paul cố kéo tay Kevin ra, nhưng Kevin cứ đè lên người Garland.

“Dừng lại!” Kevin hét.

“Em đang làm gì vậy?” Paul hỏi.

“Lùi lại đi, chàng trai trẻ,” đội trưởng ra lệnh, trong lúc cúi người xuống để kéo Kevin ra chỗ

khác, nhưng Kevin không nhúc nhích.

“Em sắp xong rồi,” Kevin nói.

Tay đặc vụ FBI nhìn Paul và cả hai cùng nhìn xuống khi Kevin từ từ lấy tay ra.

Họ không thể tin những gì mình đang thấy. Tại nơi mà Kevin đặt tay lên, miệng vết thương đã ngưng chảy máu và đã liền lại. Trên áo Garland vẫn còn một lỗ. Qua đó họ có thể thấy nơi Garland lẽ ra phải có vết thương, nhưng lại không có.

Mọi người nhìn Garland chăm chăm rồi từ từ quay sang Kevin, cậu bé chỉ nhún vai.

“Kevin. Em vừa làm gì vậy?” Paul hỏi.

“Em cũng chỉ mang một vài chiêu từ *Cybersona* ra thôi.”

Viên đội trưởng FBI vô cùng bối rối. “Thằng bé nói cái gì vậy?” anh hỏi.

Garland mở mắt và nhìn lên. Vẻ bình thản hiện lên trên mặt hắn và rồi hắn mỉm cười, ngồi dậy và nhìn xuống vết thương của mình, hay ít nhất là những gì còn lại của nó. Hắn cười toe toét và chống người đứng lên.

Đội trưởng FBI chỉ nhìn hắn kinh dị, rồi quay sang Kevin rồi lại Garland. “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” anh ta hỏi.

“Một phép màu,” Garland nói. “Viên đạn hắn đã xuyên vào áo và suýt qua người tôi.”

“Nhưng anh đã ngã xuống,” viên đội trưởng nói.

“Chắc tôi bị choáng.”

“Anh nói là viên đạn suýt qua người mà?”

“Nghe nè. Chuyện chẳng phải rõ ràng vậy sao?” Garland kéo áo lên, lộ phần thân trên không hề có vết thương.

“Toàn chuyện vớ vẩn,” Harrison nói. “Tôi bắn trúng hắn. Tôi biết mình bắn trúng mà.”

“Ừ,” đặc vụ FBI nói. “Vậy thì vết thương đâu?”

“Ê,” Harrison nói. “Nếu tôi không bắn trúng hắn, vậy thả tôi đi được rồi chứ?”

“Đưa hắn ra khỏi đây,” đội trưởng nói, quay lại Paul, Garland và Kevin. Nhưng giờ đây Kevin khiến anh ta quan tâm nhiều nhất.

“Tôi không biết vừa rồi chuyện gì xảy ra,” đặc vụ FBI nói. “Tôi chỉ biết mình đã rất gần tuổi nghỉ hưu để báo cáo chuyện này theo một hướng gì khác hơn là một cú bắn trượt. Vậy nên nếu các bạn thấy được, thì tôi sẽ làm vậy.”

Nói xong đặc vụ FBI bước đi và nhập cùng với những đặc vụ kia khi họ đặt Harrison lên cang

và đưa anh ta đi.

Sau khi tay đặc vụ đi, Paul bước tới trước Kevin. “Kevin. Sao em làm được vậy?”

“Không có gì đặc biệt hết. Chỉ là kỹ năng chữa trị nho nhỏ em đã tạo trong *Cybersona*. Chính xác là trong ngôi trường cũ. Người ta gọi nó là Bàn tay cứu chuộc. Khá tuyệt, hả?” Kevin nói, mỉm cười.

“Tuyệt vời thật,” Paul nói.

“Em sẽ là một bác sĩ giỏi đó, Kevin,” Jessica nói.

GARLAND BÉ KEVIN LÊN và quay tròn. “Đây là lần thứ hai em cứu mạng anh. Anh nợ em rất nhiều đó, nhóc. Cho anh biết em muốn gì. Em sẽ có nó.”

“Vậy thôi thả em xuống đất đi. Em bắt đầu thấy chóng mặt rồi.”

Garland đặt thẳng nhóc xuống. “Anh nói thật. Hãy để anh trả ơn cho em.”

“Được rồi,” Kevin nói. “Hãy hứa là anh sẽ không bao giờ dùng phép ‘nhập’ lần nữa.”

“Được rồi nhóc. Được rồi.”

Jessica kéo Paul sang một bên. “Được rồi. Cho em xem nào,” cô nói.

“Xem cái gì?” Paul nói.

“Cái mà anh mang từ trong *Cybersona* ra.”

“À cái đó hả. Có lẽ để sau đi,” Paul nói, trông có vẻ lúng túng.

Garland bước tới Paul và chìa tay ra. Họ bắt tay rồi ôm nhau.

“Bất cứ lúc nào anh lại muốn chơi, hãy gửi tin nhắn cho tôi,” Garland nói.

“Tôi đang tạm nghỉ chơi *Cybersona* một thời gian,” Paul nói.

“Ừ. Thì, tôi cũng vậy. Suzy và tôi chuẩn bị đi. Cô ấy vẫn còn hơi bối rối. Cái trò chuyển đổi thân xác và mọi thứ. Hơn nữa, tôi phải làm rõ một chuyện.”

“Về chuyện chuyển đổi thân xác đó,” Paul nói. “Tôi nghĩ anh nợ tôi một lời giải thích. Sao anh làm được vậy?”

“Tôi đâu có làm.”

“Coi nào. Sau tất cả những gì anh bắt chúng tôi trải qua sao.”

“Ý tôi là. Không phải tôi là người chiếm thân xác của anh. Mà là nhân vật trong *Cybersona* của tôi. Nhân vật mà tôi đã tạo ra.”

“Được rồi. Vậy thì làm sao nó chiếm thân xác của tôi được?”

“Ừ thì, hầu hết là do *Cybersona* thực hiện. Tôi tạo ra nhân vật, cho nó tính cách của tôi, trí nhớ của tôi, hay ít nhất là những ký ức mà tôi muốn nó có, thêm vào là sự giận dữ của tôi. Rồi tôi để phần còn lại cho *Cybersona*. Anh biết đó. Thêm vào những siêu năng các thứ. Và một trong những siêu năng

đó là ‘nhập’.”

“Đó chính là phần khiến tôi không hiểu. Làm sao nhập phát huy tác dụng?”

“Cơ bản thì, giống như những chất hữu cơ xúc tác. Anh là giáo viên khoa học, vậy chắc anh biết mắt là cơ quan duy nhất trong cơ thể ngoài bộ não có tế bào thần kinh. Đó là lý do tại sao nó lại là cơ quan truyền dữ liệu quan trọng đến vậy. Những gì chúng ta thấy thường chỉ phối những gì chúng ta nghe, nếm, chạm hay ngửi. Hiểu không?”

“Đại khái. Tiếp đi.”

“Thì, nhập cơ bản là bản tất cả thông tin về trí thông minh nhân tạo của nhân vật *Cybersona* của tôi đến khung cảnh hiển thị sẽ lóe lên trên màn hình của đối thủ và tên ten. Đối thủ của tôi nghĩ rằng anh ta là tôi. Nhưng thực ra, anh ta chính là nhân vật ảo của tôi, nhưng ngoài đời thật. Trong trường hợp của anh, chính là nhân vật ảo của tôi chiếm thân thể của anh, chứ không phải tôi, chính nó. Trong *Cybersona*, tôi thường theo dõi hai tên trùm băng đảng và Harrison suốt. Nhưng trong không gian ảo, tôi thực sự đã giết chúng. May mắn là, anh không thể là vậy, nếu không, giờ chắc tụi mình ở tù hết rồi.”

Paul lắc đầu.

“Vậy được chưa?” Garland hỏi.

“Hãy hứa một chuyện thôi,” Paul nói.

“Bất cứ chuyện gì.”

“Tôi đồng ý với Kevin. Hãy xóa nhập khỏi *Cybersona*,” Paul nói. “Tôi không thích ai đó tìm được nó.”

“Đó có lẽ là ý kiến hay,” Garland nói, mỉm cười.

Garland và Paul bắt tay.

Garland sắp sửa rời đi thì hấn thấy thứ gì đó trong xe Harrison.

“Anh ta muốn làm gì nữa?” Paul hỏi.

Garland mở thùng xe của tay đặc vụ, thò vào, và lấy ra một cặp kính thực tế ảo. Anh ném cho Paul.

“Tôi chắc nó là của anh.”

“Cảm ơn,” Paul nói.

“Bảo vệ,” Garland nói. “Đừng cho người khác lật tẩy mình. Không bao giờ để lại dấu vết nào, hiểu ý tôi chứ?”

“Không may, tôi lại như vậy,” Paul nói. Anh và Jessica nhìn Garland và Suzy bước đi xuống phố. “Chắc họ không cần cho đi nhờ nữa đâu.”

“Em phải chờ Kevin về nhà mẹ nó,” Jessica nói. “Có muốn tới Los Angeles chơi không?”

“Nếu để anh cầm lái,” Paul nói.

Cô ném chìa khóa cho anh.

“Đi nào, Kevin,” Jessica nói.

Rồi cô nhìn Paul, người đang chau mày. “Có chuyện gì vậy?”

“Điều Garland vừa nói, về việc làm rõ một chuyện nào đó,” Paul nói. “Chắc là không có gì, nhưng cái cách mà hắn nói đến chuyện đó. Ôi thôi, lên đường thôi.”

Suzy và Garland đi khỏi bệnh viện một dãy nhà thì Garland vẫy một chiếc taxi.

“Tụi mình đi đâu đây?” Suzy hỏi.

“Khu Chinatown,” Garland nói.

“Tới đó làm gì?”

“Kết thúc chuyện này.”

“Chẳng phải chúng ta đã khép chuyện này từ lúc nãy rồi sao?” Suzy nói.

Họ lên taxi và Garland đưa địa chỉ cho tài xế. Suzy suy nghĩ về điều anh vừa nói và tròn mắt.

“Ôi không. Đừng quay lại đó.”

“Anh phải quay lại,” Garland nói.

“Tại sao?”

“Anh đã biết mình bỏ sót ai rồi.”

“Ôi Chúa ơi. Garland. Làm ơn. Đừng làm vậy. Em xin anh.”

“Em muốn xuống xe hả. Anh sẽ thông cảm. Tài xế, tấp vào lề giùm được không? Có người muốn xuống.”

Taxi tấp vào lề đường. “Được rồi. Xuống đi.”

Suzy chuẩn bị mở cửa, rồi dừng lại. Cô ngồi trở xuống. “Em sẽ ở lại.”

“Được rồi, tài xế. Đi tiếp được rồi.”

Mười lăm phút sau, chiếc taxi tấp vào lề ở góc đường Broadway và Grant ở rìa bắc khu Chinatown và North Beach.

Garland trả tiền taxi rồi anh và Suzy ra khỏi xe. Đây là lần đầu tiên Garland quay lại góc phố này từ sau vụ bắn nhau.

Vào ban ngày, nơi này trông thật yên bình, góc phố yên ả của thành phố. Anh nhìn vào con hẻm nơi băng châu Á nấp và nhìn ra đường nơi chiếc gầm thấp xuất hiện. Rồi anh quay ra sau và đối diện chợ Tàu và biển báo ghi “Mở cửa” trên cửa.

Suzy quan sát mọi chuyện mà lòng đầy sợ hãi. Sau tất cả mọi chuyện và những gì họ đã trải qua, hình như Garland sắp làm chuyện gì đó khiến anh lại lâm vào cảnh hiểm nghèo nữa. Cô cảm thấy mình bắt buộc phải làm bất cứ chuyện gì để cứu anh khỏi bản thân anh.

“Ông ta trong đó,” Garland nói.

“Ai?”

“Người duy nhất có khả năng cứu anh vào đêm đó.”

“Ôi Garland.”

“Hắn bỏ mặc anh ở ngoài. Anh sắp chạy vào cửa hàng thì hắn quay bảng hiệu và khóa cửa và anh thì đứng ngay bên ngoài la hét nhờ giúp đỡ.”

Garland bắt đầu bước đến khu chợ thì Suzy nắm lấy tay anh. “Đừng tới đó, Garland. Bỏ đi mà. Xin anh. Chúng mình có cuộc sống của mình. Anh đã đi lại được rồi. Anh không cần phải làm vậy.”

“Nhưng anh phải làm,” Garland nói và bước thêm bước nữa và mở cửa.

Mắt Suzy nhắm lại khi theo anh vào trong. Tim cô muốn nhảy ra ngoài, sợ hãi vì điều sắp xảy ra.

Một bóng đèn trên tường bật sáng, báo cho ông già người Hoa đang ngồi sau quầy biết rằng có khách vừa vào cửa hàng. Ông già đứng lên, mỉm cười và gật đầu.

Khi Garland bước qua cửa và vào trong khu chợ có lẽ đã là nơi trú ẩn cho anh vào đêm bắn nhau, thì cảm giác căm phẫn chính đáng nổi lên khắp người anh. Mọi siêu năng mà anh mang theo từ *Cybersona* đều được huy động và Garland sẵn sàng trút sự tàn phá kinh khủng lên người đàn ông này và cơ ngơi của ông ta vì những gì ông đã làm. Trả thù là quyền của tao, Garland Daniels nói.

Anh bước tới quầy và đối mặt quan sát kẻ cự tuyệt mình.

“Tôi giúp được gì cho anh?” ông già người Hoa đứng sau quầy nói. “Nếu anh đứng đối diện và nói chậm thôi, thì tôi có thể đọc được môi anh.”

Nhận thức như sóng thủy triều tràn qua Garland, khi anh nhìn chăm chăm ông già, người cũng đang nhìn lại anh.

“Ông điếc hả?” Garland hỏi.

“Ừ. Nhưng tôi có thể nghe bằng mắt. Thêm nữa tôi biết mọi thứ trong cửa hàng này. Cho tôi biết

anh muốn gì, tôi sẽ lấy cho anh hoặc chỉ anh lấy,” ông già nói, mỉm cười.

Garland nhớ lại đêm bắn nhau. Anh có thể thấy tay mình vươn ra để mở cửa. Anh có thể thấy một bàn tay quay biển đóng cửa từ sau cánh cửa, bước vào phòng trong, phớt lờ tiếng kêu cứu của Garland.

“Ông không nghe thấy tôi.”

“Tôi rất tiếc,” ông già nói.

“Đêm có vụ bắn nhau.”

“Tôi bị điếc từ khi lọt lòng. Nhưng tôi nói rồi đó, tôi đọc môi được và có thể dùng ngôn ngữ tay nếu anh biết, và tôi biết chỗ mọi thứ trong cửa hàng này. Vậy nên tôi giúp gì được cho anh không?”

“Không,” Garland nói. “Được rồi. Thực ra thì, ông đã giúp rồi. Cảm ơn. Cảm ơn ông rất nhiều.”

Garland quay sang Suzy với mắt đắm lệ nhưng lại đang mỉm cười. Cô nắm tay anh và họ bước ra khỏi cửa hàng.

Khi họ bước ra đường, Garland nhìn lên trời. Rồi anh nhìn xuống Suzy và choàng tay qua người cô.

“Anh không sao chứ?” Suzy hỏi.

“Anh không sao,” Garland nói.

“Mọi chuyện kết thúc chưa?” Suzy hỏi.

“Rồi,” Garland nói.

MẸ KEVIN ĐANG CHỜ ở lối vào khi họ chạy xe về. Kevin nhảy ra và lao vào vòng tay mẹ.

“Mẹ, mẹ phải chứng kiến chuyện của con mới được. Con cực kỳ giỏi. Nhờ con mà anh kia không bị chảy máu tới chết và cột sống của anh ta cũng con chữa lành luôn. Con du lịch xuyên không gian ảo và chữa lành cho một anh bị liệt.”

“Giỏi lắm, Kevin. Nhưng ngày mai con vẫn phải đi học cho nên đi vào nhà và làm bài tập đi.”

“Để con chào tạm biệt chị giữ trẻ và bạn trai mới của chị đã.”

“Được rồi,” mẹ Kevin nói. “Jessica. Chúng ta nói chuyện sau nhé.”

Kevin chậm chậm bước tới Paul, anh ôm siết và xoa đầu cậu bé.

“Ê,” Kevin nói. “Đừng vò đầu.”

“Em giỏi lắm, cậu nhóc,” Paul nói.

“Phải rồi,” Kevin nói. “Em giỏi mà, phải không. Hãy đối xử tốt với Jessica nhé, được không?”

“Em cứ yên tâm đi,” Paul nói.

Jessica cúi xuống và hôn má Kevin. “Bây giờ đi làm bài tập đi.”

Kevin chạy vào nhà và mẹ cậu quay sang Jessica.

“Jessica nè, lần sau nếu cháu phải chạy sang thành phố khác để giúp đỡ bạn bè, hãy cho cô biết trước để cô sắp xếp người khác giữ Kevin,” mẹ cậu nói.

“Em nó không sao mà,” Jessica nói.

“Vấn đề không phải chỗ đó. Tôi lo lắng gần chết.”

“Xin lỗi cô. Sẽ không có lần thứ hai đâu,” Jessica nói.

“Vậy, bạn cháu không bị gì chứ?” mẹ Kevin hỏi, nhìn sang Paul.

“Dạ phải. Tụi cháu phải đi rồi,” Jessica nói.

Mẹ Kevin chuẩn bị bước vào trong thì dừng lại. “Hồi nãy Kevin nói gì vậy? Nó chữa bệnh cho ai hả?”

“Thằng bé sẽ trở thành một bác sĩ giỏi trong tương lai đó,” Jessica nói.

“VẬY là cháu không cho cô biết chứ gì.”

“Tốt nhất là cháu để Kevin kể,” Jessica nói. Mẹ Kevin gật đầu, quay đi và bước vào nhà.

Paul ngồi vào xe sau tay lái và Jessica ngồi vào ghế hành khách trước.

“Đi đâu nè?” Paul hỏi.

“Quẹo phải rồi sau đó quẹo trái đi,” Jessica nói.

Paul làm theo và năm phút sau họ đã đứng trước một nhà nghỉ khác.

Jessica nhảy ra và chạy tới phòng làm việc, quay lại với một chìa khóa và dẫn Paul tới một phòng ở lầu hai cách xa mặt đường.

Mặt trời sắp sửa lặn trên Thái Bình Dương khi họ hạ rèm cửa xuống và mở máy điều hòa.

Paul tắt đèn kế bên giường ngủ và Jessica thò tay nắm lấy tay anh. Cô kéo anh quay lại giường và họ bắt đầu cởi quần áo cho nhau.

“VẬY,” Jessica nói. “Em có được xem anh mang theo siêu năng nào từ trò *Cyberpersona* không hay anh muốn tiếp tục trêu ghẹo em?”

“Không đâu, để anh cho em xem.”

“VẬY hả? Để coi nào.”

“Tuy nhiên em phải kiên nhẫn đó.”

“Em đã kiên nhẫn rồi. Cho em xem đi.”

“Cái này cần phải có chút thời gian.”

“Thời gian hả? Tại sao?”

“Vì chuyện này cần chút thời gian chuẩn bị.”

“À. VẬY thì, cứ tự nhiên.”

“Nằm xuống đi.”

Họ nằm xuống giường. “Được rồi. Em sẵn sàng rồi,” Jessica nói. Cô có thể nghe tiếng đệm giường sột soạt, và nghe như anh ta đã rời khỏi giường. “Chuyện gì vậy?”

“Em mở đèn lên được rồi đó,” Paul nói.

Jessica với tay qua bên giường Paul tới bàn đầu giường và mở đèn.

“Hả?” cô há hốc miệng kinh ngạc. Anh ta đâu rồi? Cô nhìn lên.

Paul lơ lửng chừng hơn một mét trên không và đang nhìn xuống Jessica. Tay anh mở rộng sang hai bên và trông như anh đang bay, chỉ có điều anh không cử động gì hết. Anh chỉ lơ lửng bên trên cô và không có gì treo anh lên. Miệng Jessica mở rộng.

“Khá giản dị, phải không?” Paul hỏi, đầy tự hào.

“À. Đúng. Anh đang làm gì vậy?”

“Bay lên.”

“Bay hả? Đó là siêu năng anh mang theo hả? Bay.”

“Em có vẻ thất vọng vậy.”

Jessica thở ra một hơi dài. “À, khi anh nói cần kiên nhẫn một chút, em tưởng là... Không có gì. Xuống đây và hôn em đi.”

Lời kết

Paul Freeman chuyển tới Los Angeles nơi anh kiếm được chân giáo viên trong trường Trung học Hollywood. Anh và Jessica đã đính hôn.

Cựu nhân viên DEA Harrison đang chờ xử vì tội hành hung và lơ là nhiệm vụ.

Garland Daniels đã cưới Suzy. Anh làm việc cho *Cybersona* với nhiều ứng dụng mới.

Và Kevin, ồ, cậu lại là một cậu nhóc mười tuổi, ngoại trừ trong *Cybersona* cậu lại là bất cứ ai mình muốn.